

Meat.Milk.

REVISTA SPECIALIȘTILOR DIN INDUSTRIILE DE CARNE ȘI LAPTE

ediția a XV-a
25 - 26 mai 2026
Casino Sinaia

www.meat-milk.ro

pag. 14

Carnea Românească

De la sacrificare la raft

pag. 20

// **Laptele și lactatele**

De la fermă la raft -
și înapoi la import

pag. 26

// **Ferma românească**

Restructurare,
supraviețuire, viitor

pag. 32

// **Statul și industria alimentară**

MADR, ANSVSA și ecuația
neterminată a reglementării

CASINO SINAIA

Finanțările europene - pag 38

Legislația alimentară - pag 50

România alimentară în 2030 - pag 60

SOLUȚII DE
HRĂNIRE
DOVEDITE

HRĂNIRE PROFITABILĂ ȘI EFICIENTĂ

Soluții nutriționale premium pentru zootehnie:

- ✓ Premixuri, concentrate, înlocuitori de lapte, aditivi pentru însilozare și furaje complementare pentru **bovine, porcine, păsări și ovine**
- ✓ **Consultanță personalizată** și suport continuu pentru partenerii noștri
- ✓ **Know-how internațional** și soluții testate în practică
- ✓ **Materii prime de calitate superioară** și control strict al calității

Demonstrație practică a succesului:

În fermele-model pentru porcine și bovine ale **Sano Agrar Institut** puteți vedea în mod direct eficiența conceptului de hrănire Sano.

Valorificați potențialul fermei dvs. Cu conceptul de consultanță și produsele Sano.

www.sano.ro

Sano
Die Tier-Ernährer

*Perfecționat de
furnizorii belgieni de carne*

*Recunoscut de
adevărații experți*

De neegalat în materie de siguranță, de o calitate constantă și trasabilă în fiecare etapă. Furnizorul belgian de carne transformă fiecare bucată de carne într-o operă de artă și o adaptează gusturilor unui expert ca dumneavoastră.

Găsiți furnizorul dvs. belgian de carne
pe belgianmeat.com

**BELGIAN
MEAT
OFFICE**

EDITORIAL

CUVÂNT ANIVERSAR

15 ani nu înseamnă doar timp. Înseamnă acumulare. Înseamnă oameni, decizii, investiții, momente de creștere și perioade de ajustare. Înseamnă, mai ales, continuitate într-un sector care nu a fost niciodată simplu.

Meat.Milk. a fost construit în acești ani ca un spațiu de dialog real între verigile industriei alimentare. Nu ca o platformă de promovare, ci ca un loc în care lucrurile pot fi spuse direct, fără filtrul convenienței. Între producție, procesare, retail și administrație, discuțiile au existat. Nu întotdeauna în aceeași direcție, nu întotdeauna în același ritm, dar suficient de constant încât să contureze o imagine clară a industriei.

Privind în urmă, ceea ce devine evident nu este doar evoluția sectorului, ci modul în care acesta a învățat să funcționeze. Industria alimentară românească nu s-a dezvoltat liniar. A crescut fragmentat, a reacționat la presiuni externe, a absorbit șocuri și a găsit soluții locale pentru probleme globale. A învățat să fie flexibilă. A învățat să reziste. Dar nu a reușit întotdeauna să se lege ca sistem.

În acești 15 ani, am văzut ferme care au crescut și altele care au dispărut. Am văzut procesatori care au investit constant și alții care au rămas blocați între costuri și incertitudine. Am văzut retailul devenind din ce în ce mai organizat și mai exigent. Am văzut administrația încercând să răspundă, uneori mai rapid, alteori mai târziu, la nevoile reale ale sectorului.

Dar poate cea mai importantă observație este aceasta: fiecare verigă a evoluat. Nu neapărat împreună.

Această aniversare nu este doar un moment de bilanț. Este un moment de clarificare. După ani de conversații, de întâlniri, de dezbateri și de analize, direcția devine mai ușor de înțeles. Nu pentru că problemele sunt mai simple, ci pentru că sunt mai vizibile.

Industria alimentară nu mai este definită doar de capacitatea de a produce. Este definită de capacitatea de a funcționa ca lanț. De a conecta producția cu procesarea și procesarea cu piața. De a transforma resursa în produs și produsul în valoare.

Acest lucru nu ține de un singur actor. Ține de modul în care toți actorii se raportează unii la ceilalți.

La masa industriei alimentare, fiecare are un rol clar. Consumatorul validează prin alegere. Retailul structurează accesul la piață. Statul creează cadrul. Industria produce și transformă. Fiecare funcționează corect în propria logică. Dar valoarea apare doar atunci când aceste logici se întâlnesc.

În lipsa acestei întâlniri, sistemul rămâne fragmentat. Iar fragmentarea nu este vizibilă imediat. Ea apare în timp, în decizii, în costuri, în dependențe.

După 15 ani, întrebările nu mai sunt despre cine produce mai mult sau cine investește mai mult. Întrebările sunt despre cine reușește să lege aceste investiții într-un sistem coerent. Cine construiește relații stabile, nu doar tranzacții. Cine gândește pe termen lung, nu doar pe cicluri scurte.

Aceasta este diferența care începe să se contureze.

Meat.Milk. a fost, în toți acești ani, parte din această conversație. Nu din poziția celui care oferă răspunsuri, ci din poziția celui care pune întrebările potrivite. Uneori incomode, alteori evidente, dar necesare.

Aniversarea de la Sinaia nu este doar un moment festiv. Este o extensie firească a acestor 15 ani de dialog. Un spațiu în care vocile industriei se întâlnesc direct. Fără intermediere. Fără simplificări.

Pentru că, dincolo de cifre, politici și strategii, industria alimentară rămâne un sistem construit din oameni. Din deciziile lor zilnice. Din modul în care aleg să colaboreze sau să funcționeze separat.

Următorii ani nu vor aduce neapărat mai puține provocări. Dar vor aduce o diferențiere mai clară. Între cei care rămân ancorați în propriul segment și cei care încep să gândească în termeni de lanț.

Această diferență nu va fi vizibilă într-un raport sau într-o statistică. Va fi vizibilă în modul în care produsele ajung pe piață. În stabilitatea relațiilor dintre verigi. În capacitatea industriei de a răspunde coerent, nu fragmentat.

După 15 ani, direcția nu mai este o ipoteză. Este o alegere.

Mihnea Vasiliu
Director Editorial
Realizator emisiune Meat.Milk

Igiena în industria alimentară

Există o preocupare în creștere în rândul populației și sunt discuții din ce în ce mai serioase despre siguranța alimentului și despre protecția consumatorului.

În mod particular, în cazurile în care igiena inadecvată în fabricile din industria alimentară a declanșat o reacție puternică în mass media și în societate, misiunea de-a recâștiga încrederea consumatorului este una extrem de dificilă și în unele cazuri s-a dovedit a fi imposibilă. Un incident de această natură afectează nu doar încrederea consumatorului în brand-ul respectiv, dar poate duce în final la închiderea unității și la pierderea unui număr însemnat de locuri de muncă. Antreprenorul însuși este supus unei presiuni puternice venite atât intern din partea angajaților cât și extern din partea beneficiarilor. Cu măsurile de precauție preventive, această presiune poate fi redusă și riscurile pot fi menținute la un nivel controlabil.

În acest mediu dificil și cu un nivel ridicat de risc pentru antreprenori, ne-am asumat misiunea de-a oferi suport și consultanță în asigurarea siguranței igienizării linilor de producție și eliminarea riscurilor microbiologice înainte ca acestea să își producă efectul.

Pentru personalul implicat în procesul de producție din fabrica dumneavoastră, putem acoperi toate aspectele care țin de operațiunile de igienizare asigurând cel mai bun raport de cost-performanță. Pentru îndeplinirea cerințelor de igienizare în fabrică, vă punem la dispoziție proceduri complete și soluții adaptate specificului producției dumneavoastră printre care amintim:

- Curățarea și dezinfectarea suprafețelor
- Curățarea navetelor
- Igiena personalului
- Procese de igienizare structurală
- Igienizare CIP (Cleaning in Place)
- Curățarea și dezinfecția recipientilor și a vaselor de stocare
- Curățarea celule de fierbere și afumare
- Proiectare și instalare "la cheie" pentru echipamentele de igienizare și auxiliare
- Analiză de cost și optimizare proces

În completarea acestor demersuri vă stăm la dispoziție cu departamente specializate și cu expertiză profesională în domeniul:

- Training-ului și consultanței
- HACCP (Hazard Analysis and Critical Control Point)
- Monitorizarea și îndeplinirea cerințelor de mediu
- Implementarea de concepte de siguranță și sănătate a angajaților
- Cooperare extinsă cu instituțiile publice implicate în siguranța igienei

Din dorința de-a menține standardele de profesionalism la nivelul tot mai înalt cerut de mediu în care activăm, echipa noastră beneficiază de un centru de instruire și calificare internă și deasemenea este activ implicată în programele de instruire organizate de instituțiile locale sau europene de reglementare în domeniu (ECHA, EU-OSHA, ANPM etc). În plus față de aceste demersuri, colaborăm sau avem parteneriate cu specialiști externi în domeniile speciale cum sunt: IFS (International Food Standard), laboratoarele de microbiologie, auditul și controlul costurilor sau operațiuni speciale de igienizare.

2

EDITORIAL

Cuvântul Editorului

8

Industria alimentară în 15 ani

- Florin Barbu - Fost Ministru al agriculturii
- Nini Săpunaru - Secretar de Stat, Guvernul României
- Tanczos_Barna - Vicepremierul României și Ministrul interimar al Agriculturii

14

Carnea românească

- Achim Irimescu ó Fost Ministru al Agriculturii
- Dana Tănase - Director Executiv, ARC
- Adrian Balaban - Președinte, APCPR

20

Laptele și lactatele

- Dorin Cojocaru - Președinte, APRIL
- Nastasia Belc - Director General, IBA

26

Ferma românească

- Daniel Botanoiu - Președinte, AFR
- Florian Ciolacu - Director Executiv, Clubul Fermierilor Români
- Adrian Pinteá - Director General APIA

32

Statul și industria alimentară

- Daniel Constantin - Președinte, A.R.I.C.E.
- Ioan Oleleu - Vicepreședinte, ANSVSA
- Dr. Alexandru Bociu - Președinte, ANSVSA

38

Finanțările europene

Adrian Chesnoiu - Director General, AFIR

42

Retailul alimentar

- Feliciu Paraschiv - Vicepreședinte, ANCMR
- George Bădescu - Director Executiv, AMRCR

46

Forța de muncă

50

Legislația alimentară

- Paul Anghel - Consultant Protecția Consumatorului
- Liviu Harbuz - Prim-vicepreședinte, Colegiul Medicilor Veterinari

60

România alimentară în 2030

- Ștefan Pădure - Președinte, APAR
- Aurel Popescu - președinte ROMPAN și ROMALIMENTA

Stimate profesionist al industriei agroalimentare,

Înainte să continuăm cu cifre, tehnologii, analize de piață și toate provocările care definesc astăzi industria noastră, ne-am gândit să vă oferim o mică pauză de lectură. O pauză în care să vorbim nu despre presiunea prezentului, ci despre oamenii, momentele și parcursul care au construit, în timp, comunitatea Meat.Milk.

Pentru că, uneori, în ritmul alert al businessului, uităm să privim în urmă și să realizăm cât de mult s-a construit în toți acești ani. Câte idei au pornit de aici. Câte parteneriate s-au legat. Câte generații de profesioniști au crescut împreună cu această industrie.

Iar anul acesta, când Meat.Milk. marchează 15 ani de existență, poate că merită mai mult ca niciodată să ne oprim puțin și să vorbim despre continuitate, încredere

15 ANI DE Meat.Milk.

INDUSTRIE. OAMENI. CONTINUITATE.

Unele evenimente se organizează.
Altele devin repere.

De 15 ani, Meat.Milk. aduce împreună liderii și specialiștii din industria cărnii și a lactatelor pentru dialog real, soluții relevante și parteneriate care construiesc viitorul.

O COMUNITATE PUTERNICĂ

PARTENERIATE DE DURATĂ

IDEI CARE GĂNEREAZĂ PROGRES

INDUSTRIE ADAPTATĂ VIITORULUI

25-26 MAI 2026

CASINO SINAIA

Meat.Milk. 2026: 15 ani de industrie, oameni și continuitate

Unele evenimente se organizează. Altele devin repere.

Există evenimente care apar, cresc rapid și dispar la fel de repede, odată cu schimbările pieței, ale contextului economic sau ale interesului public. Și există evenimente care reușesc să reziste timpului, transformă relații profesionale în comunități și devin, treptat, parte din identitatea unei industrii.

Meat.Milk. face parte din această a doua categorie.

În 2026, Expo-Conferința Internațională Meat.Milk. ajunge la ediția aniversară de 15 ani. O bornă care înseamnă mai mult decât continuitate. Înseamnă încredere construită în timp, parteneriate consolidate de la o ediție la alta și o comunitate profesională care a crescut împreună cu industria agroalimentară din România.

Privind în urmă, este imposibil să nu observăm cât de mult s-a schimbat industria în tot acest timp. În urmă cu 15 ani, discuțiile erau dominate de teme precum modernizarea capacităților de producție, integrarea standardelor europene și supraviețuirea într-o piață aflată în plină transformare. Astăzi, industria vorbește despre automatizare, digitalizare, inteligență artificială, sustenabilitate, trasabilitate, eficiență energetică și presiunea unor consumatori tot mai atenți la calitate și transparență.

Dar, dincolo de tehnologii și schimbări de piață, cel mai mult s-au schimbat oamenii.

Au crescut generații întregi de antreprenori, manageri, fermieri și specialiști care au fost prezenți, an după an, la Meat.Milk.

Unele companii care participau la primele ediții ca afaceri locale au devenit între timp jucători importanți ai industriei. Unele parteneriate începute la o cafea, într-o pauză de conferință, s-au transformat în colaborări de lungă durată. Unele idei discutate timid pe scenă au devenit ulterior direcții majore pentru piață.

Poate tocmai aici stă adevărata valoare a unui astfel de eveniment.

Nu doar în prezentări sau paneluri.

Ci în capacitatea de a aduce oamenii împreună.

Într-o industrie aflată permanent sub presiune economică, legislativă, logistică sau comercială o dialogul real devine esențial. Iar Meat.Milk. a fost construit exact în jurul acestei idei: aceea că progresul nu se face izolat, ci prin schimb de experiență, prin colaborare și prin capacitatea industriei de a rămâne conectată la realitate.

În toți acești ani, scena Meat.Milk. a reunit miniștri, lideri ai marilor companii, retailerii, fermieri, specialiști internaționali, autorități și furnizori de tehnologie. Au existat momente dificile pentru industrie o crize economice, pandemii, blocaje logistice, creșteri explozive ale costurilor, presiuni asupra fermierilor și procesatorilor o iar fiecare dintre aceste perioade și-a găsit ecoul în dezbaterile și întălnirile din cadrul conferinței.

Poate de aceea Meat.Milk. a rămas relevant.

Pentru că nu a încercat niciodată să construiască o imagine artificială a industriei, ci să vorbească despre realitatea ei. Despre probleme, despre soluții, despre greșeli, despre adaptare și despre viitor.

Iar ediția aniversară din 2026 vine într-un context în care nevoia de comunitate și colaborare este mai importantă ca oricând.

Industria agroalimentară traversează o perioadă complexă. Costurile rămân ridicate. Piața este volatilă. Presiunea legislativă europeană crește. Consumatorul se schimbă. Tehnologia rescrie regulile competiției. În același timp, agricultura și industria alimentară rămân domenii esențiale pentru stabilitatea economică și socială.

În acest context, Meat.Milk. 2026 își propune să fie mai mult decât un eveniment anual.

Să fie, în continuare, locul unde industria se oprește pentru două zile și vorbește sincer despre ceea ce urmează.

Poate că aceasta este, până la urmă, cea mai importantă realizare a celor 15 ani de Meat.Milk.: faptul că, dincolo de business, a reușit să construiască o comunitate.

O comunitate de oameni care înțeleg că viitorul industriei nu se construiește individual, ci împreună.

Iar într-o perioadă în care multe lucruri se schimbă rapid, poate tocmai continuitatea unui astfel de reper devine cea mai valoroasă formă de încredere.

În numele echipei Meat.Milk., vă mulțumim pentru încrederea și susținerea acordate de-a lungul acestor 15 ani.

Vă dorim o ediție aniversară reușită, discuții valoroase, inspirație și cât mai multe oportunități care să contribuie la dezvoltarea unei industrii agroalimentare puternice și competitive.

Crioti Trade reprezintă o poveste de succes construită prin pasiune, expertiză și adaptare continuă la nevoile fermierilor români.

De la o afacere locală cu servicii medical-veterinare, compania a ajuns un nume important în nutriția și bunăstarea animalelor, dezvoltând produse proprii și soluții personalizate.

În interviul de mai jos, doamna Dr.ing. Gianina STAN (Costache), ne explică etapele acestei evoluții și direcțiile de dezvoltare pentru următorii ani.

Meat.Milk.: Cum a apărut ideea înființării firmei Crioti Trade și ce v-a orientat către domeniul nutriției și sănătății animalelor?

Gianina Stan: Firma Crioti Trade a fost înființată în anul 2006 de medicul veterinar Stan Cristian și tehnicianul de laborator Stan Otilia, pentru a veni în sprijinul fermierilor din zona Brăilei prin servicii și produse medical-veterinare.

După recesiunea economică severă din 2009 și măsurile de austeritate din 2010, anul 2014 a reprezentat un moment de cotitură în stabilirea unei strategii pe termen mediu și lung privind activitatea companiei.

În același an, subsemnata, Stan (fostă Costache) Gianina, m-am alăturat echipei Crioti Trade, aducând experiența acumulată ca manager de proiect și consultant tehnic global în cadrul grupului DLG Danemarca. Orientarea către domeniul nutriției și bunăstării animale a venit odată cu necesitatea fermelor din România de a deveni mai eficiente și mai competitive, precum și de a livra produse de origine animală de calitate nutritivă superioară.

MM: Care sunt principalele servicii și produse pe care le oferiți fermelor zootehnice?

GS: Principalele servicii oferite fermelor zootehnice sunt: consultanță și servicii medical-veterinare, evaluarea tehnică a bazei furajere proprii, evaluarea microbiomului de fermă - cu impact direct asupra sănătății animalelor și asupra emisiilor de gaze cu efect de seră - precum și recomandări personalizate, rețete și produse adaptate nevoilor fiecărei ferme.

Printre produsele oferite se numără: premixuri vitamino-minerale și furaje minerale complementare marca CRIOVIT, pentru menținerea sănătății animalelor și combaterea rezistenței la antibiotice; inhibitorul de micotoxine ROBIN-DER; laptele concentrat sub formă de pulbere ROVILAC, îmbogățit cu vitamine, minerale, prebiotice și probiotice; bacterii lactice MAGNIVA pentru ghidarea fermentațiilor în furajele însilozate; foliile cu barieră de oxigen EVOH din gama SEALPLUS; probioticul pentru așternut ASTERNUT PRO și grăsimile vegetale utilizate pentru echilibrarea energetică a rețetelor furajere.

MM: Ce tipuri de clienți aveți și cum adaptați soluțiile pentru fiecare?

GS: Portofoliul Crioti Trade include atât ferme mici și medii, cât și ferme mari industriale.

Soluțiile oferite sunt adaptate strategiei fiecărei ferme, în urma realizării unui audit tehnico-economic complet.

MM: Cum contribuiți concret la îmbunătățirea performanței fermelor?

GS: În urma auditului tehnico-economic privind nutriția și bunăstarea animalelor - care include analiza calitativă a bazei furajere, analiza amestecului furajer din fermă (TMR), analiza apei și a urinei - elaborăm rapoarte și propunem protocoale de lucru și rețete furajere menite să crească eficiența productivă prin menținerea sănătății animalelor.

MM: Ce rol au consultanța veterinară și planurile de nutriție personalizate în succesul unei ferme?

GS: Succesul unei ferme înseamnă competitivitate, profitabilitate și adaptabilitate la cerințele și fluctuațiile pieței europene și globale. Producția de proteină de origine animală depinde în mod direct de sănătatea și nutriția animalului care o produce.

Din punct de vedere economic, peste 70% din costul de producție este reprezentat de nutriție și bunăstare animală. Concluzia este clară: competitivitatea nu poate fi menținută fără controlul costurilor cu furajarea și sănătatea animalelor.

MM: Ce strategii folosiți pentru a ajuta fermierii să reducă utilizarea antibioticelor?

GS: Animalele sănătoase sunt animale viguroase, rezistente și echilibrate, care necesită utilizarea antibioticelor doar în cazuri excepționale și numai după testări rapide și riguroase, însoțite de antibiogramă. Nutriția animală și protocoalele de prevenție aplicate în fermă sunt esențiale pentru reducerea utilizării antibioticelor. Echipa noastră tehnică a reușit să reducă utilizarea acestora în fermele partenere prin furnizarea de rețete și produse nutritive personalizate, dar și prin recomandarea unor protocoale bazate pe prebiotice, probiotice și postbiotice.

MM: Cum selectați și dezvoltați produsele din portofoliu?

GS: Produsele sunt dezvoltate împreună cu o echipă de experți naționali și internaționali, pe baza evaluărilor efectuate direct în ferme.

MM: Cum gestionați relația cu clienții și cum vă asigurați că soluțiile oferite dau rezultate?

GS: Produsele oferite sunt întotdeauna testate, evaluate și omologate, fiind însoțite de certificate de calitate și dovezi științifice.

MM: Cum vedeți evoluția pieței zootehnice din România și ce rol joacă Crioti Trade?

GS: Piața zootehnică din România a avut perioade de creștere și scădere, influențate permanent de contextul european și global. Tocmai de aceea, eficiența economică trebuie să rămână o prioritate.

Rolul nostru este să identificăm, împreună cu partenerii noștri, punctele vulnerabile din strategia fiecărei ferme, pentru a putea implementa soluții tehnice adaptate atât nevoilor fermei, cât și cerințelor consumatorului final. Auditul tehnic joacă un rol esențial în menținerea competitivității.

MM: Care sunt principalele obiective de dezvoltare ale companiei pentru următorii ani?

GS: Cererile pentru consultanță și produse au crescut constant în fiecare an, iar compania se află pe un trend ascendent, inclusiv în zona exporturilor.

Principalele obiective sunt creșterea vizibilității mărcilor CRIOVIT, ROBINDER și ROVILAC la nivel european și global.

În același timp, consultanța tehnică va deveni mai accesibilă la nivel de fermă prin dezvoltarea unor aplicații mobile ușor de utilizat, care să ofere fermierilor soluții rapide și adaptate nevoilor lor.

MM: Vă mulțumim și vă dorim mult succes!

GS: Și noi vă mulțumim pentru oportunitatea de a împărtăși aceste informații cititorilor dumneavoastră!

INDUSTRIA ALIMENTARĂ DIN ROMÂNIA ÎN 15 ANI

Mihnea Vasiliu

Radiografie completă

Industria alimentară din România în 15 ani nu se rezumă la o cifră de afaceri care a crescut de patru ori. Se rezumă la un paradox persistent: o țară care exportă grâu de peste un miliard de euro pe an și importă biscuiți, brânzeturi și conserve din același grâu, prelucrat în altă parte. O țară care a modernizat legislația sanitară veterinară, dar nu a eradicat pesta porcină în nouă ani. Care a absorbit fonduri europene pentru procesare și a rămas importatoare netă de carne și lactate. Care a redus TVA la alimente și a uitat să construiască branduri naționale capabile să ocupe rafturile pe care le-a eliberat fiscal.

Acesta nu este un bilanț al eșecului. Este un bilanț al jumătăților de drum - cel mai scump tip de progres.

CREȘTEREA: REALĂ, DAR CAPTURATĂ INEGAL

Peste 14.000 de companii active în industria alimentară au generat împreună în 2024 o cifră de afaceri de 16,5 miliarde de euro. Dacă adăugăm băuturile și sectoarele conexe, cifra totală depășește 30 de miliarde de euro, cu aproximativ 200.000 de angajați. Față de un sector de 7-8 miliarde în 2010, creșterea este incontestabilă.

Dar structura nu s-a schimbat pe măsura volumului. Primele 50 de companii realizează peste 40% din producția totală. Multinaționalele au crescut mai rapid decât antreprenorii români. Polonia are zece companii producătoare de alimente în topul celor mai mari jucători din Europa Centrală și de Est, în timp ce România nu are niciunul în Top 500 realizat de Coface. Problema nu este absența capacității. Este absența scalei. Mai

puțin de 10% din fabricile de lactate distribuie produsele la nivel național, iar doar una din zece firme care procesează carne acoperă mai mult de jumătate din județele țării. România are producători regionali buni, fără nicio forță națională capabilă să negocieze pe picior de egalitate cu marile rețele de retail sau să acceseze sistematic piețele de export.

Dacă zece companii românești ar raporta afaceri de 500 de milioane de euro, industria alimentară ar trece de pragul de 20 de miliarde de euro și ar depăși în clasamentul european Portugalia și Suedia. Nu suntem departe de acel prag numeric. Suntem departe de condițiile care să îl facă posibil.

PARADOXUL STRUCTURAL: EXPORTĂM MATERIE PRIMĂ, IMPORTĂM PRODUSE FINITE

Cel mai dureros indicator al celor 15 ani nu este volumul importurilor în sine, ci natura lor. România a încheiat prima jumătate a anului comercial 2024-2025

pe locul 1 în UE la exportul de grâu, livrând 3,2 milioane de tone și încasând 714 milioane de euro. În același timp, importăm biscuiți, paste și conserve fabricate din aceeași materie primă pe care am exportat-o ieftin, neprocesată.

În 2025, România a importat alimente de peste 11 miliarde de euro, iar deficitul comercial alimentar a fost de aproape 4 miliarde de euro. Brânzeturile importate au depășit 500 de milioane de euro anual. Importurile de lapte brut au crescut cu peste 40% în 2024 față de anul anterior - nu pentru că românii consumă mai mult lapte, ci pentru că nu mai avem suficient efectiv de bovine.

Industria cărnii și a produselor lactate generează un deficit considerabil, importurile acoperind o parte semnificativă a consumului intern. Sectorul uleiului comestibil rămâne una dintre puținele excepții pozitive - o filieră completă, de la câmp la export, care demonstrează că modelul funcționează când există voință și investiție susținută.

CE S-A CONSTRUIT TOTUȘI

Alinierea la standardele europene de siguranță alimentară a fost masivă și dureroasă. Mii de unități de procesare care nu îndeplineau condițiile sanitare-veterinare UE au fost închise sau modernizate forțat. Sistemul ANSVSA a absorbit acquis-ul comunitar, chiar dacă implementarea pe teren a rămas inegală. Rezultatul cel mai vizibil: sectorul avicol a acceptat modernizarea, a finanțat-o și exportă astăzi competitiv pe piețele europene.

Slim & Fit

HIGH
PROTEIN

LOW
FAT

GLUTEN
FREE

Hrănește-ți forma.

CU GUSTURI CARE ÎȚI
DAU ENERGIE

www.perutnina.eu

Reforma fiscală a contat. Reducerea TVA la pâine în 2013 - de la 24% la 9% - a scăzut prețul final, a crescut gradul de fiscalizare și a redus evaziunea dintr-un sector cronic afectat de economia informală. Extinderea cotei reduse la toate alimentele în 2015 a confirmat efectul sistemic. A fost una dintre puținele decizii de politică economică alinate interesului producătorilor locali dintr-o perioadă lungă.

Exportul de nișă a crescut acolo unde a existat sprijin concret. Sunt firme din segmentul de patiserie sau al producției de prăjituri care, prin programele APAR de promovare la târgurile internaționale de profil, au ajuns să facă exporturi de 50-60% din cifra de afaceri. Este dovada că produsul românesc este competitiv când are acces la piață. Problema este că accesul nu a fost sistematic, ci dependent de inițiativa câtorva asociații private.

CE NU S-A REZOLVAT ȘI DE CE CONTEAZĂ

Pesta porcină africană rămâne necontrolată din 2017. România, unul dintre cei mai mari producători tradiționali de carne de porc din Europa, a ieșit practic din exportul de carne de porc procesată. Costul direct se măsoară în miliarde. Costul indirect - distrugerea exploatațiilor familiale, restructurarea silită a procesatorilor, pierderea piețelor externe - se acumulează în continuare.

Industria alimentară se confruntă cu un deficit de forță de muncă de aproximativ 10%, iar soluția iden-

tificată este automatizarea și robotizarea accelerată. Taxa de 1% pe cifra de afaceri afectează produsele românești, în timp ce importurile nu sunt supuse aceluiași presiuni fiscale, ceea ce generează concurență neloială.

Iar simbolul cel mai precis al relației dintre stat și industria alimentară în acești 15 ani rămâne Agenția pentru Calitatea și Marketingul Produselor Alimentare. Înființată prin lege în 2019, prorogată an după an din lipsă de fonduri, Senatul a votat cu majoritate covârșitoare desființarea ei în 2025 - după ce, în șase ani de existență, nu a produs niciun impact real pentru producători, procesatori sau

consumatori. O instituție creată, neoperaționalizată și desființată, fără să fi făcut nimic. Greu de găsit o metaforă mai exactă pentru relația dintre intenție și acțiune în politica agricolă românească.

URMĂTORII 15 ANI SE DECID ACUM

Nevoia de asociere între fermieri, investiții în capacități de procesare, acces mai facil la finanțare, predictibilitate legislativă și reprofesionalizarea forței de muncă. Nu este o listă nouă. Este aceeași listă care apare în fiecare strategie sectorială din ultimul deceniu.

Diferența față de perioadele anterioare este că miza externă s-a

schimbat: Green Deal-ul european impune termene, nu recomandări, iar competiția regională - Polonia, Ungaria, Cehia - nu stă pe loc. România intră în al doilea deceniu cu o industrie mai mare, dar structural similară: fragmentată, subcapitalizată, fără campioni naționali. Potențialul există. Voința de a-l transforma în valoare adăugată rămâne, deocamdată, cea mai deficitară resursă a sectorului.

Surse: INS, Romalimenta, APAR, Registrul Comerțului, Eurostat, studiu Penny România - ASE București, Jurnalul.ro, Ziarul Financiar

Florin Barbu: Fost Ministru al agriculturii

Florin Barbu: între administrație publică, irigații și mecanismele economice ale agriculturii

În agricultura românească, puține funcții publice sunt expuse unei presiuni comparabile cu cea a ministrului Agriculturii. Seceta, piața europeană, dependența de importuri, infrastructura insuficientă, relația cu retailul și volatilitatea prețurilor transformă acest portofoliu într-un spațiu în care decizia politică este testată permanent de realitatea economică din teren. În acest context s-a construit și profilul public al lui Florin Barbu, unul dintre oamenii politici care și-au legat aproape integral activitatea de administrația agricolă și de mecanismele economice din jurul acesteia.

Format ca economist, Florin Barbu provine din administrația locală, unde și-a început activitatea profesională în cadrul Primăriei Municipiului Slatina, într-o perioadă în care administrația publică locală începea să gestioneze tot mai multe proiecte finanțate din fonduri europene. Zona economică și bugetară în care a activat l-a apropiat rapid de teme precum fiscalitatea, investițiile publice și gestionarea bugetelor mari, experiență care avea să îi definească ulterior stilul administrativ.

Trecerea către administrația centrală s-a produs într-un moment dificil pentru infrastructura agricolă a României, prin preluarea conducerii Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare (ANIF). Sistemul de irigații devenise, după anii 2000, unul dintre simbolurile degradării infrastructurii agricole, iar tema reabilitării acestuia avea să devină una dintre direcțiile cu care numele lui Florin Barbu urma să fie asociat constant.

În anii petrecuți la ANIF și ulterior în Parlament, acesta și-a construit profilul de administrator orientat către infrastructură și investiții pe termen lung, insistând asupra ideii că agricultura nu poate funcționa exclusiv prin subvenții sau măsuri conjuncturale. Pentru Barbu, irigațiile au reprezentat permanent mai mult decât o temă tehnică; ele au fost prezentate ca element strategic de securitate alimentară și stabilitate economică într-un context climatic din ce în ce mai dificil pentru agricultura europeană.

Activitatea parlamentară și perioada în care a condus Comisia pentru Agricultură din Camera Deputaților i-au consolidat relația cu zona de politici agricole și cu negocierile dintre

fermieri, procesatori, retail și administrație. Spre deosebire de alte profiluri politice concentrate în special pe comunicare publică, discursul lui Florin Barbu a rămas aproape constant legat de mecanisme economice, scheme de finanțare, infrastructură și funcționarea concretă a investițiilor.

Mandatul său la Ministerul Agriculturii a coincis cu o perioadă complicată pentru întregul sector agroalimentar european: inflație ridicată, creșterea costurilor de producție, secetă, efectele războiului din Ucraina și tensiuni privind politicile agricole europene. În acest context, Barbu a susținut constant necesitatea unor mecanisme de creditare adaptate agriculturii și a încercat să promoveze ideea integrării producției - relația dintre vegetal, zootehnie și procesare - ca soluție pentru creșterea competitivității.

Una dintre direcțiile în care a insistat frecvent a fost dezvoltarea sectoarelor considerate strategice pentru balanța agroalimentară a României. În discursul său public, sectorul avicol a fost prezentat ca exemplu de integrare și eficiență economică, în timp ce sectorul suin a fost descris ca una dintre marile vulnerabilități structurale ale agriculturii românești, în special din cauza dependenței de importuri și a impactului peștei porcine africane.

Dincolo de funcții și de disputele inevitabile ale administrației, profilul lui Florin Barbu rămâne legat de o anumită cultură administrativă: accent pe infrastructură, pe investiții și pe intervenția economică a statului în zone considerate strategice. Într-un domeniu în care rezultatele sunt influențate simultan de climă, piețe, politici europene și capacitatea administrativă internă, această abordare a încercat să combine logica economică cu instrumentele administrative ale statului.

Privit în ansamblu, traseul său profesional reflectă transformarea agriculturii dintr-un domeniu tratat predominant social într-un sector în care infrastructura, finanțarea și capacitatea de organizare au devenit elemente centrale de competitivitate.

Tánczos Barna: Viceprim ministru

Tánczos Barna: 25 de ani în slujba statului român. De la Sâncrăieni la Palatul Victoria.

Tánczos Barna este Vicepremierul României și Ministrul interimar al Agriculturii. Un traseu de 25 de ani în administrația publică română, de la consiliul local din Harghita la vârful guvernării României.

Sâncrăieni, județul Harghita, un sat secuiesc cu tradiții păstrate, cu o comunitate în care educația venea nu doar din familie, ci de pe stradă și din vecini. Tánczos Barna vorbește despre această comunitate cu un respect care nu s-a erodat în timp. A făcut liceul de mate-fizică la Miercurea Ciuc, prima clasă din județ, s-a pregătit să devină inginer sau agronom, a ales economia la ASE și a descoperit Bucureștiul ca pe o provocare cu mai multe straturi, lingvistice, culturale, umane.

A lucrat ca student la cabinetul lui BÉla MarkÓ, a devenit expert în Parlamentul României, director financiar, consilier local în același sat din care plecase. În 2005 a ajuns Președinte al Agenției Domeniilor Statului, prima funcție de conducere în care a înțeles că puterea, dacă e folosită corect, poate schimba lucruri concrete. De acolo, traseul a continuat prin Ministerul Transporturilor, Ministerul Dezvoltării și Turismului și Ministerul Agriculturii, ca secretar de stat. Din 2012 reprezintă județul Harghita în Senatul României ca senator UDMR. A condus Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor trei ani, perioadă în care a lăsat rezultate concrete: sistemul de garanție-returnare SGR, SUMAL 2.0 pentru trasabilitatea lemnului, investiții în infrastructura de apă prin PNRR. A fost Ministrul Finanțelor într-o perioadă de criză bugetară profundă. Astăzi, Vicepremier al României.

În martie 2006, pe când conducea Agenția Domeniilor Statului, a fost înjunghiat în propriul birou cu o baionetă din Primul Război Mondial. Agresorul era un om de afaceri din Cotnari care îi mai bătuse la ușă în audiențe anterioare. Acasă îl aștepta un fiu de cinci luni. Zece zile de spital, două operații. Când s-a întors la birou, o echipă de control a ANAF era încă acolo, control pe care Tánczos Barna îl bănuia comandat politic. Le-a spus că pot scrie ce vor și că se vor vedea în instanță. La judecată l-a iertat pe agresor și i-a spus-o în față. Nu a cerut niciodată cei 10.000 de euro acordați de instanță ca despăgubire.

Ferma de vaci Limousin din Harghita a pornit dintr-o promisiune rostită în public. Pe când promova fondurile europene de preaderare prin satele din secuime, un bătrân fermier l-a întrebat direct: dacă totul e atât de bun și de profitabil, de ce nu și-a făcut și un proiect? A promis în fața comunității că va face. S-a ținut de cuvânt. A început cu câteva zeci de capete, a crescut ferma la peste 100 de capete de vaci Limousin și astăzi este Președintele Asociației Crescătorilor de Limousin din Transilvania, înțelegând

din interior ce înseamnă să așteți un preț corect pe piață și ce îi lipsește cu adevărat fermierului român.

Hocheiul pe gheață nu este pentru Tánczos Barna un simplu sport. Este o pasiune din copilărie care a crescut odată cu acesta și pe care a transformat-o, în timp, într-un proiect de comunitate. A fost Președintele Federației Române de Hochei pe Gheață între 2008 și 2013 și nu a plecat din acest sport nici după ce mandatul s-a încheiat. A construit patinoare în Ținutul Secuiesc, a pus autobuze care să ducă copiii din sate la antrenamente și a format antrenori din comunitate. Astăzi, 1.400 până la 1.500 de copii trec anual prin acest sistem. Nu trece săptămână în care Tánczos Barna să nu se ocupe de hochei, pentru că știe că sportul predă copiilor lecții pe care nu le găsesc în nicio sală de clasă.

Ca ministru al Mediului l-a sprijinit pe Tibi Ușeriu și proiectul Via Transilvanica de la început. La inaugurarea traseului a acceptat invitația de a merge alături de Ușeriu pe o porțiune de 27 de kilometri, la zero grade și în ploaie torențială. Nu a dat înapoi. A fost, spune Tánczos Barna, una dintre cele mai frumoase experiențe trăite în aer liber. Astăzi, ca Vicepremier, continuă să susțină proiectul și lucrează la reducerea riscurilor de pe traseu și la simplificarea procedurii de omologare oficială. Via Transilvanica este un brand de țară care duce de parte imaginea României ca destinație cu peisaj cultural și natural nealterat.

Face naveta de 32 de ani între București și Sâncrăieni. Locuiește în aceeași casă pe care a construit-o în clacă alături de tatăl său, de fratele său și de rude. Terenul e cumpărat de la bunica din partea mamei. Nu s-a mutat la București și nu o va face. Paparazzi au venit cândva să filmeze casa Vicepremierului și au plecat fără imagini, pentru că nu era nimic spectaculos de arătat.

Ceea ce definește un om nu sunt pozițiile ocupate, ci alegerile făcute când acestea nu mai contează. Tánczos Barna a iertat fără să ceară nimic în schimb, a construit o fermă dintr-o promisiune rostită în public și nu a plecat niciodată din comunitatea care l-a format. Acestea sunt valorile cu care a intrat în viața publică și cu care continuă.

Nini Săpunaru

Secretar de Stat, Guvernul României

Nini Săpunaru: între decizie publică și echilibrul pieței agroalimentare

Politicile agricole din România se formează într-un cadru complex, în care decizia publică este rezultatul unui echilibru permanent între interesele statului, ale mediului economic și ale structurilor asociative. În acest context, parcursul lui Nini Săpunaru oferă o perspectivă relevantă asupra modului în care aceste mecanisme funcționează în practică, din interiorul sistemului decizional.

Activitatea sa în calitate de președinte al Comisiei pentru Agricultură din Camera Deputaților (2012-2016) a coincis cu o perioadă de intensificare a procesului legislativ în domeniu. România traversa atunci o etapă de consolidare a cadrului normativ în linie cu politicile europene, dar și de răspuns la presiunile interne generate de dezechilibrele din lanțul agroalimentar. În acest interval, au fost promovate acte normative cu impact direct asupra pieței: reglementări privind comercializarea produselor alimentare, facilități fiscale pentru cooperativele agricole, modificări în legislația apicolă și în sectorul vitivinicol. Aceste intervenții au vizat atât funcționarea pieței, cât și stimularea formelor asociative și a valorificării producției interne.

Dincolo de componenta legislativă, rolul exercitat a fost unul de mediere instituțională. Procesul de elaborare a politicilor agricole implică negocieri continue, în care pozițiile actorilor sunt adesea divergente: producători, procesatori, retail, autorități naționale și europene. Capacitatea de a armoniza aceste interese devine un factor determinant pentru stabilitatea cadrului de reglementare și pentru predictibilitatea mediului economic.

Parcursul parlamentar al lui Nini Săpunaru include și activitatea în comisii cu relevanță directă pentru funcționarea economiei. A fost membru în Comisia pentru buget, finanțe și bănci și în Comisia pentru muncă și protecție socială din Camera Deputaților, experiențe care au consolidat înțelegerea mecanismelor fiscale, a politicilor salariale și a impactului acestora asupra mediului economic. Formarea sa de economist, ca absolvent al Academiei de Studii Economice din București și doctor în economie, completează această perspectivă tehnică asupra deciziei publice.

Experiența administrativă a fost consolidată prin conducerea Direcției Generale a Vămirilor într-o perioadă de reformă, implicând gestionarea fluxurilor comerciale și a controlului la frontieră, elemente esențiale pentru funcționarea pieței interne și pentru protejarea intereselor economice. Cele patru mandate de parlamentar au oferit continuitate și consistență în abordarea politicilor publice.

În prezent, în funcția de secretar de stat în cadrul Guvernului României, responsabil de relația cu Parlamentul, rolul său rămâne conectat la aceeași zonă de interfață între decizie și implementare. Din această poziție, interacțiunea dintre executiv și legislativ continuă să influențeze modul în care politicile publice sunt definite și aplicate.

Într-un cadru în care politicile publice au efect direct asupra echilibrelor bugetare, mediului investițional și competitivității economiei, rolurile aflate la intersecția dintre legislativ și executiv devin esențiale. Experiența acumulată în aceste poziții permite nu doar înțelegerea mecanismelor fiscale și financiare, ci și intervenția în definirea deciziilor care influențează stabilitatea economică și alocarea resurselor la nivel național.

CARNEA ROMÂNESCĂ

Mihnea Vasiliu

De la sacrificare la raft

Carnea este cel mai complicat sector din industria alimentară românească. Nu pentru că producția ar lipsi, ci pentru că fiecare verigă a lanțului - de la fermier la procesator, de la procesator la retailer, de la retailer la consumator - funcționează sub presiuni diferite, adesea contradictorii. Rezultatul este un sector care a crescut numeric, s-a modernizat parțial și rămâne structural vulnerabil în fața concurenței europene și a propriilor blocaje sanitare

TABLOUL SECTORULUI ÎN 2025

Industria de prelucrare și conservare a cărnii din România a încheiat 2024 cu o cifră de afaceri de 11 miliarde de lei, în creștere cu 1,3% față de anul anterior, iar profitul net cumulată a depășit 484 milioane de lei. Sectorul numără aproape 500 de firme active și peste 18.600 de angajați.

Producția totală de carne a înregistrat creșteri semnificative în 2025 la majoritatea speciilor: porcinele au ajuns la 365.575 de tone, carnea de pasăre la 611.309 de tone, iar cea mai spectaculoasă creștere s-a înregistrat la ovine și caprine - de la 56.230 de tone în 2024 la 82.211 de tone în 2025, aproape 50% în plus. Singura categorie în scădere: bovinele, cu 79.907 de tone față de 80.323 în 2024.

Consumul mediu anual în România este de aproximativ 37-38 kg carne de porc per persoană și 28 kg carne de pasăre, cu vita și oaia rămânând alegeri ocazionale. Contextul economic din 2025 a adăugat o presiune nouă: pe fondul scăderii puterii de cumpărare, consumatorul cumpără în cantitate mică și este foarte atent la preț.

PASĂREA: SINGURUL CÂȘTIGĂTOR CLAR

Dacă există un segment care a demonstrat că modernizarea este posibilă și rentabilă, acela este sectorul avicol. Consumul de carne de pasăre a ajuns la 28 kg pe persoană pe an, în creștere constantă din 2015, iar peste 90% din producție este autohtonă. Puiul este preferat de 7 din 10 români, iar producția și consumul

cresc anual cu aproximativ 3%, menținând România printre liderii regionali.

Sectorul avicol generează aproape două treimi din producția națională de carne, cu 95% din păsări procesate în abatoare industriale. România exportă astăzi carne de pasăre competitiv pe piețele europene - rezultatul direct al investițiilor masive în biosecuritate, tehnologie și capacități de procesare. Este modelul pe care restul industriei îl citează, dar nu îl replică.

PORCUL: POVESȚEA UNUI SECTOR BLOCAT

Nicio altă categorie nu concentrează atâtea contradicții cât carnea de porc. România importă aproximativ 75% din consumul intern de carne de porc, contribuind semnificativ la deficitul comercial agroalimentar. Paradoxul devine mai acut când privim datele de import: în primele șapte luni ale anului 2024, importurile de carne de porc au depășit 500 de milioane de euro, în timp ce exporturile s-au ridicat la doar 1,2 milioane de euro.

Cauza structurală este pesta porcină africană, prezentă în România din 2017. La apogeul crizei, în 2021, existau peste 1.600 de focare active și peste 80 de ferme comerciale afectate. La începutul anului 2026, nicio fermă comercială nu mai era afectată, numărul focarelor reducându-se la 24. Progresul este real. Dar dacă până în 2022 România importa peste 70% din carnea de porc consumată intern, prin investițiile din ultimii ani gradul de autosuficiență a ajuns la doar aproximativ 52%.

Efectele se resimt și la export. România este considerată de Marea Britanie țară roșie din punct de vedere al pestei porcine africane, ceea ce blochează total exportul de carne tocata și salamuri cruduscate pe această piață, unde trăiește cea mai mare comunitate de români din diasporă. Procesatorii care au investit ani în aceste linii de producție s-au trezit blocați pe o piață construită cu efort.

“Îmi place puiul așa cum
îmi place să trăiesc viața:
fără antibiotice,
cu adevărat sănătos
și cu gust din plin.”

Chef Cezar Munteanu

Crescut natural și sănătos
✓ 100% vegetal

Scanează și află
mai multe!

CITEȘTE ETICHETA

CITEȘTE ETICHETA

CITEȘTE ETICHETA

CITEȘTE ETICHETA

CITEȘTE ETICHETA

CITEȘTE ETICHETA

Relația cu retailul amplifică tensiunea. Marile rețele operează prin licitații centralizate, cer prețuri fixe pe perioade lungi și plasează producătorul local în competiție directă cu importul european - adesea mai ieftin, pentru că vine din sisteme de producție cu economii de scară pe care România nu le are.

DIRECȚIA CORECTĂ, RITMUL INSUFICIENT

Producția internă de carne de porc a înregistrat un reviriment în primul semestru din 2025, cu o creștere de peste 8% față de aceeași perioadă din 2024, iar importurile au scăzut cu aproximativ 10,5%. La pasăre, cifrele sunt și mai bune. La ovine, creșterea de 50% din 2025 este promitatoare, dacă va fi însoțită de investiții în procesare internă.

OVINELE: PARADOXUL CELUI MAI MARE EFECTIV DIN UE

România are unul dintre cele mai mari efective de ovine și caprine din Uniunea Europeană - peste 15 milioane de capete. Cu toate acestea, consumul intern de carne de oaie rămâne scăzut și extrem de sezonier: doar 2,3 kg pe persoană pe an, concentrat aproape exclusiv în perioada Paștelui.

Creșterea cea mai spectaculoasă din 2025 s-a înregistrat tocmai la ovine și caprine, producția sărind cu aproape 50% față de 2024. Datele sunt însă volatile: ovinele rămân preponderent în economia rurală, cu doar 36% din sacrificări realizate în unități industriale, restul în gospodării sau abatoare de mică capacitate.

Aceasta este rădăcina problemei. Un efectiv enorm, o producție considerabilă, dar o filieră industrială subdezvoltată. Carnea de oaie românească merge masiv la export viu - miei îngrășați expediați în Orientul Mijlociu, Grecia sau Italia - și nu ca produs procesat cu valoare adăugată. România exportă animalul și importă brânza și carnea procesată.

BOVINELE: DECLINUL TĂCUT

Singura categorie de carne în scădere în 2025 a fost cea de bovine.

Trendul descendent se menține de mai mulți ani, pe fondul costurilor ridicate cu întreținerea animalelor și al diminuării efectivelor, ajunse la 1,9 milioane de capete, dintre care 1,1 milioane sunt vaci.

Carnea de vită rămâne un produs de nișă pe piața internă, consumat sub media europeană. Filiera nu s-a construit: fermele de bovine pentru carne sunt puține, capacitățile de abatorizare specializate limitate, iar lanțul de la producător la procesator la exportator nu s-a integrat. Exportăm puțin, la valoare mică, și importăm carne de vită procesată din vest.

PROCESATORUL ROMÂN: ÎNTRE COST ȘI RAFT

Industria de procesare a cărnii s-a confruntat în 2025 cu una dintre cele mai dificile perioade din ultimii ani, pe fondul creșterii costurilor, pierderii facilităților fiscale și evoluției pestei porcine africane. Creșterile salariale în cascadă, liberalizarea prețului la energie și creșterea prețurilor materiilor prime din import au creat un context în care procesatorul român nu poate nici crește prețurile semnificativ - riscă să piardă raftul - nici să le mențină fără să erodeze profitabilitatea.

Sectorul cărnii are nevoie de trei lucruri concomitente: integrare verticală de la fermă la procesare, acces structurat la piețe externe și predictibilitate fiscală. Fiecare există parțial. Niciunul nu funcționează complet. Atâta vreme cât cele trei condiții nu se suprapun, industria cărnii românești va continua să producă sub potențial și să exporte materie primă în loc de valoare adăugată.

Achim Irimescu Fost Ministru al Agriculturii

Omul care a negociat agricultura României la Bruxelles vreme de 30 de ani

Timp de trei decenii, Achim Irimescu a stat la masa Comitetului Special Agricol al Consiliului Uniunii Europene, forul care decide soarta subvențiilor, a reformelor și a regulilor după care lucrează fermierii din toate cele 27 de state membre.

S-a născut în 1958, la Vaideeni, județul Vâlcea, într-o familie de oieri. A absolvit Politehnica din București și este Doctor în Economie Agrară al Academiei de Studii Economice. Un inginer cu doctorat în economie agrară, combinație rară, dar care avea să se dovedească esențială pentru ceea ce urma.

A intrat în Ministerul Agriculturii în august 1990, la un an după Revoluție, într-o perioadă în care România încerca să înțeleagă ce înseamnă agricultura fără colective și fără economie planificată. A stat opt ani, a învățat administrație agricolă de la bază și, în decembrie 1998, a plecat la Bruxelles, înainte ca România să fie membră a Uniunii Europene, ca reprezentant tehnic al agriculturii românești.

A negociat Capitolul Agricultură din Tratatul de Aderare. A participat direct la stabilirea nivelului subvențiilor cu care România a intrat în Uniunea Europeană ó 170 de euro pe hectar, calculate pe baza producțiilor din perioada 1998-2002, ani afectați de secetă severă. A obținut protecție europeană pentru pălincă și a pus pe harta indicațiilor geografice europene Salamul de Sibiu.

“Legile care schimbă agricultura românească nu se scriu la București. Se negociază la Bruxelles.”

Între 2012 și 2014 a revenit în țară ca Secretar de Stat în Ministerul Agriculturii.

În această perioadă, rata de absorbție a fondurilor europene agricole a crescut de la 44% la 67% în mai puțin de doi ani. Apoi s-a întors la Bruxelles, pentru că acolo era locul în care România își negocia interesele agricole.

În noiembrie 2015 a fost numit Ministru al Agriculturii în Guvernul tehnocrat condus de Dacian Cioloș. În timpul mandatului său, România a atras aproximativ 3,8 miliarde de euro din fonduri europene agricole, cel mai ridicat nivel de absorbție înregistrat până atunci. Au fost reluate exporturile de porci vii către piața europeană după aproape nouă ani de restricții, a fost deschis exportul de ovine către Iordania, iar România a început să își construiască o rețea de atașați agricoli externi pentru promovarea intereselor agroalimentare pe piețele internaționale.

În toamna lui 2016 a avertizat public, primul, despre pericolul Pestei Porcine Africane, cu aproape un an înainte ca boala să intre în România. Nu a fost ascultat. Pesta a venit. Sectorul porcului s-a prăbușit. România a devenit importator net de carne de porc.

În ianuarie 2017 s-a întors la Bruxelles ca Ministru Plenipotențiar și coordonator al Secției Agricultură din cadrul Reprezentanței Permanente a României pe lângă Uniunea Europeană.

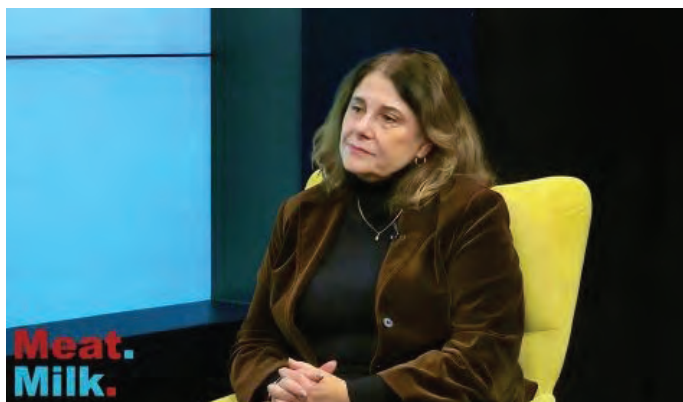
“M-am străduit să fac bine pentru agricultura României și am reușit să salvăm sume importante, evitând multe penalizări prin demersurile noastre.”

Achim Irimescu a demonstrat că un om tehnic și tenace poate influența decisiv agricultura unei țări fără să fie permanent în prim-planul politic. A făcut-o timp de 30 de ani, la masa negocierilor europene unde România trebuia să fie prezentă în fiecare săptămână.

Acum pleacă. Iar locul pe care îl lasă în urmă rămâne, prin natura lui, unul dintre cele mai importante pe care România le ocupă în arhitectura negocierilor agricole europene.

Dana Tanase

Dir. Executiv ARC

O carieră construită între producție, reglementare și apărarea industriei cărnii - Dana Tănase

Ediția Meat.Milk. dedicată doamnei Dana Tănase a adus în prim-plan una dintre puținele voci care cunosc industria cărnii din România din toate unghiurile: producție, control oficial, reglementare și reprezentare sectorială.

Parcursul său pornește din producția de suine, trece prin cercetare și controlul alimentelor, continuă în fosta Direcție Generală Sanitar-Veterinară și ANSVSA, pentru ca, din 2016, să îtreacă de cealaltă parte a baricadei” în reprezentarea directă a procesatorilor prin ARC, Romalimenta și CLITRAVI.

La nivel de politici publice, mandatele de vicepreședinte din cadrul Romalimenta și CLITRAVI urmăresc consolidarea poziției industriei românești în dialogul cu instituțiile europene, participarea activă la grupurile de lucru de la Bruxelles și din țară și actualizarea cadrului normativ intern.

Primii ani în complexul de porci de la Giurgiu, naveta zilnică de la 4:30 dimineața, contactul direct cu pesta porcină clasică, apoi anii de lucru pe legislație europeană, misiunile de audit și momentele de presiune maximă la Comisia Europeană au conturat un profil rar: un profesionist care știe cum arată industria atât din unitățile de producție, cât și din sălile de negociere.

Episodul european al “cărnurilor etichetate greșit” a reprezentat unul dintre cele mai dificile momente din cariera doamnei Tănase. În fața Comisiei Europene, a susținut poziția României într-un context tensionat, demonstrând prin documente, trasabilitate și analiză tehnică faptul că unitatea românească implicată nu era responsabilă pentru etichetarea incorectă. A fost un exercițiu de rigoare și rezistență profesională, într-o situație în care întreaga industrie depindea de claritatea prezentării și de capacitatea de a apăra un sistem național de control în fața instituțiilor europene.

Astăzi, experiența acumulată în aceste momente - de la teren la Bruxelles - face din doamna Dana Tănase una dintre vocile de referință ale industriei cărnii, un profesionist care înțelege sectorul în profunzime și îl reprezintă cu luciditate și consistență.

“Procedura și documentarea te scot întotdeauna din încurcături. În această industrie, rigoarea este uneori singurul sprijin real pe care îl ai.” - Dana Tănase

Adrian Balaban: Presedinte APCPR

Adrian Balaban - Când liniștea unei ferme spune mai mult decât cifrele

Invitatul Meat.Milk., Adrian Balaban - medic veterinar și președinte al Asociației Producătorilor de Carne de Porc din România (APCPR) - vorbește despre una dintre cele mai puțin înțelese realități ale agriculturii românești: momentul în care o fermă se golește și rămâne doar tăcerea. Nu mai e zgomotul zilnic al animalelor, nu mai sunt oamenii în hală, nu mai există mișcare. Doar liniște. O liniște care apasă și în care înțelegi ce înseamnă cu adevărat pierderea într-o industrie care trăiește din viață - și din sacrificiul celor care o susțin.

Din 2017 până astăzi, pesta porcină africană a schimbat fundamental fața sectorului suin. Peste 1,8 milioane de porci au fost eliminați, iar România a ajuns să importe peste 70% din carnea de porc pe care o consumă. Din cele aproximativ 3,5 milioane de porci crescuți anual în ferme comerciale, doar 360 de exploatații respectă standardele europene de biosecuritate. Restul - milioane de animale crescute în gospodării - rămân în afara oricărui sistem controlat. Aceasta este vulnerabilitatea majoră a unui sector care încă încearcă să supraviețuiască.

Pentru Adrian Balaban, costul biosecurității nu se măsoară doar în bani. În fiecare zi, accesul într-o fermă modernă înseamnă dușuri, schimburi complete de haine, dezinfectare, control sanitar-veterinar. Fiecare porc crescut legal adaugă cel puțin 10 euro cost suplimentar doar pentru protecție. Dar adevăratul preț vine în ziua în care

totul se oprește brusc. Când halalele rămân goale, nu pierzi doar animale, ci sensul muncii.

Episodul Meat.Milk. cu Adrian Balaban nu este doar despre pierdere, ci și despre claritate și reconstrucție. Balaban atrage atenția că România continuă să confunde noțiunile care definesc identitatea produsului local:

- Manufacturat înseamnă produs sigur, controlat, verificat.
- Artizanal înseamnă pricepere, dar și variabilitate.
- Tradițional înseamnă autenticitate recunoscută oficial, nu improvizatie.

Această claritate nu e un detaliu semantic, ci o condiție pentru dezvoltarea reală a sectorului, pentru încrederea consumatorului și pentru protejarea celor care muncesc corect.

Nu e doar o problemă de piață sau de politici publice. Este despre oameni care s-au încăpățânat să rămână, despre tăcerea dintr-o fermă goală și despre curajul de a o umple din nou. Despre respectul pentru muncă, pentru animale și pentru o meserie care cere, înainte de toate, suflet. Fiecare fermă care rezistă e o formă de demnitate. Fiecare porc crescut legal e o promisiune pentru viitor. Iar liniștea despre care vorbește Adrian Balaban este și începutul unei reconstrucții care depinde de toți: fermieri, autorități și consumatori deopotrivă.

LAPTELE ȘI LACTATELE

Alexandra Cismaru

De la fermă la raft - și înapoi la import

Industria laptelui din România are toate ingredientele unei povești de succes: pășuni, tradiție seculară în producția de brânzeturi, procesatori moderni și o cerere internă consistentă. Și totuși, în 2025, deficitul comercial la produse lactate a depășit pentru prima dată un miliard de euro. România importă aproape de patru ori mai mult decât exportă. Importăm brânzeturi maturate și specialități gourmet și exportăm lapte crud și produse vrac. Exportăm volum, importăm valoare. Este un dezechilibru structural care nu s-a format peste noapte și care nu se va rezolva fără decizii pe care sectorul le amână de un deceniu.

CIFRE CARE NU MINT

Aproximativ 60% dintre produsele lactate consumate în România provin din import, iar balanța comercială pentru produse lactate a înregistrat în ultimii cinci ani un deficit de peste 800 de milioane de euro anual. În 2025, acesta a depășit un miliard de euro.

Dezechilibrul este structural, nu conjunctural. România importă aproape de patru ori mai mult decât exportă. Exporturile sunt concentrate pe produse de bază - lapte crud, lapte UHT, brânzeturi simple, produse vrac - în timp ce importurile sunt dominate de produse procesate cu valoare adăugată mare: brânzeturi maturate, specialități gourmet, iaurturi funcționale, produse bio și branduri premium.

Cantitatea de lapte colectată la nivel național a scăzut de la 996.653 de tone în 2024 la 915.952 de tone în 2025 - o scădere de aproape 8% într-un singur an, care spune tot despre presiunea la care sunt supuse fermele românești de lapte.

FERMA: UNDE SE RUPE LANȚUL

Rădăcina problemei este la fermă, nu la procesator. În ultimii cinci ani, efectivul total de bovine a scăzut cu aproximativ 15%, ajungând la 1,78 milioane de capete în 2025. Productivitatea medie pe cap de vacă în fermele mici și medii rămâne sub media UE, în jur de 4.500-5.500 litri pe cap pe an, față de 7.000-8.000 litri în țările vest-europene.

therezia®

Trei Decenii de Pasiune pentru Lactate În
inima Podișului Transilvan.

Din lapte mureșean!

Peste 60% din producția de lapte provine din ferme mici și gospodării individuale cu mai puțin de 10 capete. Aceasta este poate cea mai importantă cifră din tot sectorul lactatelor românești. O fermă cu 5-8 vaci nu poate investi în echipamente de răcire moderne, nu poate negocia cu procesatorii, nu poate respecta constant parametrii de calitate impuși de UE și nu poate supraviețui volatilității prețului. Fragmentarea producției înseamnă că România are mulți fermieri și puțin lapte competitiv.

Criza s-a acutizat în 2026. Costurile de producție pentru un litru de lapte variază, la începutul lui martie 2026, între 2,05 și 2,55 lei/litru. În același timp, prețul lapteului la poarta fermei variază între 1,2 și 1,5 lei/litru pe piața spot. Cu alte cuvinte, fermierul român produce laptele cu peste 2 lei și îl vinde cu aproape 1 leu. Nu este o metaforă - este realitatea care a determinat producătorii să trimită scrisori urgente premierului și ministerelor, cerând intervenție imediată.

PROCESATORUL: ÎNTRE MATERIA PRIMĂ ȘI PIAȚA CONCURRENTIALĂ

31 de companii care reprezintă peste 80% din procesarea lapteului din România s-au reunit în cadrul Adunării Generale Anuale APRIL în aprilie 2026, într-un context pe care participanții l-au descris ca dificil: costuri de producție în creștere, plafonări de prețuri, presiune din retail și o concurență importată greu de contracarat.

Paradoxul procesatorului român este că acesta colectează mai mult lapte intern - în 2024 cantitatea colectată a crescut cu 4,6% - dar importă și mai mult lapte brut din UE, pentru că este mai ieftin. Fermierul român pierde tocmai din cauza concurenței lapteului importat, care ajunge ca materie primă inclusiv la procesatorii locali.

România este singura țară din UE care nu are instalații de uscare a zerului, deși proteina din zer praf este intens căutată pe piețele internaționale. Nu există fabrici de lapte praf, nu există capacitate pentru un vrac sau brânzeturi standardizate tranzacționate pe piețele internaționale. Această lipsă face ca piața internă să fie puternic influențată de stocurile de produse lactate tip commodities din statele vest-europene, fără nicio pârgie locală de control al prețului.

BRÂNZETURILE TRADIȚIONALE: PATRIMONIU NEVALORIFICAT

Dacă există un domeniu în care România are un avantaj competitiv real față de orice alt producător european, acela este brânzeturile tradiționale. Telemeaua, brânza de burduf, cașcavalul afumat, urda, cașul de stână - sunt produse cu identitate unică, nerepetabile industrial, care poartă în ele geografia, clima și tehnicile transmise din generație în generație.

Recunoașterea europeană a început să formalizeze acest avantaj. Telemeaua de Ibănești a obținut Denumire de Origine Proteja-

tă - DOP la nivel european, ceea ce înseamnă că poate fi produsă exclusiv cu lapte de pe Valea Gurghiului, de la vaci hrănite cu furaje din zonă. Telemeaua de Sibiu are Indicație Geografică Protejată - IGP, fiind fabricată integral din lapte crud nepasteurizat, după tehnici manuale transmise de generații. Cașcavalul de Săveni, din județul Botoșani, maturat 60 de zile până devine onctuos și capătă nuanțe de nucă, este și el înregistrat la nivel european.

Acestea sunt doar câteva exemple dintr-un potențial mult mai larg. România are înregistrate sute de produse tradiționale lactate în Registrul Național al Produselor Tradiționale. Problema nu este lipsa patrimoniului - este lipsa infrastructurii de comercializare și a brandingului care să transforme notorietatea locală în export real.

Brânza de burduf maturată în coajă de brad din zona Fundata sau Rucăr, cașcavalul artizanal maturat trei luni din Bucovina, telemeaua de capră din Dobrogea - toate acestea sunt produse care ar putea sta fără nicio problemă pe rafturile specializate din Paris, Amsterdam sau Londra, alături de brânzeturile franțuzești sau italiene cu protecție similară. Nu stau acolo pentru că filiera de la producătorul artizanal la exportator nu s-a construit.

CE EXPORTĂM ȘI CE AM PUTEA EXPORTA

Există și semne pozitive. Olympus România exportă aproximativ 35%

din producție pe piețe din UE - Germania, Italia, Bulgaria - și în țări terțe precum Anglia și Serbia, cu produse precum telemea și iaurt adaptate standardelor locale. Este dovada că produsul lactat românesc este competitiv atunci când este susținut de investiții și strategii de export.

Oportunitatea cea mai clară identificată în 2026 este piața chineză. Fostul ministru al Agriculturii, Florin Barbu, a declarat la Adunarea APRIL că una dintre cele mai importante oportunități externe pentru produsele lactate românești este Republica Populară Chineză, o piață globală de 70 de miliarde de dolari, iar mai multe fabrici din România ar putea produce coordonat sub umbrela unui brand național pentru a acoperi volumele cerute. Conceptul există. Infrastructura de export, deocamdată, nu.

SOLUȚIILE CARE LIPSESC

Principala sursă a deficitului de produse lactate este categoria brânză și caș, responsabilă pentru mai mult de jumătate din deficit, urmată de lapte și smântână și unt. Reducerea acestui deficit necesită investiții în capacități de procesare avansată - lapte praf, zer, brânzeturi maturate - și nu doar colectarea unei cantități mai mari de lapte crud.

Consolidarea fermelor este urgentă. Subvenția de 25 euro pe tonă de lapte livrat, solicitată de fermieri în 2026, este o măsură de supraviețuire pe termen scurt, nu o soluție structurală. Soluția structurală este crearea unui cadru care să stimuleze fermele medii - între 50 și 200 de capete - să crească, să se asocieze în cooperative și să negocieze direct cu procesatorii în condiții echitabile.

Sectorul lactatelor are nevoie de consolidare la nivelul fermei, de investiții în procesare cu valoare adăugată ridicată și de o strategie națională de export care să nu depindă de inițiativa unor procesatori individuali. Fără acestea, România va continua să fie paradoxul care hrănește Europa cu lapte crud și își hrănește propriii consumatori cu brânzeturi și iaurturi produse în vest.

ELOPAK

Together we make packaging work

**Soluții complete pentru ambalarea
produselor lactate lichide în ambalaje de carton.**

Contact: office@goodflowsolutions.ro | www.elopak.com

Dorin Cojocaru Presedinte APRIL

Dorin Cojocaru: Despre echilibru, respect și responsabilitate în industria laptelui românesc

Într-o industrie în care cifrele domină discursul public, Dorin Cojocaru, președintele Asociației Patronale Române din Industria Laptelui (APRIL), aduce o perspectivă diferită: aceea a echilibrului. El a vorbit deschis despre provocările sectorului lactatelor, despre rolul liderului și despre lecțiile acumulate într-o carieră de peste trei decenii.

Cojocaru își definește parcursul profesional prin trei reperi simple - educație, disciplină și respect. Format în mediul academic, cu experiență în cercetare și fiziologia animalelor, el a transferat această rigoare în administrarea celei mai importante organizații din industria laptelui. "Un lider trebuie să aducă soluții, nu doar probleme. Și trebuie să respecte interlocutorul, indiferent de culoarea politică sau de funcție", afirmă Cojocaru.

Sub conducerea sa, APRIL a reunit corporații multinaționale și mici procesatori locali, reprezentând astăzi peste 86% din laptele procesat în România. "Echilibrul este esențial. Trebuie să știi ce îi unește pe toți, nu ce îi desparte. Altfel, nu reprezinți o industrie, ci doar un interes", explică el. Aceeași viziune a stat la baza modului în care organizația a gestionat crize majore, precum cea a aflatoxinei din 2013, când colaborarea cu autoritățile a împiedicat colapsul pieței.

Pentru Cojocaru, respectul față de produs și față de munca din spatele lui este fundamental.

"Vaca dă un lapte curat. Noi suntem cei care îl contaminăm, prin neglijență. Dacă am respecta normele de igienă și am renunța la expresia ălasă că merge și așaî, am fi peste multe țări din lume", spune acesta, pledând pentru o cultură a responsabilității și profesionalismului.

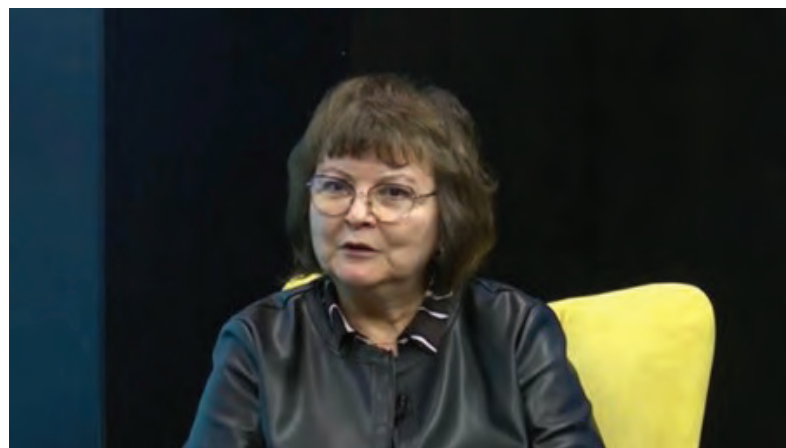
În discuție a apărut și tema costurilor energetice și a competitivității produselor românești. Cojocaru a exemplificat cum o modificare tehnică aparent minoră - alinierea temperaturii de păstrare la standardele europene - a redus cu până la 30% costurile de energie pentru fabricile din România. "Patriotismul real nu se face cu lozinci, ci cu decizii corecte și tăcute. A sprijini capitalul românesc înseamnă a-l ajuta să reziste, nu a-l proteja declarativ", a subliniat el.

În final, mesajul său a fost limpede: industria alimentară românească are nevoie de mai puțină retorică și de mai multă coerență între stat, piață și consumator. "Dacă fiecare și-ar face partea lui, am vorbi mai puțin despre crize și mai mult despre performanță. Hrana merită respect, pentru că în spatele fiecărui produs sunt oameni și vieți dedicate muncii lor."

Următoarea ediție a emisiunii Meat.Milk. va continua această linie de dialog onest despre oamenii care modelează industria alimentară românească - acolo unde deciziile, experiența și viziunea se întâlnesc cu responsabilitatea.

Nastasia Belc

Director General IBA

Trei decenii dedicate cercetării și industriei alimentare din România - Nastasia Belc

Există oameni care nu apar des în spațiul public, dar fără de care industria nu ar avea aceeași structură. Doamna Nastasia Belc, director general al Institutului pentru Bioresurse Alimentare (IBA), este unul dintre acești profesioniști. Credibilitatea tehnică și stabilitatea aduse cercetării alimentare au influențat direct evoluția sectorului agroalimentar românesc.

În această ediție Meat.Milk., discuția a mers dincolo de funcții și prezentări instituționale. A fost o revenire în timp, în perioada anilor 1990, când cercetarea românească se reorganiza în mijlocul unei tranziții rapide, iar supraviețuirea profesională depindea aproape exclusiv de pasiune și competență. Doamna Belc și-a început cariera în industrie, în morărit și panificație, într-o vreme în care "lanțul scurt" nu era un concept, ci o realitate funcțională. Experiența acumulată în acei ani a devenit fundamentul unei cariere în care rigoarea tehnică și loialitatea față de domeniu au fost constante.

În 2000, prelua conducerea IBA, o instituție care avea să devină, sub coordonarea dânzei și a echipei pe care a format-o, un reper național în ceea ce privește cercetarea aplicată, evaluarea calității alimentelor și transferul de tehnologie către industrie. "Cel mai important capital este omul", spune doamna Belc. Iar acest principiu se vede în modul în care institutul funcționează: proiecte câștigate competitiv, echipe stabile, investiții în echipamente, soluții pentru producători mici și mari, colaborări europene și capacitatea de a transforma cercetarea în rezultate concrete.

Unul dintre momentele cheie ale emisiunii a vizat percepția europeană asupra calității produselor românești. În grupurile de lucru europene la care a

participat, România se situa surprinzător de sus - uneori "în primele patru țări" - atunci când discuția era despre calitate, nu despre imagine. Acest detaliu, rareori cunoscut public, ridică o întrebare majoră adresată de doamna Belc: ce s-ar fi putut construi dacă transformam această apreciere într-un brand de țară în domeniul agroalimentar?

O altă direcție importantă a discuției a vizat rolul educației alimentare și responsabilitatea consumatorului. Doamna Belc explică limpede că piața este modelată de alegerile zilnice ale oamenilor. "Alegerile sănătoase fac piața sănătoasă" este nu doar o concluzie, ci o direcție strategică. Consumatorul influențează tehnologiile, compoziția produselor și modul în care industria își ajustează prioritățile.

De asemenea, emisiunea aduce o perspectivă esențială asupra viitorului industriei. Strategia europeană "Sustainable Food System", la care doamna Belc a contribuit, indică direcții clare până în 2034: modul în care producem, procesăm, guvernăm și consumăm alimente trebuie schimbat profund. Europa își propune să rămână lider global al calității alimentare, iar România are potențialul de a fi un actor relevant în această transformare.

Pentru industrie, mesajul doamnei Belc este direct: investiția în cercetare, tehnologie și pregătire profesională continuă nu este opțională. Pentru consumatori, mesajul este și mai simplu: alegerea informată este primul pas spre o piață mai curată, mai responsabilă și mai stabilă.

Ediția Meat.Milk. dedicată doamnei Nastasia Belc este mai mult decât o întâlnire profesională. Este un portret al unui om care și-a dedicat viața unei cauze mai mari decât propria carieră: sănătatea alimentului românesc.

FERMA ROMÂNEASCĂ

Alexandra Cismaru

Restructurare, supraviețuire, viitor

Ferma românească nu este un concept unitar. Este o realitate fragmentată: mii de gospodării cu câteva animale și câteva hectare, câteva sute de exploatații medii care încearcă să crească și un număr mic de ferme mari care operează după standarde europene și generează cea mai mare parte a producției comercializabile. Între aceste trei lumi există o distanță enormă de tehnologie, finanțare și acces la piață. Exact această distanță explică paradoxurile agriculturii românești: producție în creștere, importuri în creștere, fermieri în criză.

15 ANI DE PIERDERI STRUCTURALE

Cifrele din ultimele aproape două decenii sunt dure. România a pierdut, din 2006 până în prezent, peste 38% din efectivele de bovine și peste 52% din efectivele de porcine. În schimb, efectivele de oi și capre au crescut cu mai mult de 41% față de 2006. Sunt trei tendințe care spun trei povești diferite despre ce s-a întâmplat cu zootehnia românească.

Bovinele au scăzut din cauza unui cerc vicios bine cunoscut: prețul laptelui la poarta fermei nu acoperă costurile de producție, fermele mici abandonează activitatea, efectivele scad, producția internă scade, importurile cresc, iar presiunea pe prețul intern crește și mai mult. La 1 iunie 2025, în România erau 1,84 milioane de bovine, o ușoară revenire față de 2024, dar cu o densitate la 100 de hectare care plasează România pe locul 21 în UE. România este pe locul 10 la numărul total de bovine, dar pe locul 21 la densitate. Avem pământ, n-avem animale pe el.

Porcinele reflectă impactul pestei porcine africane, prezentă din 2017, care a decimat exploatațiile de gospodărie și a forțat restructurarea celor comerciale. Tabloul este elocvent la nivel județean: în Harghita, dintr-un efectiv de circa 29.000 de porcine, doar 3-4% se află în ferme, în timp ce peste 95% din animale sunt crescute în gospodăriile populației. Acesta nu este un caz izolat, ci un tablou reprezentativ pentru România rurală.

Ovinele sunt singura categorie în creștere consistentă. România ocupă locul doi în UE la efectivele de oi și capre, după Spania. Paradoxul este că această bogăție zootehnică nu se transformă în valoare adăugată procesată. Exportăm mieii vii și importăm brânzeturi.

FERMA MICĂ: SUPRAVIEȚUIRE SAU DISPARIȚIE?

Peste 90% din exploatațiile agricole românești cu animale sunt gospodării individuale fără personalitate juridică. România are aproximativ o treime din totalul fermelor din UE, dar 90% dintre acestea au sub cinci hectare, adică ferme de subsistență, nu de piață. Această cifră definește structura fundamentală a zootehniei românești și explică de ce atât de multe intervenții politice eșuează: sunt concepute pentru fermieri, dar ajung la gospodari.

Gospodarul cu 3-5 vaci sau 10-20 de oi nu are capacitatea administrativă să acceseze fonduri europene, nu respectă întotdeauna standardele sanitar-veterinare impuse de UE, nu poate negocia cu procesorii și nici gestiona volatilitatea prețurilor. Dispariția lui nu este un eșec individual, ci consecința unui model agricol care nu i-a oferit niciodată o cale clară de profesionalizare sau de ieșire demnă din activitate.

Soluția nu este menținerea artificială a gospodăriei mici, ci crearea unui cadru care să permită fermelor medii să absoarbă producția lor, să le integreze în cooperative funcționale și să preia rolul de furnizori stabili pentru procesatori. Există deja exemple de fermieri tineri care aleg specializarea în locul extinderii: mai puține animale, genetică mai bună, procesare proprie și vânzare directă către comunitate. Este un model viabil pentru nișă, dar insuficient la scară națională.

COOPERATIVELE: SOLUȚIA CARE NU FUNCȚIONEAZĂ ÎN ROMÂNIA

Orice analiză a agriculturii românești ajunge, inevitabil, la cooperative. Sunt invocate în fiecare strategie sectorială, finanțate în fiecare ciclu de fonduri europene și rămân, în mare parte, o promisiune neîndeplinită.

Un studiu CRPE din 2025 arată o imagine fragilă a sectorului: din peste 400 de cooperative contactate, multe erau inactice sau greu de contactat, semn că o parte importantă există doar pe hârtie. Dintre cele 50 care au răspuns, jumătate se susțin prin reinvestirea profitului, aproape tot atâtea prin contribuțiile membrilor, iar 40% au accesat fonduri europene. Relațiile cu băncile rămân timide: doar un sfert au reușit să obțină credite, blocate de cerințe con-

rate excesive, uneori până la 250% din valoarea împrumutului. Cooperativele nu pot împrumuta pentru investiții, pentru că nu au active, dar nu pot acumula active pentru că nu au acces la finanțare.

Motivele sunt mai profunde decât birocrăția. Trauma colectivizării forțate din perioada comunistă a lăsat o neîncredere structurală față de orice formă de asociere. Fermierul român a fost obligat să se asocieze. Și a pierdut. Convingerea că asocierea înseamnă pierderea controlului asupra propriei munci este transmisă din generație în generație și nu dispare prin simple programe de consiliere de 3,5 milioane de euro.

Există totuși exemple care funcționează. Cooperativa Agricolă Produs în Dâmbovița a reușit să adune 869 de membri care lucrează 3.500 de hectare, producând legume, fructe, miere, carne, lapte și cereale. Modelul arată că asocierea este posibilă, dar necesită un lider convingător, o piață garantată și timp. Niciunul dintre aceste trei ingrediente nu poate fi finanțat direct.

CRIZA GENERAȚIONALĂ: FERMA FĂRĂ SUCCESOR

România concentrează 23% din forța de muncă în agricultură din UE, cea mai mare pondere din Uniune. Dar această cifră im-

presionantă ascunde o realitate îngrijorătoare: 44,3% dintre fermierii români au peste 65 de ani, una dintre cele mai îmbătrânite agriculturi din Europa. Mai puțin de 10% dintre fermierii activi au sub 40 de ani, iar interesul tinerilor pentru domeniu scade constant.

Transferul generațional este blocat la mai multe niveluri. Terenul agricol rămâne adesea fărâmițat între zeci de moștenitori, imposibil de consolidat fără procese juridice costisitoare, ceea ce face imposibilă orice investiție sau planificare pe termen lung. Accesul la credite pentru tinerii fermieri este extrem de dificil: băncile cer garanții pe care un tânăr fără istoric nu le poate oferi. Iar viața rurală rămâne neatractivă: infrastructură precară, lipsa serviciilor medicale, școli cu resurse insuficiente.

Programele există. Intervenția DR-30 din Planul Strategic PAC 2023-2027 oferă sprijin de instalare de 70.000 de euro nerambursabil pentru tinerii fermieri, o sumă atât de căutată încât fondurile alocate primei sesiuni din 2023, de circa 175 de milioane de euro, s-au epuizat în mai puțin de două luni.

Clubul Fermierilor Români a format, prin programul Tineri Lideri pentru Agricultură, peste 500 de absolvenți în șase ani. Sunt inițiative reale, cu impact real, dar

insuficiente față de dimensiunea problemei. Ministrul Agriculturii a recunoscut că aproximativ 70% dintre tinerii fermieri care au primit fonduri europene de câte 40.000 de euro în ciclul 2014-2020 fie au abandonat afacerile, fie au schimbat direcția. Bani au ajuns, fermele nu au rezistat.

FERMA MEDIE: VERIGA LIPSĂ

Dacă există o categorie în care România are cel mai mult de câștigat și cel mai mult de investit, aceea este ferma medie: exploatații cu 50 până la 500 de capete de bovine sau 500 până la 5.000 de capete de porcine și ovine. Este suficient de mare pentru a fi eficientă, suficient de mică pentru a rămâne flexibilă și singura categorie care poate absorbi producătorii mici prin cooperative fără să creeze dependențe de oligopoluri industriale.

Această categorie a fost cel mai puțin sprijinită în ultimii 15 ani. Fondurile europene au mers predominant fie la exploatațile mici, prin plăți pe cap de animal, fie la marile ferme industriale, singurele capabile să monteze proiecte complexe de investiții. Ferma medie a rămas în mijloc: prea mare pentru a beneficia de sprijinul destinat subzistenței, prea mică pentru a accesa instrumentele financiare complexe.

FERMA MARE: MODELUL CARE FUNCȚIONEAZĂ, DAR NU SE REPLICĂ

Fermele mari, cu mii de capete, tehnologie modernă și integrare verticală, există și funcționează. DN AGRAR Group, cu cinci ferme mari și un efectiv de peste 18.000 de capete, a livrat anual peste 70 de milioane de litri de lapte în 2025, cu o creștere de 13% față de anul anterior, și vizează dublarea producției la 150-200 de milioane de litri până în 2030.

Este dovada că modelul integrat de producție, procesare și distribuție funcționează și generează marje sănătoase.

Problema nu este că modelul nu funcționează. Este că nu se replică. Barierele de intrare sunt prea mari pentru fermierul mediu, accesul la finanțare rămâne dificil, iar birocrația fondurilor europene descurajează proiectele de dimensiune medie. Ministrul Agriculturii Florin Barbu a declarat că România mai are nevoie de 3 milioane de porci și 100.000 de vaci de carne pentru a reduce dependența de importuri, o recunoaștere explicită a dimensiunii deficitului structural.

SUBVENȚIILE: SPRIJIN SAU DEPENDENȚĂ?

Agricultura românească rămâne în 2026 dependentă de finanțarea europeană, în condițiile în care peste 71% din buget provine din fonduri

europene. Subvențiile APIA sunt pentru mulți fermieri singura sursă de profit real, ceea ce creează o dependență periculoasă: fermele se optimizează pentru a maximiza plățile, nu pentru a maximiza producția.

Suma totală alocată ajutoarelor naționale tranzitorii pentru bovine și ovine pentru anul de cerere 2025 depășește 120 de milioane de euro. Sunt bani reali și necesari, dar insuficienți pentru restructurarea de fond a sectorului. Subvenția rezolvă supraviețuirea pe termen scurt, nu competitivitatea pe termen lung.

O fermă care există pentru subvenție nu devine competitivă când subvenția dispăre sau se reduce.

CLIMA: AMENINȚAREA PE CARE NU O PUTEM NEGOCIA

Deasupra tuturor problemelor structurale ale fermei românești planează o amenințare care nu poate fi rezolvată prin politică agricolă sau fonduri europene: schimbările climatice.

Secetele severe au devenit o constantă, nu o excepție. Anul agricol 2024 a fost marcat de randamente la porumb cu peste 2.000 kg/ha mai mici față de 2023, cea mai mică producție din ultimul deceniu, cauzată în principal de lipsa irigațiilor într-un an extrem de secetos.

România are una dintre cele mai mari suprafețe agricole cu potențial de irigare din Europa, dar sistemul moștenit din perioada comunistă a fost lăsat să se degradeze după 1990. Astăzi, suprafața efectiv irigată anual este o fracțiune din cea care ar putea fi udată.

Fermierii care au investit în sisteme proprii raportează oscilații mult mai mici ale producției și costuri per hectar semnificativ mai mici. Cei fără acces la apă rămân expuși imprevizibilității climatice, iar în România ultimilor ani aceasta înseamnă secete tot mai frecvente și mai severe.

Reabilitarea infrastructurii de irigații figurează în PNRR și în fondurile structurale europene, cu bani alocați, proiecte aprobate și termene stabilite. Realitatea din teren este că implementarea avansează cu un ritm incompatibil cu urgența problemei.

Între timp, fermierii care au adoptat agricultura conservativă, reducând lucrările mecanice ale solului și consumul de motorină per hectar, raportează recolte mai stabile și costuri de producție mai mici. Este o adaptare posibilă la scară individuală. Nu poate înlocui infrastructura de apă la nivel național.

Ferma românească intră într-o eră în care reziliența climatică nu mai este un avantaj competitiv, ci o condiție de supraviețuire.

CE TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE

Restructurarea fermei românești nu este un proiect de câțiva ani, ci un proiect de generație. Și tocmai de aceea deciziile din 2026-2027 sunt decisive.

Planul Strategic PAC 2023-2027 se află la jumătatea implementării, iar alegerile privind direcționarea fondurilor vor determina cum arată ferma românească la finalul deceniului.

Prioritățile sunt clare, chiar dacă nu sunt simple: consolidarea fermelor medii prin cooperative funcționale, nu prin programe de consiliere, ci prin garanții de creditare și piețe garantate. Investiții în procesare integrată, care să țină valoarea adăugată în România. Formarea unei noi generații de fermieri profesioniști, cu acces real la finanțare și cu infrastructură rurală care să facă viața la țară viabilă. Și o politică agricolă care să rămână constantă mai mult de un ciclu electoral - poate cea mai grea dintre toate condițiile.

Ferma românească poate fi competitivă. Are printre cele mai fertile terenuri din Europa, are resurse de apă, are tradiție și are o diasporă rurală care, dacă ar găsi condiții, s-ar putea întoarce. Ce îi lipsește nu se cumpără, ci se construiește în timp, cu consecvență, cu viziune și cu respect față de cel care, în fiecare zi, hrănește România.

Timp de 15 ani, ferma românească a supraviețuit în ciuda politicilor publice, nu datorită lor. Următorii 15 ani vor fi diferiți numai dacă statul va trata agricultura nu ca pe un sector de subvenționat, ci ca pe un pilon strategic al securității alimentare și al economiei naționale.

SEMTEST-BVN

un semtest al fermierilor

Genetică & Reproducție

Domenii de activitate:

- Producerea de material seminal;
- Difuzarea materialului seminal;
- Consultanță de specialitate în reproducție și I.A.;
- Organizarea reproducției și I.A.;
- Cursuri de formare în I.A.

Parteneriatul cu SEMTEST-BVN Mureș vă garantează accesul la un pachet complet în domeniul reproducției bovinelor și suinelor, incluzând material seminal cu înaltă valoare genetică și servicii de calitate, toate la preț de producător.

Ofertă genetică din Rasele:

Bălțată Simmental • Holstein Friză • Red Holstein • Brună Schwyz • Pinzgau • Bivol
Angus • Limousine • Piemontese • Blonde d'Aquitaine • Charolaise • Alb-Albastru Belgian • Wagyu

S.C. SEMTEST BVN S.A.
Sîngeorgiu de Mureș, ROMÂNIA
Str. Tofalău nr.677

Mobil: +40-736-952050, +40-731-316201
Tel.: +40-265-318913
Fax: +40-265-319003

E-mail: contact@semtest-bvn.ro
Web: www.semtest-bvn.ro
FB: facebook.com/semtestBVNmures

Florian Ciolacu

Director Executiv, Clubul Fermierilor Români

Florian Ciolacu. Despre leadership, decizie și oameni. De la reguli globale la comunități locale

Există parcursuri profesionale care nu pot fi citite doar prin funcțiile ocupate. Sunt trasee construite prin decizie, prin schimbare asumată și prin capacitatea de a muta competențele dintr-un sistem în altul. Florian Ciolacu este unul dintre aceste cazuri.

Formarea sa începe în zona științelor exacte. Studiile de fizică i-au oferit rigoare, gândire analitică și o înțelegere a sistemelor complexe, competențe care aveau să se regăsească ulterior în toate etapele profesionale. Încă din adolescență, contactul cu mediul internațional a deschis apetitul pentru explorare și pentru o carieră construită dincolo de granițe fixe.

Diplomația a fost prima mare etapă de maturizare profesională. În cadrul Ministerului Afacerilor Externe, Florian Ciolacu a activat în zona diplomației multilaterale, fiind reprezentant al României pe lângă structurile ONU de la Geneva. A lucrat pe dosare sensibile legate de telecomunicații, digitalizare, proprietate intelectuală și cercetare, într-un context în care deciziile nu sunt vizibile public, dar produc efecte pe termen lung. Această perioadă i-a consolidat disciplina decizională și capacitatea de a lucra sub presiune, într-un mediu internațional extrem de competitiv.

Trecerea către mediul privat a venit în 2006, ca o alegere strategică. La SIVCO România, a contribuit la construirea și coordonarea direcției de dezvoltare internațională a companiei, într-o perioadă în care puține firme românești își asumau proiecte publice complexe în afara țării. Timp de peste un deceniu, această activitate a presu-

pus dezvoltare pe piețe emergente, parteneriate instituționale și livrarea unor proiecte cu impact național. Un reper al acestei etape a fost proiectul de digitalizare a educației din Maroc, cu o valoare de aproximativ 13 milioane de euro, care a demonstrat capacitatea expertizei românești de a opera la nivel internațional.

Din 2018, Florian Ciolacu ocupă funcția de director executiv al Clubului Fermierilor Români. Această etapă nu reprezintă o schimbare de direcție, ci o continuitate firească: de la sisteme globale la o comunitate națională, de la politici și proiecte la oameni concreți. În centrul activității sale se află consolidarea reprezentării fermierilor performanți, modernizarea sectorului agricol și, mai ales, investiția în capitalul uman.

Programul de formare a tinerilor lideri din agricultură a devenit una dintre direcțiile strategice ale Clubului, pornind de la convingerea că performanța pe termen lung nu poate exista fără leadership, educație și capacitatea de a construi parteneriate. Este o viziune care mizează pe masă critică, continuitate și profesionalizare.

Privit în ansamblu, parcursul lui Florian Ciolacu este definit de un fir coerent: responsabilitate, construcție și atenție constantă pentru oameni. Dincolo de domenii diferite, rămâne aceeași idee de fond: dezvoltarea durabilă începe cu cei care sunt pregătiți să conducă.

Adrian Pinte

Director General APIA

Adrian Pinte: disciplină, echipă și rezultate într-o administrație cu mize mari

Adrian Pinte, fost director general al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) și actual secretar de stat în Ministerul Agriculturii, este unul dintre puținii oameni care pot vorbi despre administrația agricolă românească cu experiență directă și luciditate. Invitat la emisiunea Meat.Milk., realizată de Mihnea Vasiliu, Pinte a oferit o perspectivă asupra modului în care o instituție poate funcționa eficient atunci când se bazează pe muncă, disciplină și încredere reciprocă.

Adrian Pinte vorbește rar despre sine, dar mereu cu claritate. "Eu sunt clujean, am terminat Facultatea de Zootehnie la Cluj și n-am vrut să rămân în facultate. Am zis că vreau să merg în producție." A lucrat la Bontida, într-un complex integrat "cu abator și toate fazele până la comercializare", iar mai târziu în industria cărnii, unde "în șase luni am ajuns director general". Spune că acolo a învățat cea mai importantă regulă: "Când ești în producție, nu poți spune ămăine. Acolo, dacă nu mulgi vaca azi, pierzi tot."

În 2006 a intrat în APIA, "nu într-o funcție de conducere, ci în execuție", într-o perioadă în care agenția abia se forma. "APIA e o instituție care nu merge că merge și-așa. Sunt raportări care se fac la Comisie, trebuie să le faci dacă astăzi e astăzi. Nu e poimăine."

Despre anii de la Vâlcea vorbește cu un amestec de umor și disciplină. "Era audit european și nu aveam bani nici să zgrăvim. Am venit seara toți în trening și am aranjat arhiva. A doua zi eram în costum și totul a ieșit bine."

"Fără o echipă nu faci nimic." Această filozofie se reflectă și în relația cu oamenii din teritoriu: "Dacă mă duc în orice județ din țară, directorul de la APIA vine, discutăm problemele. Mă sună și azi pentru sfat. Asta e cea mai mare satisfacție."

Volumul de muncă rămâne uriaș. "Aproape patru miliarde de euro anual trec prin pixul tău de director general." Presiunea e constantă, mai ales înaintea campaniilor de plată. "Ne apropiam de 16 octombrie și sistemul informatic încă nu era pregătit. Eram 70% convins că nu reușim. Am stat nopti întregi cu echipa, cu dezvoltatorii, și am dat drumul la timp." E genul de episod care arată de ce longevitatea sa în funcție nu a fost întâmplătoare.

APIA și AFIR sunt instituții foarte bine acreditate. Sper să rămână așa. Consideră că stabilitatea în sistem nu este o slăbiciune, ci o condiție a performanței. "În 2016 am fost al cincilea director general într-un an. Un director care stă o lună nu apucă să învețe nici holurile."

Pentru fermieri, discursul său rămâne echilibrat și realist. "Fermierul are nevoie de mecanisme prin care să crească, nu de pomană. Fără fondurile europene cred că nu eram nicăieri astăzi." Spune că oricât de dificil ar fi drumul, "un diamant se șlefuește greu, dar până la urmă se vede luminița de la capătul tunelului".

Adrian Pinte nu vorbește despre sine ca despre un lider, ci ca despre un om care a înțeles importanța responsabilității.

"Anii petrecuți la APIA nu au fost doar despre agricultură, ci despre oameni. Despre cum să-i ascuți, să-i ții aproape și să mergi mai departe împreună. Pentru mine, totul se reduce la ceva esențial: să-ți faci treaba bine - și să lași oamenii să spună, în timp, cine ești cu adevărat."

STATUL ȘI INDUSTRIA ALIMENTARĂ

Mihnea Vasiliu

MADR, ANSVSA și ecuația neterminată a reglementării

Relația dintre stat și industria alimentară din România nu este una de parteneriat strategic. Este o relație de dependență reciprocă, marcată de instabilitate politică, suprapuneri instituționale, legi bune implementate prost și reforme lansate cu fanfară și abandonate în tăcere. Timp de 15 ani, industria alimentară a crescut în ciuda acestei relații, nu datorită ei. Întrebarea pentru următorii 15 ani este dacă statul poate deveni un actor real de sprijin sau va continua să fie un administrator de fonduri europene cu reflexe birocratice.

MADR: UN MINISTER CU 20 DE MINIȘTRI ÎN 30 DE ANI

De-a lungul celor 30 de ani de după Revoluție, în fruntea Ministerului Agriculturii au fost nu mai puțin de 20 de miniștri. Această cifră singură explică mai mult decât orice analiză de politici publice. Un minister cu un ministru la fiecare 18 luni în medie nu poate construi politici pe termen lung. Nu poate forma o echipă stabilă. Nu poate negocia la Bruxelles din poziție de continuitate. Nu poate face decât să gestioneze urgențele mandatului curent și să lase succesorului o strategie neterminată.

Instabilitatea politică a fost cel mai consistent factor care a afectat calitatea politicii agricole românești în ultimele două decenii. Fiecare schimbare de minister a adus o nouă ordine de priorități, o nouă organigramă, o nouă abordare a relației cu structurile europene. Proiectele care necesitau continuitate - modernizarea irigațiilor, consolidarea structurilor de control sanitar-veterinar, reformele pieței funciare - au rămas la jumătatea drumului, reinventate la fiecare nou mandat.

Reorganizarea din 2026 a MADR a vizat reducerea numărului ordonatorilor de credite cu 73, de la 166, și desființarea a aproximativ 216 funcții de conducere, cu scopul diminuării nivelurilor ierarhice și simplificării circuitului decizional. Este o reformă administrativă reală și necesară. Dar vine după 15 ani în care suprapunerile instituționale și birocrăția excesivă au costat procesatorii și fermierii timp, bani și nervi.

CE A FUNCȚIONAT: FONDURILE EUROPENE ȘI VALIDAREA OCDE

Dacă există un domeniu în care statul român a performat consistent în agricultură, acela este absorbția fondurilor europene. România a atins un grad de absorbție de 95,16% din fondurile PNDR 2014-2020, cu plăți totale de 12,08 miliarde de euro dintr-un total alocat de 12,7 miliarde de euro. Este o performanță reală, cu impact vizibil în teren: ferme modernizate, abatoare rețehnologizate, infrastructuri rurale construite.

Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică a publicat în aprilie 2026 raportul de evaluare a politicilor agricole din România, confirmând finalizarea cu succes a procesului de evaluare în cadrul Comitetului OCDE pentru Agricultură. Recunoașterea internațională a progresului este reală. Discrepanța dintre ce s-a construit instituțional și ce s-a tradus în competitivitate pentru producătorul local rămâne, totuși, semnificativă.

ANSVSA: GARDIANUL TĂCUT AL LANȚULUI ALIMENTAR

Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor este una dintre instituțiile cele mai puțin vizibile pentru publicul larg și una dintre cele mai importante pentru industria alimentară. Funcționează eficient când nu produce știri, ceea ce, în domeniul siguranței alimentare, este exact cum ar trebui să fie.

În luna martie 2026, inspectorii sanitari veterinari au efectuat 12.832 de controale în unități din industria agroalimentară. Au fost aplicate 203 sancțiuni contravenționale în valoare totală de 1.538.200 de lei. Principalele neconformități: deficiențe în implementarea procedurilor HACCP, probleme de

trasabilitate și etichetare, igienă necorespunzătoare a spațiilor. Sunt cifre lunare, repetate sistematic, care reprezintă coloana vertebrală a siguranței alimentare din România.

Transformarea ANSVSA în cei 15 ani analizați a fost semnificativă. De la o instituție cu reflexe de administrație veterinară clasică, a evoluat spre un organism de control integrat, aliniat la standardele europene și conectat la sistemul RASFF de alerte alimentare rapide la nivel UE. Când a funcționat bine, sectorul avicol a câștigat piețe de export. Când a întârziat sau a lăsat lacune, industria cărnii de porc a pierdut ani întregi de acces pe piețe externe. Între 2021 și 2026, numărul probelor analizate la Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală a crescut de la circa 51.600 la peste 86.000, o creștere de 67%, semn că și capacitatea de laborator a ținut pasul cu volumul de activitate.

RELAȚIA STAT-PROCESATOR: DIALOG SAU SIMULACRU?

Industria alimentară românească are o voce articulată: Romalimenta, ARC, APRIL, APAR, ROMPAN sunt federații și asociații cu personal specializat, cu capacitate de lobby și cu relații consolidate la nivel european. Teoretic, dialogul cu statul

funcționează. În practică, el are o calitate inconsistentă, dependentă mai mult de personalitatea ministrului în funcție decât de o arhitectură instituțională stabilă.

Episoadele de tensiune sunt revelatoare. Când MADR a pregătit extinderea plafonării adaosului comercial la toate produsele procesate, Romalimenta a reacționat vehement, calificând măsura drept nejustificată și extrem de păgubitoare, și a cerut reintrarea pe traseul normal al economiei de piață. Președintele Romalimenta a rezumat public diagnosticul relației: autoritățile se întâlnesc cu noi ca să bifeze că s-au întâlnit, spun că au luat act, dar fac tot ce știu ele. Nu e un reproș singular. E un pattern repetat de-a lungul mai multor cicluri guvernamentale.

Dialogul există, dar produce mai rar reforme durabile. Taxa de 1% pe cifra de afaceri a fost introdusă fără consultare reală cu industria. Facilităților fiscale acordate până în 2028 li s-a pus capăt înainte de termen. Prelungirile și modificările legislative frecvente au transformat predictibilitatea dintr-un drept al operatorului economic într-un privilegiu acordat discreționar. Cea mai bună perioadă de dialog a fost, paradoxal, pandemia, când statul a trebuit să coopereze rapid

cu industria alimentară pentru a menține lanțurile de aprovizionare funcționale. Urgența a produs ceea ce normalitatea nu reușise.

CONTROLUL: UNDE SE VEDE ȘI UNDE NU

Datele oficiale ANSVSA arată un sistem de control activ și cu prezență națională. Numai în luna premergătoare Paștelui din 2025, în urma a 5.025 de controale oficiale, au fost reținute oficial 13.720 de kilograme de carne, pește, produse lactate și produse din carne neconforme, plus 693.822 de ouă. Neconformitățile cel mai frecvent identificate: lipsa documentelor de trasabilitate, etichetare necorespunzătoare, produse cu termenul de valabilitate depășit și spații de depozitare insalubre.

Există, însă, o realitate paralelă pe care datele oficiale o surprind parțial: economia informală din lanțul alimentar. Comerțul cu animale vii fără trasabilitate, sacrificările la negru, lactatele produse în ferme neautorizate și vândute direct în piețe, carnea procesată în unități neînregistrate. Controlul ANSVSA acoperă operatorii autorizați și înregistrați. Tocmai acesta este paradoxul: cei care nu există în sistem nu pot fi controlați prin sistem.

Capacitatea de control este distribuită inegal pe lanțul alimentar. Marii procesatori, abatoarele industriale și supermarketurile sunt controlate riguros, pentru că sunt vizibile și au documentație. Segmentul informal, care include o parte semnificativă din carnea de porc și din lactatele consumate în România, rămâne în afara oricărui radar instituțional serios. Statul controlează unde este ușor, nu neapărat unde este necesar.

ARHIVA INTENȚIILOR: PROIECTELE STATULUI CARE NU AU FUNCȚIONAT

Cel mai elocvent indicator al relației dintre stat și industria alimentară nu este ceea ce s-a construit, ci ceea ce s-a anunțat și nu s-a realizat. România are o arhivă remarcabilă a intențiilor neonorate.

Casa Română de Comerț Agroalimentar Unirea a fost înființată în 2018 cu misiunea de a crea un mecanism național de achiziție,

procesare primară și distribuție a produselor agricole românești. A funcționat exclusiv pe pierdere, 7 milioane de euro în 2019 și 5 milioane de euro în 2020, a acumulat litigii, a fost investigată de DNA în 2023, i-a fost arestat directorul general în 2024, și ajunsesse în 2025 la doi angajați și venituri de circa 43.000 de lei. Din instrument de valorificare a producției locale, s-a transformat în simbolul cel mai precis al felului în care statul român poate transforma o idee bună într-un eșec costisitor.

Agenția pentru Calitatea și Marketingul Produselor Agroalimentare a fost înființată prin lege în 2019, cu misiunea de a certifica și promova produsele românești pe piețele externe. Urma să devină funcțională în 2020, apoi în 2022, apoi în 2023. A fost prorogată an după an din lipsă de fonduri. În 2025, Senatul a votat desființarea ei, după șase ani de existență în care nu a produs niciun impact real. Creare, neoperationalizare, desființare, în mai puțin de un deceniu, fără să fi funcționat o

singură zi.

Programul Tomata, menit să sprijine legumicultorii mici cu finanțare directă pentru producția de tomate românești, a fost lansat, întrerupt, reluat, modificat, suspendat și relansat de mai multe ori în 15 ani. A ajutat unii producători. A creat și oportunități de fraudă, cu dosare penale și recuperări de subvenții. Nu a rezolvat problema structurală: România continuă să importe roșii în timp ce are clima și solul pentru a le produce.

Aceste trei cazuri nu sunt accidente. Sunt simptome ale unui mod de a face politică agricolă în care anunțul înlocuiește acțiunea, în care inaugurarea contează mai mult decât funcționarea și în care responsabilitatea pentru eșec se diluează între mandate și instituții până dispare complet. Industria alimentară a plătit prețul fiecărui astfel de eșec prin predictibilitate redusă, prin fonduri risipite care ar fi putut merge în procesare reală și prin neîncredere acumula-

tă față de orice inițiativă publică nouă.

CE AR SCHIMBA ECUAȚIA

Industria alimentară românească nu are nevoie de mai mult stat. Are nevoie de un stat mai bun: previzibil, consecvent, capabil să separe inițiativele reale de anunțurile electorale și să lase politicile să funcționeze suficient de mult pentru a produce rezultate măsurabile.

Trei condiții minime: stabilitate la conducerea MADR pe durata unui ciclu de politică agricolă, dialog real cu industria înainte de orice modificare fiscală sau legislativă majoră, și un mecanism transparent de evaluare a programelor publice care să permită corectarea în timp real, nu desființarea după eșec. Nu sunt condiții revoluționare. Sunt minimumul pe care orice sector strategic are dreptul să îl ceară de la statul care îl reglementează.

PROFITATI DE CONCEPTUL DE CONSULTANTA SANO

CONSULTANTA SI ANALIZA COMPETENTA

În calitate de însoțitori activi, noi sprijinim clienții noștri în acest proces cu sfaturi și acțiuni. Analizăm cerințele individuale și dezvoltăm strategii de furajare în concordanță cu acestea. Clienții noștri beneficiază astfel de experiența și cunoștințele acumulate de-a lungul anilor în ceea ce privește evoluția în economia agrară din întreaga lume. Rețeaua noastră globală de cunoștințe sporește și mai mult competența de consiliere la fața locului și creează baza pentru viitoarea creștere.

www.sano.ro

Sano

Die Tier-Ernährer

Daniel Constantin

Președinte, A.R.I.C.E.

Invitatul Meat.Milk. este Daniel Constantin, un profil care traversează toate nivelurile deciziei publice din zona agricolă.

Absolvent al Facultății de Zootehnie și cu un master în managementul calității și inovației obținut la Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București, cu începuturi administrative în perioada preaderării și a primilor ani de integrare europeană, traseul său se leagă direct de construcția mecanismelor prin care România a început să gestioneze fondurile europene pentru agricultură. Daniel Constantin a avut un început profesional variat: evaluator în proiecte finanțate de Banca Mondială și coordonator al consilierilor de integrare europeană în Ministerul Agriculturii, înainte de a ajunge director general al APIA în 2009.

În 2009, la conducerea APIA, sistemul de plăți directe a trecut prin unul dintre cele mai tensionate momente: riscul pierderii a aproximativ 1,6 miliarde de euro. A fost perioada în care funcționarea administrativă a însemnat rezistență operațională, procedură și decizie sub presiune.

“Au fost momente în care nu mai conta funcția, conta doar să nu pierdem banii fermierilor.”

Mandatul de ministru al Agriculturii (2012-2015) a fixat două repere majore. Reducerea TVA la alimentele de bază, aplicată etapizat și extinsă la 9% din 2015, a fost susținută ca instrument fiscal pentru

diminuarea economiei gri și consolidarea industriei agroalimentare. În paralel, relansarea programului de irigații a fost gândită ca intervenție structurală.

“Unele decizii nu produc efecte în ziua în care le semnezi, ci ani mai târziu.”

Ulterior, ca ministru al Mediului, viceprim-ministru și parlamentar, rolul său s-a mutat din zona tehnică în cea de negociere politică și echilibru instituțional.

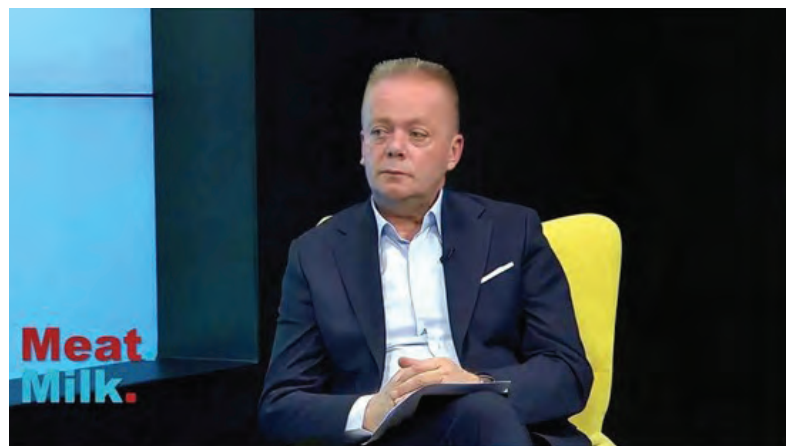
“Politica îți dă puterea de a decide, dar îți ia liniștea.”

Dincolo de funcții, parcursul său reflectă trecerea de la administrarea tehnică a unor mecanisme europene complexe la asumarea deciziei politice în momente cu miză economică majoră. A gestionat perioade de criză de imagine pentru industrie, negocieri bugetare dificile și echilibre instituționale într-un context politic adesea volatil.

Astăzi, Daniel Constantin este Președinte al Agenției Române pentru Investiții și Comerț Exterior (ARICE), într-un rol care extinde experiența agricolă către dimensiunea economică și comercială a României - investiții, exporturi și echilibru în balanța comercială.

Ioan Oleleu

Vicepreședinte, ANSVSA

De la satul din Apuseni la conducerea sistemului sanitar-veterinar: doctorul Ioan Oleleu

Sistemul sanitar-veterinar operează, în mod structural, într-o zonă de discreție instituțională. Funcționează eficient atunci când nu produce știri și devine vizibil doar în momentele de discontinuitate - focare, alerte alimentare sau disfuncții de control. În acest context, parcursul profesional al doctorului Ioan Oleleu oferă o imagine coerentă asupra mecanismelor interne ale acestui sistem.

A parcurs toate nivelurile profesionale și și-a început activitatea în zona de control sanitar-veterinar, într-o perioadă de tranziție instituțională, marcată de restructurarea sistemului public și de apropierea de acquis-ul comunitar.

Experiența sa profesională reflectă și transformările prin care a trecut medicina veterinară în România. Dacă în anii 190 sistemul era predominant centralizat, astăzi funcționează într-un model mixt, în care medicul veterinar concessionar joacă un rol esențial în mediul rural. În paralel, componenta de siguranță a alimentelor a devenit mult mai complexă, odată cu integrarea în Uniunea Europeană și aplicarea legislației comunitare.

Medic veterinar format în județul Cluj, Ioan Oleleu și-a construit cariera în etape succesive, de la activitatea din teren până la poziții de conducere, în cadrul Direcției Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor Cluj.

Ulterior, a făcut pasul către administrația publică și politica județeană, fiind ales vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj, experiență care i-a oferit o perspectivă asupra mecanismelor decizionale și a relației dintre instituții și mediul economic.

Parcursul doctorului Ioan Oleleu reflectă evoluția unui sistem în care experiența din teren, înțelegerea administrației și decizia la nivel central se completează. De la începuturile într-o comunitate rurală până la responsabilitatea coordonării unui domeniu la nivel național, traseul său profesional conturează profilul unui specialist format în interiorul sistemului, capabil să înțeleagă atât mecanismele tehnice, cât și impactul deciziilor și politicilor asupra întregului lanț alimentar.

“Siguranța alimentelor și sănătatea animalelor nu pot funcționa fără colaborare reală între instituții și mediul privat.”

FINANȚĂRILE EUROPENE

Alexandra Cismaru

Cine a câștigat cu adevărat

România a primit, în cei 17 ani de la aderarea la Uniunea Europeană, aproximativ 40 de miliarde de euro exclusiv pentru agricultură și dezvoltarea satelor. Este suma cea mai mare pe care statul român a canalizat-o vreodată către un singur sector economic. A transformat ferme, a modernizat abatoare, a construit drumuri rurale și a cofinanțat linii de procesare care altfel nu ar fi existat. Și totuși, deficitul comercial alimentar al României a crescut în același interval de la 0,4 miliarde de euro la 3 miliarde de euro. Importurile de lactate au depășit un miliard de euro anual. România primește subvenții pentru cereale și importă biscuiți. Această contradicție definește cel mai precis ecuația finanțării europene în industria alimentară românească: nu cât s-a absorbit, ci cine a absorbit și cu ce impact structural.

TABLOUL FINANCIAR: CIFRELE CARE IMPRESIONEAZĂ

În primele două perioade de programare europene, 2007-2013 și 2014-2020, România a primit de la Comisia Europeană 38,6 miliarde de euro în cadrul Politicii Agricole Comune, din care 22,1 miliarde au reprezentat plăți directe pentru fermieri. Prin PNDR 2014-2020, România a atins un grad de absorbție de 95,16%, cu plăți totale de 12,08 miliarde de euro dintr-un total alocat de 12,7 miliarde de euro. În 2025, absorbția anuală a depășit 5 miliarde de euro, un record absolut. Prin Planul Național Strategic 2023-2027, România are alocați încă 15,8 miliarde de euro: 9,78 miliarde pentru plăți directe și 5,87 miliarde pentru dezvoltare rurală.

Sunt cifre impresionante. Legitimează întrebarea: dacă 40 de miliarde de euro au intrat în agricultură și industria alimentară în 17 ani, de ce România importă în continuare o proporție atât de mare din alimentele pe care le consumă? Și de ce, în aceeași perioadă, Polonia a transformat aceleași fonduri europene în cel mai mare surplus alimentar din Europa Centrală și de Est?

UNDE AU MERS BANII: STRUCTURA CARE EXPLICĂ TOTUL

Răspunsul se găsește în structura finanțării, nu în volumul lor. Cea mai mare parte a fondurilor europene pentru agricultură nu a finanțat procesarea și valoarea adăugată, ci subzistența și supraviețuirea structurilor existente.

Plățile directe, 22,1 miliarde de euro în două cicluri, sunt transferuri pe hectar și pe cap de animal, destinate susținerii venitului fermierului. Nu creează capacitate de procesare. Nu construiesc lanțuri valorice. Nu transformă materia primă în produs finit exportabil. Sunt esențiale pentru a menține ferma funcțională, dar insuficiente pentru a o face competitivă pe piața europeană.

Din PNDR 2014-2020, submăsura 4.2 dedicată procesării și marketingului produselor agricole a fost una dintre cele mai competitive și suprasolicitate linii de finanțare, cu o suprascriere constantă de 300-400% față de fondurile disponibile. Pentru fiecare euro disponibil existau trei până la patru euro cereri.

Fondurile au ajuns, prin selecție naturală, la cei care aveau deja capacitatea administrativă și financiară să monteze proiecte complexe: marii procesatori, nu micile unități de prelucrare care aveau cel mai mult nevoie. Directorul general al AFIR, Adrian Chesnoiu, a estimat că necesarul real de finanțare pentru modernizarea industriei alimentare este de circa 1 miliard de euro, o sumă pe care ciclurile precedente nu au reușit să o direcționeze coerent.

LECTIA POLONEZĂ: ACELEAȘI FONDURI, REZULTATE OPUSE

Polonia și România au intrat în Uniunea Europeană la același moment, au beneficiat de aceleași tipuri de fonduri și au operat în același context geopolitic. Evoluțiile s-au dus în direcții structural opuse.

În 2009, deficitul comercial alimentar al României era de 0,4 miliarde de euro. În 2023, ajunsese la 3 miliarde de euro. În aceeași perioadă, Polonia a trecut de la un surplus alimentar de 1,4 miliarde de euro la un surplus de 7 miliarde de euro. Industria alimentară poloneză generează astăzi afaceri de 70 de miliarde de euro anual, de patru ori mai mult decât România, cu 392.000 de angajați față de 170.000 în România. Polonia are zece companii alimentare în topul celor mai mari 500 din Europa Centrală și de Est. România nu are niciuna.

Comparația la nivel de companie este și mai elocventă. Maspex Holding, liderul industriei alimenta-

re poloneze, a înregistrat afaceri de 2,8 miliarde de euro în 2022. Smithfield România, cel mai mare procesor de carne din România, a raportat în același an 240 de milioane de euro, de aproape douăsprezece ori mai puțin. În lactate, liderul polonez Mlekovita a depășit 2 miliarde de euro; liderul românesc Albalact a raportat 203 milioane de euro. Întreaga industrie alimentară românească valorează cât primele zece companii din Polonia la un loc.

Diferența nu vine din resurse naturale, Polonia nu are soluri mai fertile. Nu vine nici din fonduri mai mari, alocările au fost proporționale cu dimensiunea economiei. Vine dintr-o strategie deliberată de orientare a finanțării europene spre procesare și valoare adăugată, nu spre subzistență. Exporturile agroalimentare poloneze sunt dominate de carne ambalată, lactate, conserve, dulciuri și panificație. Aceleași categorii se regăsesc pe coloana de import a României. România exportă materia primă și importă produsul finit realizat din ea. Uneori de la polonezi.

VOCEA INDUSTRIEI: CINE A REUȘIT ȘI DE CE

Fondurile europene au produs câștigători reali în România. Ei există și merită menționați, pentru că demonstrează că modelul funcționează atunci când condițiile sunt îndeplinite.

Fermele mari cu capacitate de proiect au acumulat finanțări din

mai multe cicluri: submăsura 4.1 pentru modernizare și utilaje, submăsura 4.2 pentru o linie de procesare, DR-30 pentru instalarea unui urmași, DR-22 pentru extinderea capacității de producție. Au construit exploatații moderne cu integrare verticală și generează valoare adăugată reală. Procesatorii care au investit în certificări de export, în sisteme HACCP conforme cu standardele piețelor terțe și în capacitate de distribuție au reușit să deschidă piețe noi, din Orientul Mijlociu până în Asia. Sectorul avicol, unul dintre puținele în care România este net exportatoare, este produsul direct al unor investiții europene consistente în modernizarea abatoarelor și a liniilor de procesare.

Pe cealaltă parte a balanței se află micul procesor artizanal, fermierul cu 20 de capete de bovine sau producătorul de lactate tradiționale care a încercat să acceseze fonduri europene și s-a oprit la primul dosar. Cofinanțarea de 35-50% din valoarea proiectului reprezintă o barieră insurmontabilă pentru o fermă mică fără acces la credit. Termenele de rambursare de 6-18 luni blochează fluxul de numerar al unui operator mic care nu poate prefinanța cheltuielile. Numărul de documente cerute pentru un proiect de procesare, zeci de avize, studii, certificate, expertize, împinge costul consultanței la sume care depășesc uneori 10% din valoarea finanțării. Iar rata de respingere din motive administrative, nu de fond, rămâne semnificativă la fiecare sesiune.

BIROCRAȚIA: COSTUL ASCUNS AL BANILOR EUROPENI

Fondurile europene nu sunt gratuite pentru beneficiar. Au un cost ascuns pe care cifrele de absorbție nu îl reflectă: costul birocrăției de implementare.

Un proiect DR-22 de procesare alimentară presupune, înainte de semnarea contractului, un dosar complet cu studiu de fezabilitate, plan de afaceri pe cinci ani, proiecții financiare auditate, aviz de mediu, certificat de urbanism, extras de carte funciară, dovada cofinanțării proprii și zeci de alte documente anexe. Costul pregătirii unui astfel de dosar, cu consultanți specializați, este semnificativ - consultanții din sector estimează în mod curent sume de ordinul zecilor de mii de euro - sumă pierdută integral dacă proiectul este respins. Iar respingerea pentru motive administrative, nu pentru lipsa viabilității proiectului, este frecventă la primele sesiuni.

Odată contractat, proiectul intră în faza de implementare, cu cereri de rambursare trimestriale, rapoarte de progres, vizite de control și verificări la fața locului. Fiecare cerere de rambursare necesită documente justificative pentru fiecare cheltuială, uneori solicitate în mai multe exemplare originale. Termenul legal de rambursare este stabilit prin ghidurile AFIR, dar în practică depășirile sunt frecvente, lăsând beneficiarul să prefinanțeze din resurse proprii luni de implementare.

Pentru un procesator mic cu capital limitat, aceasta nu este o inconvenientă administrativă. Este un risc existențial.

Rezultatul este o selecție inversă: fondurile europene ajung la cei cu resurse administrative și financiare suficiente pentru a naviga burocrăția, nu neapărat la cei cu cel mai mare potențial de impact. Firmele mari cu departamente dedicate de fonduri europene depun proiecte în câteva săptămâni. Fermierul mediu fără consultant depune un dosar neeligibil și abandonează.

DR-23 ȘI 2023-2027: O FEREASTRĂ DESCHISĂ

Noul ciclu de programare corectează parțial erorile precedente. Intervenția DR-23 lansată în decembrie 2025 alocă 164,9 milioane de euro exclusiv pentru procesarea și marketingul produselor agricole, cu finanțări de până la 10 milioane de euro per proiect. Programul Investalim, o schemă de ajutor de stat de 1 miliard de euro pentru procesare, este cel mai mare program dedicat industriei alimentare din istoria României.

Direcția este corectă. Retic, AFIR a schimbat și limbajul: materia primă trebuie transformată în România, nu exportată ca atare. Rămân întrebările structurale: cine va accesa efectiv aceste fonduri? Vor fi simplificate procedurile suficient pentru a include procesatorii medii? Va fi burocrăția de rambursare adaptată realității fluxului de numerar al unui operator mic?

LECȚIA PE CARE FONDURILE NU AU PREDAT-O

Cei 40 de miliarde de euro au construit o agricultură mai mo-

dernă decât ar fi existat fără ei. Dar nu au rezolvat problema structurală fundamentală: România exportă materie primă și importă produse procesate. Uneori aceeași materie primă, prelucrată în altă țară.

Motivul nu este lipsa banilor. Este că fondurile europene au fost utilizate preponderent pentru a susține ce există, nu pentru a construi ce lipsește. Plățile directe au menținut ferma funcțională, dar nu au transformat-o. Investițiile în procesare au modernizat unități existente, dar nu au creat filiere noi. Sprijinul pentru tineri fermieri a atras unii la agricultură, dar 70% nu au rezistat.

Un studiu recent al Grupului de lucru Competitivitatea lanțului valoric agroalimentar propune o concluzie simplă și greu de contestat: România trebuie să treacă de la a vinde ce produce la a produce ce se cere. Nu este o schimbare de politică agricolă. Este o schimbare de viziune despre ce înseamnă să valorifici apartenența la piața unică europeană. Polonia a înțeles asta cu un deceniu mai devreme. Planul Strategic 2023-2027 oferă 15,8 miliarde de euro și o ultimă fereastră pentru a schimba direcția. Dacă banii vor fi orientați spre procesare cu valoare adăugată, spre simplificarea accesului pentru procesatorii medii și spre monitorizare cu criterii de impact, nu doar de absorbție, atunci acești bani pot produce schimbarea structurală. Dacă nu, vor produce mai multă absorbție și mai puțin impact. Și cifrele vor arăta bine pe hârtie.

Adrian Chesnoiu Director General, AFIR

Adrian Chesnoiu: între disciplină, administrație și fondurile europene

Adrian Chesnoiu face parte din categoria oamenilor care și-au construit traseul profesional în interiorul sistemului public, trecând prin etape foarte diferite: liceu militar, investigarea fraudelor economice, administrație centrală, fonduri europene, Parlament și conducerea Ministerului Agriculturii. Astăzi este directorul general al AFIR, Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, instituția care gestionează o parte esențială a investițiilor europene din agricultura și mediul rural românesc.

Născut în 1982, la Caracal, Adrian Chesnoiu vorbește adesea despre copilăria petrecută în comuna Cezieni, acolo unde a crescut în gospodăria bunicilor, într-un mediu profund legat de agricultură și de lumea satului românesc. Tatăl său a fost inginer agronom și director al Stațiunii de Cercetări Agricole Caracal, iar contactul direct cu ferma, cu munca agricolă și cu dificultățile anilor 190 a reprezentat unul dintre primele repere care i-au influențat modul de a privi viața și administrația.

Un moment important în formarea sa a fost admiterea la Liceul MAI "Constantin Brâncoveanu" din Ploiești. Într-o perioadă în care concurența pentru aceste licee era extrem de ridicată, Adrian Chesnoiu a ales disciplina unui sistem militarizat într-un moment în care, după cum povestește, familia sa traversa dificultățile economice specifice agriculturii românești de după 1990. Își amintește și astăzi drumul spre liceu făcut cu trenul personal, "cu un măr și o pâine în rucsac", ca pe unul dintre momentele definitorii ale adolescenței sale.

După absolvirea liceului militar, a urmat Academia de Poliție "Alexandru Ioan Cuza", Facultatea de Drept, alegând specializarea investigarea fraudelor economice. A activat în structurile Ministerului de Interne într-o perioadă în care combaterea fraudelor și reorganizarea instituțională reprezentau teme sensibile pentru România aflată în proces de integrare europeană. Experiența acumulată în investigarea fraudelor și ulterior în zona relațiilor internaționale și afacerilor europene avea să îi influențeze decisiv stilul de lucru: atenție la procedură, rigoare și orientare către controlul riscului.

Intrarea în Ministerul Agriculturii are loc în 2012, când devine director de cabinet al secretarului de stat Dan Botă-

noiu. De aici începe apropierea sa directă de domeniul fondurilor europene și al administrației agricole. În anii următori ocupă funcții de conducere în APIA și apoi în AFIR, instituții esențiale pentru plata subvențiilor și implementarea investițiilor finanțate din fonduri europene.

Un capitol aparte al traseului său profesional îl reprezintă perioada petrecută în cadrul Ministerului Muncii și al ANES, Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați. A coordonat unul dintre cele mai mari proiecte europene dedicate prevenirii și combaterii violenței domestice, în valoare de aproximativ 32 milioane euro. Proiectul a implicat peste 800 de experți și a contribuit la dezvoltarea infrastructurii actuale din domeniu, inclusiv a sistemului național de sprijin 0800 500 333 pentru victimele violenței domestice. Tot în această perioadă a fost achiziționată, exclusiv din fonduri europene, clădirea în care funcționează astăzi ANES, care include și spații de cazare pentru femei și copii aflați în situații de risc.

În 2017 preia conducerea AFIR, instituție pe care o descrie adesea drept "al treilea copil" al său, referindu-se la volumul de muncă și la implicarea directă în reorganizarea agenției. Mandatul său este asociat cu accelerarea digitalizării, introducerea semnăturii electronice și simplificarea relației dintre beneficiar și administrație. Una dintre ideile pe care le susține constant este că administrația trebuie să reducă presiunea birocratică asupra beneficiarului și să permită funcționarului să gândească strategic, nu doar procedural.

În 2020 intră în Parlamentul României, devenind ulterior președinte al Comisiei pentru Agricultură din Camera Deputaților, iar în 2021 este numit ministru al Agriculturii. Mandatul său se desfășoară într-o perioadă complicată pentru agricultura europeană, marcată de efectele pandemiei, presiunea costurilor și negocierile privind noul Plan Național Strategic.

Dincolo de funcții, Adrian Chesnoiu rămâne un om definit de ideea de disciplină și serviciu public. "În administrație, dacă stai cu capul în hârtii, rămâi prizonier al prezentului. Dacă ridici privirea, începi să construiești", spune el atunci când vorbește despre management și administrație. În aceeași logică, consideră că diferența dintre un "șef" și un "manager" stă în capacitatea de a crea mecanisme care funcționează și după ce funcția dispăre.

Astăzi, revenit la conducerea AFIR, Adrian Chesnoiu coordonează una dintre instituțiile-cheie pentru investițiile rurale ale României, într-un moment în care agricultura și industria alimentară depind tot mai mult de capacitatea administrației de a transforma fondurile europene în investiții reale și funcționale.

RETAILUL ALIMENTAR ȘI PRODUCĂTORUL ROMÂN

Veronica Ursachi Andrei

De la raft la fermă și înapoi

Marele retail alimentar a transformat România în 30 de ani. A adus standarde de igienă, lanțuri de frig funcționale, trasabilitate și o diversitate de produse imposibilă în structurile comerciale anterioare. A angajat zeci de mii de oameni, a plătit impozite consistente și a creat infrastructura de distribuție fără de care industria alimentară modernă nu ar putea funcționa. A creat, totodată, o relație de putere asimetrică cu producătorul local, în care condițiile de listare, diferențierea adaosului comercial și practica refacturării au împins procesatorii români într-o poziție dezavantajoasă față de concurența de import. Ambele realități sunt adevărate. Înțelegerea tensiunii dintre ele este esențială pentru oricine vrea să înțeleagă cum funcționează piața alimentară din România.

O PIAȚĂ DE 150 DE MILIARDE DE LEI DOMINATĂ DE CAPITAL STRĂIN

Sectorul supermarketurilor din România a depășit 149 de miliarde de lei cifră de afaceri anuală, conform celor mai recente raportări financiare disponibile. Lidl conduce detașat, cu afaceri consolidate de peste 24 de miliarde de lei și un profit net depășind un miliard de lei, pe fondul celui de-al patrulea an consecutiv de lider al pieței. Kaufland urmează cu aproape 4 miliarde de euro cifră de afaceri și 18.000 de angajați în 192 de magazine din toată țara. Carrefour, Profi, Mega Image, Metro și Penny completează un top al cărui element definitoriu este că toate companiile din el sunt controlate de grupuri străine, în principal din Germania, Franța, Belgia și Olanda. Lidl și Kaufland, ambele deținute de grupul german Schwarz, generează împreună peste o treime din totalul vânzărilor de retail

alimentar din România.

Cifra de afaceri cumulată a primilor zece retaileri alimentari a crescut cu peste 56% în ultimii cinci ani. Este una dintre cele mai dinamice piețe din Europa, ceea ce explică de ce România rămâne o destinație de investiții prioritară pentru toți marii jucători internaționali. Penny a raportat în 2025 al unsprezecelea an consecutiv de creștere cu două cifre, cel mai bun rezultat din grupul REWE la nivel european, depășind pragul de 10 miliarde de lei. Kaufland a inaugurat în 2025 noi magazine și a anunțat investiții în extinderea rețelei la Otopeni. Carrefour, singurul mare retailer care a anunțat în 2025 intenția de a ieși de pe piața românească prin vânzarea operațiunilor, rămâne totuși cu afaceri în creștere - semn că România este o piață profitabilă chiar și pentru cei care aleg să plece.

Carmangeria GODAC

Produse pe placul tuturor
1991
Tradiție și excelență

Magazine București

- Drumul Taberei nr. 98, Sector 6, tel: 021/444.01.04
- Str. Apusului nr. 50, Sector 6, tel: 031/405.61.03
- Calea Giulești nr. 131, Sector 6, tel: 021/220.28.54
- Str. Moinești nr. 5, Sector 6, tel: 021/434.35.38
- Str. Grigore Ionescu nr. 94-96 Sector 2 Tel/Fax 021/243 46 45

Magazin Comuna Chiajna

Str. Caporal D-tru Pipercu nr. 2, Jud. Ilfov, tel: 021/436.17.19

Magazin Orașul Chitila

Sos. Banatului nr. 14, Jud. Ilfov. tel. 021/796.04.77

Magazin Comuna Dragomirești-Deal

Str. Republicii nr. 93, Jud. Ilfov, tel: 021/436.64.66

Magazin Bolintin Vale

Str. Poarta Luncii nr. 12, Jud. Giurgiu, tel: 0246/270.770

Magazin Stoenești-Florești

Str: Mihai Viteazu nr. 103 jud. Giurgiu Tel: 0246/ 258 322

Magazin Comuna Ciorogîra

Sos. București nr.147, Jud. Ilfov, tel. 0722.434.197

www.carmangeriagodac.ro

Dragomirești-Deal, Jud. Ilfov, Str. Republicii nr. 93 B,
Tel: 021/436.64.67, 021/436.64.65; Fax: 021/436.62.72
E-mail: carmangeria_godac@yahoo.com

CE A ADUS RETAILUL MODERN ÎN LANȚUL ALIMENTAR

Critica adresată retailerilor este adesea formulată fără a recunoaște contribuțiile reale pe care prezența lor le-a generat în industria alimentară. Standardele de calitate și siguranță alimentară pe care le impun furnizorii au forțat modernizarea multor unități de procesare românești. Un procesator care vrea să furnizeze unui mare lanț de retail trebuie să aibă certificare IFS sau BRC, sisteme HACCP implementate corespunzător, trasabilitate completă și o capacitate de livrare consecventă. Aceste cerințe nu sunt un capriciu birocratic. Ele sunt exact standardele care permit accesul pe piețele de export europene.

Retailul modern a creat, de asemenea, o piață predictibilă pentru procesatorii capabili să îi respecte cerințele. Un contract cu un mare lanț înseamnă volum garantat, plăți la termene convenite și o platformă de vizibilitate pe care nicio altă structură de distribuție nu o poate oferi la scară națională. Tocmai de aceea, în ciuda tuturor tensiunilor, producătorii mari și mijlocii continuă să negocieze activ cu retailerii și consideră prezența pe rafturile lor o condiție a viabilității comerciale.

ADAOSUL DIFERENȚIAT: CIFRE ȘI MECANISM

Tensiunea principală dintre retail și producătorul român se concentrează în adaosul comercial diferențiat. Ministrul Agriculturii Florin Barbu a declarat în martie 2026 că, în

practică, adaosul comercial pentru produsele românești ajunge la 80%, în timp ce produsele similare din import beneficiază de un adaos de 20%. Retailerii nu confirmă și nu infirmă aceste cifre, declarând că politica de adaos este confidențială și ține de strategia comercială.

Argumentele retailerilor pentru diferențiere nu sunt lipsite de substanță. Furnizorii mari internaționali livrează volume stabile, au capacitate logistică proprie, respectă cu strictețe graficele de livrare și pot garanta consistența produsului pe toată durata unui contract anual. Un producător local mic, chiar dacă are un produs excelent, poate să nu aibă capacitatea de a livra 500 de magazine simultan, săptămânal, cu ambalaj standardizat și documentație completă. Costul de integrare al unui furnizor mic în sistemul logistic al unui mare retailer este real și mai mare decât cel al unui furnizor cu infrastructură consolidată.

Cu toate acestea, diferențierea de adaos aplicată sistematic pe criteriul originii produsului, nu pe criteriul de performanță logistică sau comercială, ridică semne de întrebare legitime. Magiunul de Topoloveni, produs cu indicație geografică protejată, a dispărut dintr-un mare lanț după ce plafonarea adaosului la 20% a eliminat marja pe care retailerul o practica anterior, aproape 100%. Cazul rămâne emblematic pentru un mecanism structural: produsele românești cu notorietate și adaos mare sunt primele care dispar de pe raft când reglementarea comprimă marja retailerului.

REFACTURAREA ȘI DISCOUNTUL SUB COST: PRACTICILE CONTESTATE

Dincolo de adaosul diferențiat, două practici sunt cel mai frecvent contestate de procesatorii români. Prima este refacturarea: după ce vinde produsul la retail și acesta îl comercializează consumatorului, procesatorul primește o factură suplimentară de la retailer pentru servicii de plasare pe raft, promovare în catalog, participare la campanii de sezon sau vizibilitate digitală. Suma poate ajunge, potrivit Ministerului Agriculturii, la 25% din valoarea tranzacției originale. Ea nu este opțională și nu este negociabilă în termeni reali, pentru că refuzul înseamnă riscul delistării.

A doua practică contestată este solicitarea de discount sub prețul de producție în perioadele promoționale. Retailerul transferă costul campaniei de preț jos furnizorului, care este obligat să vândă temporar sub costul de producție pentru a rămâne pe raft. Ministerul Agriculturii a propus în 2026 interzicerea ambelor practici prin completarea legislației privind practicile comerciale neloiale. Directiva UE 633/2019, transpusă în România, interzice deja mai multe practici neloiale în relațiile comerciale asimetrice, dar aplicarea sa rămâne deficitară.

INIȚIATIVELE DE PARTENERIAT: EXCEPȚIE SAU DIRECȚIE?

Relația dintre retail și producătorul român nu este ireductibil conflictuală. Câțiva dintre marii retailerii

au dezvoltat programe concrete de sprijin pentru producătorii locali. Carrefour România a extins rețeaua de producători ultra-locali prin proiectul de la coș la raft, ajungând la circa 100 de producători listați în 30 de magazine din 13 localități. Kaufland România a susținut cooperativa Țara mea cu angajament de achiziție și diversificarea gamei de produse. Lidl a derulat programe de calitate cu producători locali și a comunicat activ originea românească a unor categorii de produse.

Aceste inițiative există și sunt reale. Lidl a declarat că, prin achizițiile de la furnizori locali, a injectat în economia românească 2,31 miliarde de euro, potrivit raportului său anual de impact socio-economic. Cifra include atât produse alimentare, cât și alte categorii, dar semnalează că volumul de achiziții locale al unui singur retailer depășește cifra de afaceri a multor procesatori din top.

Întrebarea relevantă este dacă aceste parteneriate sunt politici comerciale structurale sau inițiative de comunicare cu impact limitat. Un producător local mic are nevoie nu de o vitrină de marketing, ci de contracte multianuale care să permită planificarea investițiilor, de condiții de listare transparente și de un mecanism accesibil de arbitraj când termenii conveniți sunt modificați unilateral. Retailul modern are capacitatea să ofere toate acestea. Dacă o va face sistematic sau ocazional depinde de presiunea pe care reglementarea și piața o vor exercita în anii următori.

George Bădescu Dir. Executiv AMRCR

George Bădescu (AMRCR): "Comerțul modern a schimbat România mai mult decât credem"

Meat.Milk., l-a avut invitat pe George Bădescu, director executiv al Asociației Marilor Rețele Comerciale din România (AMRCR). Discuția a vizat transformările profunde ale retailului modern, rolul acestuia în economia agroalimentară și relația complexă dintre producători, consumatori și marile lanțuri de magazine.

George Bădescu și-a început cariera în televiziune, la TVR, apoi a urmat Colegiul Europei din Bruges, unde a studiat dreptul Uniunii Europene. Ulterior, a lucrat aproape un deceniu în cadrul Departamentului de Justiție al Statelor Unite, la Ambasada SUA din București - perioadă în care România își consolida drumul către aderarea la NATO. Această experiență, spune el, i-a format o perspectivă pragmatică asupra instituțiilor și a modului în care se construiesc parteneriatele.

După perioada diplomatică, Bădescu a activat în domeniul public affairs și consultanței corporative, coordonând proiecte pentru mari companii internaționale. Din 2010 s-a apropiat de sectorul de retail, iar din 2016 conduce AMRCR - organizație care reunește principalele rețele comerciale din România.

În dialogul cu Mihnea Vasiliu, director editorial al grupului InfoGroup, George Bădescu a subliniat că marile rețele comerciale nu sunt doar actori economici, ci și elemente de infrastructură socială și logistică. Retailul a contribuit la reducerea decalajelor regionale, la crearea de locuri de muncă stabile și la modernizarea lanțurilor de aprovizionare, inclusiv pentru producătorii locali. "Comerțul modern a fost unul dintre motoarele prin care România a reușit să recupereze decalajele economice față de Vest", a arătat el.

Despre relația cu producătorii români, Bădescu a explicat că aceasta este una în continuă adaptare. Micii producători întâmpină în continuare dificultăți legate de volum, standarde și certificări, în timp ce marii procesatori și fermieri reușesc să se integreze mai ușor în lanțurile moderne. El a insistat asupra ideii că "relația viabilă dintre retailer și producător se bazează pe competitivitate, nu pe protecție", adăugând că o colaborare durabilă se clădește prin calitate și continuitate.

În privința consumatorului român, mesajul a fost direct: "Consumatorul din România este sever, pentru că are resurse limitate. Când nu primește calitatea promisă, sancționează imediat lipsa de corectitudine." Din această perspectivă, spune Bădescu, cine mizează pe "păcălirea consumatorului" nu rezistă pe termen lung.

AMRCR rămâne o platformă de dialog între retaileri, instituții publice și organizații ale producătorilor, fără a interveni în politicile comerciale individuale.

"Rolul nostru este să asigurăm coerență legislativă, comunicare și standarde comune. Comerțul nu este doar despre vânzare, ci despre încredere", a concluzionat George Bădescu.

FORȚA DE MUNCĂ

Emilia Ștefan

Criza tăcută

Industria alimentară din România are 170.000 de angajați și nu reușește să îi găsească. Nu pentru că posturile n-ar exista. Ci pentru că salariile oferite nu atrag oameni, tinerii cu studii de specialitate preferă alte industrii, iar românii cu calificări minime au descoperit că pot câștiga mai bine în construcțiile din Germania sau în recoltele din Spania decât în fabricile de lapte sau mezeluri din propria lor județ. Rezultatul este o industrie care funcționează cu un deficit cronic de personal, compensat pe termen scurt prin ore suplimentare, muncă temporară și, tot mai vizibil, prin recrutare din Asia.

CENUȘĂREASA SALARIALĂ A INDUSTRIEI

Industria alimentară ocupă locul 17 din 22 în topul salariilor din industria prelucrătoare românească, potrivit datelor INS. Un angajat dintr-o fabrică de carne, lapte sau pâine câștigă în medie net lunar mai puțin decât jumătate față de un angajat din industria tutunului și cu aproape 1.000 de lei sub media națională. Un brutar lucrează în două schimburi la salariul minim pe economie. Un cofetar poate ajunge la 2.200-2.400 de lei. Un inginer tehnologic alimentară primește 3.000-4.000 de lei, sumă cu care un începător în IT din același oraș abia intră în profesie.

Diferența față de alte sectoare industriale nu este accidentală. Industria alimentară operează cu marje mici, presiune constantă pe prețuri din partea retailului și costuri de materie primă volatile. Procesatorul nu poate plăti mai mult pentru că nu câștigă mai mult. Iar un sector care nu câștigă mai mult nu poate investi în oameni, în echipamente sau în produse noi. Cercul se închide singur.

MIGRAȚIA: CAUZA STRUCTURALĂ PE CARE NIMENI N-O REZOLVĂ

România are 3,5 milioane de persoane care lucrează în agricultură și industria alimentară, cea mai mare pondere din UE. Și are una dintre cele mai mari diaspore europene: peste 3 milioane de români trăiesc și muncesc în alte state membre. Cei doi indicatori sunt strâns legați. O parte semnificativă a românilor plecați sunt exact oamenii care ar putea lucra în fabricile de procesare alimentară: cu vârste între 25 și 45 de ani, fizic capabili, dispuși să lucreze în schimburi, dar nu la salariile oferite în România.

Antreprenori precum Vasile Lucaș, din spatele Unicarm, unul dintre marii procesatori de carne din țară, au formulat-o direct: nu mai avem cui da bani, chiar dacă creștem salariile. Forța de muncă a plecat, iar cei rămași fie sunt prea tineri, fie prea în vârstă, fie necalificați pentru pozițiile tehnice necesare în producția modernă.

Control complet
asupra producției în
INDUSTRIA ALIMENTARĂ

Industrial Automation

A company of RAP Group

SIGURANȚĂ ALIMENTARĂ. AUTOMATIZARE 24/7.

RAP Systems susține producătorii de lapte și carne să mențină procese stabile, sigure și complet controlate, indiferent de schimb sau volum.

Beneficii cheie:

- Control precis al parametrilor critici (temperatură, timp, dozare)
- Monitorizare în timp real și alarme relevante
- Reducerea opririlor neplanificate și a pierderilor
- Procese ușor de operat, standardizate
- Date clare pentru trasabilitate și audit

systems.office@rap-group.ro

+40 723 35 09 82

www.rap-systems.ro

CALIFICAREA: O PROBLEMĂ FĂRĂ SOLUȚIE INSTITUȚIONALĂ

75% din forța de muncă din industria alimentară are cel mult opt clase, potrivit declarațiilor liderului Federației Sindicatelor din Industria Alimentară, Sindalimenta. Este o cifră care explică de ce productivitatea rămâne scăzută, de ce investițiile în automatizare se amortizează greu și de ce transferul de know-how în fabricile modernizate cu fonduri europene durează ani.

Sistemul de formare profesională nu a ținut pasul cu nevoile industriei. Liceele tehnologice cu profil alimentar și-au redus numărul de absolvenți în fiecare deceniu. Cursurile de calificare sunt accesibile teoretic, dar greu de aplicat practic pentru o populație cu studii de bază minime. Sindalimenta a solicitat ani la rând Ministerului Educației derogări care să permită cursuri de calificare pentru angajații cu opt clase, fără rezultat concret. În tre timp, standardele tehnice ale producției alimentare europene s-au ridicat continuu, lărgind decalajul dintre ce cere piața și ce oferă forța de muncă disponibilă.

SOLUȚIA DE AVARIE: MUNCITORII DIN ASIA

În absența forței de muncă locale, industria alimentară românească a urmat traiectoria construcțiilor și a agriculturii: recrutare din Asia. Guvernul României a aprobat pentru 2025 un contingent de 100.000 de muncitori extracomunitari, față de 17.578 în 2020. Nepalezi, vietnamezi, srilankezi și bangladeshi au intrat în fabricile de procesare alimentară, în abatoare și în liniile de ambalare. Sunt muncitori cu etică a muncii apreciată de angajatori, adaptabili și stabili, cu o rată de retenție mai mare decât forța de muncă

locală disponibilă.

Soluția funcționează pe termen scurt. Pe termen mediu ridică întrebări. Companiile care accesează muncă mai ieftină din afară au mai puțin stimulent să investească în automatizare sau în creșterea salariilor pentru forța de muncă locală. Stagnarea salariilor locale descurajează întoarcerea diasporei. Iar o industrie alimentară construită pe muncă precară importată nu este mai rezistentă structural decât una construită pe subvenții.

CE AR SCHIMBA ECUAȚIA

Soluția nu este unică și nu este rapidă. Creșterea salariilor este condiționată de creșterea marjelor, care este condiționată de reducerea importurilor, care este condiționată de investiții în procesare, care necesită forță de muncă calificată. Este un cerc vicios cu mai multe puncte de intrare, niciun magic.

Ceea ce este clar: industria alimentară nu poate rămâne Cenușăreasa salarială a industriei prelucrătoare și, totodată, motor al securității alimentare naționale. Una dintre cele două așteptări va trebui ajustată. Fie industria va oferi salarii care atrag și rețin oameni, fie va continua să producă sub capacitate, să importe competență din Asia și să exporteze materie primă fără valoare adăugată. Ambele variante au costuri. Primul costă mai mult în prezent. Al doilea costă mai mult pe termen lung.

Rapid Analyser for Antibiotics and Aflatoxin M1 in Milk

Touch Screen

Simple menu selection

Optics Module

Run multiple test types and samples simultaneously

Keyboard and Mouse
(Optional Components)

Module Extender

Attach the Module Extender to either side of the base.

Charm EZ Protect+ System

No lids, lens, or latches

Charm® EPIC Microplate ATP luminometer for UHT and ESL Milk

novaLUM® II ATP Detection System

Sanitation, Allergen Control, and Water Quality
Documentation and Remediation

- WiFi Enabled
- Customizable Dashboard Analytics

- Document Corrective Action and Retest
- Add Swab Locations On-demand

LEGISLAȚIA ALIMENTARĂ

Mihnea Vasiliu

Alinierea la UE în practică: între transpunere și implementare

România a intrat în Uniunea Europeană cu un angajament explicit: să preia acquis-ul comunitar, inclusiv legislația alimentară europeană, și să o aplice. Două decenii mai târziu, tabloul este nuanțat. Cadrul legal formal există. Regulamentele europene se aplică direct, directivele au fost transpuse - unele la timp, altele cu ani de întârziere și proceduri de infringement. Ceea ce lipsește, în mod persistent, nu este litera legii, ci capacitatea de a o transforma în practică economică reală. Diferența dintre transpunere și implementare este locul în care industria alimentară românească plătește, de regulă, cel mai scump.

Această diferență nu este un detaliu administrativ. Ea se exprimă în bani, în riscuri comerciale și în competitivitate pierdută. O companie mică dintr-un județ fără infrastructură de consultanță juridică nu navighează la fel prin valurile legislative ca un procesator mare cu departament juridic dedicat. Ambele au aceleași obligații. Costul conformării, însă, este radical diferit.

CADRUL EUROPEAN: DIRECT APLICABIL, DAR COSTISITOR

Legislația alimentară europeană funcționează pe două paliere. Regulamentele se aplică direct, fără transpunere națională. Regulamentul 178/2002 stabilește principiile generale ale legislației alimentare și a creat Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (EFSA). Regulamentul 852/2004 reglementează igiena produselor alimentare și impune implementarea sistemelor HACCP. Regulamentul 853/2004 stabilește norme specifice pentru alimentele de origine animală - carnea, laptele, ouăle, peștele. Regulamentul 2073/2005 stabilește criteriile microbiologice pentru produse-

le alimentare. Toate sunt obligatorii pentru orice operator din industria alimentară românească exact în forma lor europeană, fără nicio marjă de adaptare națională.

Directivele, în schimb, impun transpunere națională - un act normativ intern care să preia obiectivele europene și să le adapteze contextului local. Termenele de transpunere sunt fixe, iar nerespectarea lor atrage proceduri de infringement și, în final, amenzi plătite de statul român. Nu de industrie - dar efectele se resimt în impredictibilitatea cadrului de reglementare, care descurajează investițiile și complică planificarea contractuală.

Dăm etichetă bunătăților tale!

Produsele tale sunt puse
în valoare cu etichetele
și foliile tiparite de Rottaprint

Costul conformării la acest cadru este real și inegal distribuit. Companiile mari - cu departamente juridice, sisteme de management al calității și resurse pentru audituri externe - absorb această presiune mai bine. Întreprinderile mici și mijlocii, care reprezintă peste 80% din unitățile de procesare alimentară din România, funcționează adesea la limita conformării. Resurse insuficiente pentru a urmări modificările legislative frecvente, pentru a angaja consultanți și pentru a actualiza procedurile interne transformă conformarea dintr-un avantaj competitiv într-o sursă de risc operațional.

DIRECTIVA 633/2019: UN CAZ DE MANUAL

Cazul Directivei 633/2019 privind practicile comerciale neloiale în lanțul de aprovizionare agricol și alimentar ilustrează fidel ecuația transpunere versus implementare. Directiva, adoptată în aprilie 2019 cu termen de transpunere 1 mai 2021, interzicea 16 practici comerciale neloiale impuse unilateral de cumpărătorii fermierilor și procesatorilor mai mici: plăți cu întârziere pentru produse perisabile, delistări fără preaviz rezonabil, returnări nejustificate de marfă nevândută, modificări unilaterale ale condițiilor contractuale și obligarea furnizorului să plătească pentru spațiu în depozitele cumpărătorului.

România nu a respectat termenul. În iulie 2021, Comisia Europeană a inițiat o procedură de infringement împotriva României - alături de alte 11 state membre - pentru netranspunerea directivei. Era o situație previzibilă: dezbaterile parlamentare și negocierile cu mediul de afaceri se întinseseră prea mult, iar proiectul de lege rămăsese blocat în comisii. Transpunerea a venit abia în martie 2022, prin Camera Deputaților, cu aproape un an întârziere față de termenul european.

Legea națională a mers însă mai departe decât minimul impus de directivă. România a adăugat prevederi specifice care depășesc cadrul european: plafonarea adaosului comercial la categoriile de produse agroalimentare, limitarea numărului de fețe la raft per producător și interzicerea refacturării unor costuri către furnizori. Sancțiunile prevăzute sunt semnificative - amenzi între 250.000 și 600.000 lei, cu posibilitatea de a crește la 1% din cifra de afaceri în cazul încălcărilor repetate.

În februarie 2025, ministrul Agriculturii Florin Barbu declara că modificările introduse de România ar putea deveni model pentru revizuirea directivei la nivel european. Argumentul: România este singurul stat din UE care a adoptat plafonarea adaosului comercial și limitarea la raft, iar Comisia Europeană analizează includerea acestor măsuri într-o versiune revizuită a directivei. Faptul că România nu a primit procedură de infringement pentru aceste prevederi suplimentare - mai restrictive decât directiva de bază - susține argumentul că ele sunt compatibile cu dreptul european.

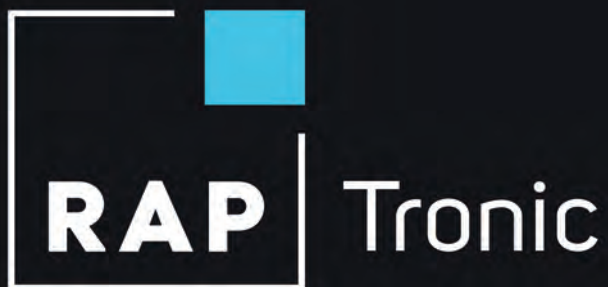
DECALAJUL DINTRE LEGE ȘI PRACTICĂ

Transpunerea formală nu a rezolvat dezechilibrele structurale din lanțul alimentar. Procesatorii continuă să raporteze presiuni pe marje, termene contractuale dezavantajoase și dificultăți în negocierea condițiilor cu marile rețele de retail. Autoritatea de implementare - Ministerul Agriculturii, cu sprijinul Consiliului Concurenței - are atribuții clare, dar capacitate de monitorizare și investigare limitată față de volumul tranzacțiilor din piață. Numărul investigațiilor deschise anual rămâne mic în raport cu dimensiunea problemei semnalate de industrie.

Fenomenul nu este singular. Legislația privind etichetarea obligatorie a originii materiilor prime, transpusă formal, este aplicată neuniform în practică. Mențiunile de tip produs românesc sau fabricat în România au generat intervenții repetate ale ANSVSA și ANPC, dar și după sancțiuni, practicile abuzive se repetă. Cerința de indicare a țării de origine pentru carne - introdusă ca urmare a crizelor de încredere din UE - este respectată pe etichetă, dar consumatorul nu are întotdeauna instrumentele să verifice lanțul din spate.

Cerințele HACCP ilustrează cel mai bine decalajul sistemic. Obligatorii legal din 2004, ele sunt respectate documentar în mult mai multe unități decât sunt efectiv implementate operațional. Planurile HACCP există pe hârtie. Monitorizarea punctelor critice de control, înregistrările și acțiunile corective nu întotdeauna se reflectă în practica zilnică din fabrică. Controalele oficiale sesizează adesea această discrepanță, dar capacitatea de urmărire și de intervenție preventivă rămâne insuficientă.

Experiență demonstrată
în proiecte pentru
INDUSTRIA ALIMENTARĂ

Process Engineering
A company of RAP Group

INGINERIE ALIMENTARĂ. FĂRĂ COMPROMISURI.

Când igiena, siguranța și fiabilitatea operațională sunt critice, producătorii de top aleg RAPTronic Process Engineering, integrator complet turnkey al RAP Group. De la concept la producție operațională, cu suportul:

RAP Systems
Industrial Automation

RAP Steel Production
Stainless Steel Equipment

rpe.sales@rap-group.ro
+ 40 746 30 95 16
www.raptronic.ro

PRESIUNEA LEGISLATIVĂ CONTINUĂ

Orizontul 2026-2030 aduce noi valuri de reglementare europeană cu impact direct asupra industriei alimentare românești. Strategia De la Fermă la Consumator a plasat amprenta de mediu a ambalajelor, reducerea utilizării pesticidelor și limitarea aditivilor pe agenda legislativă. Regulamentul european privind ambalajele și deșeurile de ambalaje introduce cerințe progresive de reciclabilitate și conținut reciclat, cu termene între 2030 și 2040. Fiecare nou regulament generează costuri de conformare care se transmit pe lanț.

Procesatorul trebuie să modifice ambalajele, să actualizeze etichetele, să revizuiască rețetele și să documenteze toate schimbările. Retailul impune propriile standarde suplimentare față de cele legale - certificări private, audituri suplimentare, cerințe de trasabilitate extinsă. Fermierul primește cerințe noi de la procesator. Iar consumatorul plătește, indirect, prin prețuri mai mari sau prin reducerea diversității de produse disponibile.

România nu are un mecanism sistematic de evaluare a impactului economic al legislației alimentare asupra industriei. Analiza cost-beneficiu a transpunerilor este formală sau lipsește complet. Dezbateră publică se concentrează pe obiectivele declarate ale fiecărei reglementări, nu pe capacitatea reală a industriei de a le absorbi. Rezultatul este că industria navighează între obligații europene și realități economice locale fără o busolă clară - conformând pe hârtie, adaptând în practică și suportând costul ambelor.

CE AR ÎNSEMNA IMPLEMENTAREA REALĂ

Implementarea reală a legislației alimentare europene nu presupune mai puțină reglementare. Presupune o abordare instituțională diferită: autorități care consiliază înainte să sancționeze, perioade de tranziție realiste corelate cu capacitatea efectivă a industriei, mecanisme de sprijin pentru IMM-uri care nu pot susține costurile de conformare pe cont propriu și, fundamental, coerență între politicile agricole, industriale și comerciale.

Statele membre care au reușit să transforme conformarea dintr-o povară într-un avantaj competitiv au investit în capacitate instituțională, nu doar în legislație. Ghiduri practice, formare profesională pentru operatori, linii de asistență tehnică și parteneriate cu institutele de cercetare alimentară sunt instrumente care funcționează în alte economii europene. În România, ele există fragmentar și fără continuitate strategică.

Într-o industrie alimentară care se confruntă simultan cu deficit de forță de muncă, costuri energetice volatile, presiune din retail și concurența importurilor, fiecare obligație suplimentară de conformare are un cost real. Întrebarea nu este dacă legislația europeană trebuie respectată - răspunsul este evident afirmativ. Întrebarea este dacă România va construi, în următorii ani, capacitatea instituțională care să facă din această respectare un factor de competitivitate, nu un factor de excludere.

Îngrășăminte 100% naturale

EcoAktiv

agro

agribusiness partner

unic importator și distribuitor în România
și Republica Moldova al producătorului

BIOAKTIV®

comercializăm doar produse ecologice
certificate ECO, pentru o viață și un mediu mai sănătos!

BIOAKTIV®
Professional
PENTRU FURAJ COMPLET
ANIMALE

- Formează un gunoi de grajd lichid și omogen
- Sporește sănătatea animalelor, reduce mortalitatea
- Îmbunătățește clima în adăpost, reduce semnificativ amoniacul

Pentru furaj complet:
bovine - ovine/caprine - porci - păsări

BIOAKTIV®
Professional
GUNOI DE
GRAJD LICHID

- Diminuează mirosurile, mai puțin amoniac
- Gunoi de grajd omogen
- Dizolvă straturile de sedimente, reduce masa plutitoare

Pentru tratarea gunoaiului de grajd lichid

BIOAKTIV®
Professional
PENTRU PLANTE

- Reduce aplicarea de azot sintetic
- Întărește sistemul imunitar
- Producții la recoltă mai mari (10 - 15 %)

Pentru Plante - Biostimulator foliar

BIOAKTIV®
Professional
SALIS PENTRU ANIMALE

- Formează un gunoi de grajd lichid și omogen
- Sporește sănătatea animalelor, reduce mortalitatea
- Îmbunătățește clima în adăpost, reduce semnificativ amoniacul

Salis pentru animale:
bovine - ovine/caprine - porci - păsări

www.bioaktiv.ro

Paul Anghel

Consultant Protecția Consumatorului

Unde se opresc regulile și începe realitatea: de la control la decizie în protecția consumatorilor - Paul Anghel.

Invitatul Meat.Milk. este Paul Anghel, consultant în protecția consumatorului și un profesionist care a parcurs integral traseul acestui domeniu în România, de la activitatea de control până la nivelul de coordonare și decizie.

Parcursul său începe dintr-un mediu disciplinat cel al sportului de performanță și continuă într-un spațiu profesional în care decizia, responsabilitatea și expunerea devin constante. Este un traseu construit în timp, în care regulile nu au fost doar învățate, ci aplicate, testate și puse în fața unor realități dificile.

Paul Anghel a început în baschetul românesc al anilor 180-190, un sistem construit pe disciplină, selecție riguroasă și competiție reală între cluburi cu identitate puternică, precum Steaua și Rapid. Între 1987 și 2005, a parcurs toate etapele sportului de performanță, de la juniori la seniori, fiind inclus și în lotul național de cadeți al României. A fost parte dintr-o generație care a crescut alături de jucători ce aveau să definească baschetul românesc: Gheorghe Mureșan, Zoltan "Bubu" Roschnafsky, Mircea Cristescu, Mihai Sinevici, Ștefan Lecca, Dragoș Barbu sau Vali Pogonaru. Dincolo de competiție, acel mediu a format reflexe esențiale: rigoare, disciplină și capacitatea de a rămâne lucid sub presiune.

Formarea sa îmbină două direcții esențiale pentru acest domeniu: economia agroalimentară și dreptul. A absolvit Economia și Gestiunea Producției Agricole și Alimentare la Academia de Studii Economice din București și Dreptul la Universitatea

Titu Maiorescu, completând ulterior cu studii post-universitare în administrație publică și integrare europeană. Acest parcurs îi oferă o înțelegere clară și aplicată a modului în care funcționează piața, la intersecția dintre reguli, operatori economici și consumatori.

Protecția consumatorului este confruntarea directă cu limitele unui sistem și cu consecințele concrete ale neglijenței sau abuzului, în multe situații. Dincolo de etichete, proceduri și controale, există realități în care standardele nu mai sunt doar tehnice, ci profund umane: condiții improprii, lipsuri, vulnerabilitate. În astfel de contexte, rolul intervenției nu mai ține doar de conformare, ci de protejarea unor oameni care nu își pot apăra singuri drepturile. Tocmai de aceea, acest domeniu cere mai mult decât aplicarea legii: cere luciditate, fermitate și capacitatea de a acționa atunci când limitele sunt depășite.

"Toate aceste lucruri m-au făcut să rămân, m-au făcut să lupt mai mult și să îmi doresc să schimb ceva în zona respectivă. Am înțeles operatorul economic și am acceptat că există situații în care omul nu știe și trebuie să îi explici, să îl înveți. Am înțeles că există și situații în care nu are resursele necesare și trebuie să îi acorzi un termen pentru a intra în legalitate. Am înțeles că sunt abateri de informare care nu generează un risc major pentru consumator. Am înțeles însă și că există produse care pot pune în pericol sănătatea consumatorilor și care trebuie oprite de la comercializare. Am înțeles diferența dintre aceste situații și importanța modului în care reacționezi. Am înțeles că fiecare decizie trebuie adaptată contextului. Am înțeles toate aceste lucruri și atunci am acționat în consecință."

**Cea mai premiată gamă
de produse crud-uscate
din România.**

Liviu Harbuz
Prim-vicepreședinte,
Colegiul Medicilor Veterinari

DOCTORUL LIVIU HARBUZ
Omul care a desenat harta medicinei veterinare din Romania
"Cea mai grea operatie a fost intotdeauna in administratie si in politica."

Înainte de a deveni medic veterinar, Liviu Harbuz a vrut să fie actor. A studiat regie și actorie la Școala Populară de Arte din Piatra Neamț, a jucat în piesa *Dresoarea de fantome* de Ion Baiesu, cunoscută și sub numele *Mascarada*, și a obținut locul I la nivel național în cadrul Festivalului Artei și Creației Studentești. Paradoxal, după această reușită a fost propus pentru exmatriculare din facultate. A fost susținut de profesorul de chirurgie Miclaus, cel care i-a spus: Tu ai mâna de chirurg. Lasa teatrul. Din acel moment, Liviu Harbuz a ales bisturiul. Scena nu a dispărut însă din viața lui: s-a mutat la microfon, la tribuna Parlamentului și în fața camerelor de televiziune. A înțeles devreme că a salva o viață nu înseamnă doar să operezi, ci și să convingi, să educi și să schimbi modul în care oamenii se raportează la lumea din jurul lor.

"Am ajuns să fac politica având succes în profesie și nu am avut succes în profesie făcând politica."

În 1991, într-o România care nu știa încă ce înseamnă medicina veterinară privată, același tânăr medic din Piatra Neamț deschidea primul cabinet veterinar privat din țară, în Cotroceni. Nu exista piață. Nu existau protocoale. Existau doar bisturiul, curajul și convingerea că animalele merita îngrijire la același standard ca oriunde în lume. Asociatul său, Ștefan Miclaus, fiul profesorului care îl salvase, i-a stat alături în tot ce a urmat. Salvavet, compania fondată atunci, există și azi, cu o cifră de afaceri de

14 milioane de euro pe an. Prin mâinile lui de chirurg au trecut cocosi, pești, iguane, serpi, lei, tigri și urși. Peste 40.000 de animale. Fiecare cu propria poveste. Fiecare cu propria șansă la viață.

Din 1994, ca director în Primăria Capitalei, a gestionat problema câinilor fără stăpân și a pus bazele unui sistem de control al populației de animale bazat pe principii europene. Notorietatea câștigată acolo, și cei 13 ani la microfonul Europa FM cu *Prieteni fără cuvinte*, unde 500.000 de români îl ascultau în fiecare sâmbătă dimineața, l-au transformat în cel mai cunoscut medic veterinar din România. Nu prin funcții. Prin credibilitate.

Liviu Harbuz a înțeles că protecția animalelor și siguranța alimentară nu pot exista fără instituții funcționale și fără un sistem construit pe reguli clare. Astfel a apărut, la începutul anilor 2000, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor - ANSVSA. Instituția a fost construită de la zero, în perioada de preaderare, prin elaborarea a aproximativ 600 de acte normative și prin negocieri și deplasări săptămânale la Bruxelles, într-un context în care România trebuia să recupereze într-un timp foarte scurt decalaje administrative și legislative majore. În această perioadă a fost implementat și sistemul național de identificare a animalelor, condiție obligatorie pentru accesarea subvențiilor europene, finalizat în doi ani. În calitate de Secretar de Stat în Ministerul Agriculturii, Liviu Harbuz a coordonat administrarea a 4 miliarde de euro din fonduri europene, orientate către infrastructura necesară procesării și siguranței alimentare.

Ca deputat și vicepresedinte al Comisiei pentru Agricultură din Camera Deputaților, a inițiat 124 de proiecte legislative, printre care legea laptelui și legea apiculturii. A fost consilier pentru trei prim-miniștri ai României, iar în momentul în care i s-a cerut să susțină un proiect legislativ pe care l-a considerat incompatibil cu principiile profesiei și cu protecția sănătății publice, a ales să părăsească partidul din care făcuse parte timp de 21 de ani.

"Dacă aș fi trecut acea lege, mi-aș fi tradat profesia și toată munca mea pentru medicina veterinară de peste 40 de ani."

Preocuparea pentru protecția animalelor a depășit de mult cadrul național. În calitate de Director pentru România al World Society for the Protection of Animals, Liviu Harbuz s-a implicat în promovarea protecției animalelor sălbatice la nivel european, contribuind la cadrul legislativ care a dus la interzicerea utilizării animalelor sălbatice în circurile din România. Face parte din conducerea Liberty Bear Sanctuary de la Zărnești, considerată cea mai mare rezervă de urși bruni din lume, întinsă pe 69 de hectare de pădure și dedicată recuperării ursilor salvați din captivitate abuzivă. Activitatea sa a inclus și specializări internaționale, printre care un program de pregătire la Lionsrock Big Cat Sanctuary, în Africa de Sud, dedicat managementului rezervatiilor pentru feline mari salvate din circurile europene. A reprezentat permanent România în cadrul Federation of Veterinarians of Europe, a fost expert Food and Agriculture Organization pentru securitate alimentară și speaker în cadrul unor reuniuni organizate de European Food Safety Authority, Comisia Europeană și conferințe internaționale desfășurate la Baltimore și Rio de Janeiro. În octombrie 2025, a reprezentat România în Parlamentul European, în cadrul dezbaterilor dedicate traficului de animale sălbatice.

"Cel mai greu e să schimbi mentalități."

Presedinte al Colegiului Medicilor Veterinari din România timp de două mandate consecutive, instituție înființată prin decret regal în 1939, iar astăzi Prim-Vicepresedinte al aceleiași organizații, Liviu Harbuz a rămas constant implicat în apărarea și modernizarea profesiei veterinare. Activitatea sa profesională și publică include realizarea a trei producții media proprii, publicarea a 42 de lucrări științifice, peste 480 de articole și două volume de specialitate. În 2026 a lansat podcastul Vagabonzi și Aristocrați, continuând să folosească dialogul public și comunicarea ca instrumente prin care poate contribui la educație, profesie și societate.

"Fără medicii de liberă practică, autoritatea nu va reuși niciodată să își atingă obiectivele."

România are azi un sistem sanitar veterinar recunoscut la nivel european. Are trasabilitate de la furcă la furculiță, de la ferma producătorului până în farfuria din restaurant. Are o legislație construită dintr-o viziune clară, o profesie organizată după standarde internaționale și oameni care duc mai departe ceea ce el a construit. Unii oameni lasă funcții și titluri în urmă. Doctorul Liviu Harbuz lasă vieți salvate, hrană sigură pe masa românilor, instituții, legi și generații de profesioniști formați într-un sistem pe care l-a construit și alături de care se află în continuare.

La întrebarea cum vrea să fie ținut minte, a răspuns fără ezitare:

"Doctorul Liviu Harbuz. Simplu. Pe asta n-o ia nimeni."

ROMÂNIA ALIMENTARĂ ÎN 2030

Mihnea Vasiliu

Scenarii și provocări la capătul unui deceniu de tranziție

Industria alimentară românească intră în a doua jumătate a deceniului cu un paradox nerezolvat și adâncit: una dintre cele mai fertile țări din Europa importă sistematic mai mult decât exportă în sectorul agroalimentar, procesează sub capacitate și pierde valoare adăugată la fiecare verigă a lanțului. Deficitul comercial agroalimentar a depășit 3,65 miliarde de euro în primele 11 luni din 2025, potrivit datelor INS prelucrate în studiul Penny România - ASE. Într-un singur deceniu, acest deficit s-a înmulțit de peste șapte ori. Structura lui este clară și persistentă: exportăm materie primă, importăm produse finite. Exportăm grâu și importăm biscuiți. Exportăm lapte crud și importăm cașcaval. Exportăm animale vii și importăm preparate din carne.

Această realitate nu este catastrofică - industria alimentară funcționează, angajează 170.000 de oameni, generează cifre de afaceri de peste 30 miliarde euro anual - dar este structural dezechilibrată, într-un mod care se autoîntreține. Procesatorul care nu câștigă suficient nu investește. Fermierul care nu găsește procesator vinde materie primă. Statul care nu coordonează finanțează volume, nu valoare adăugată. Cercul nu se rupe singur.

Întrebarea pentru 2030 nu este dacă România poate produce mai mult. Este dacă România va reuși să transforme ce produce în produse finite competitive și dacă actorii din sistem vor construi, în sfârșit, lanțul pe care, separat, fiecare îl caută și nu îl găsește.

DIAGNOSTICUL: UNDE SUNTEM ȘI DE CE

Cele mai recente cifre conturează un diagnostic precis. Potrivit studiului Penny România - ASE publicat în MAI 2026, cele mai mari dezechilibre comerciale sunt concentrate în cinci sectoare: carne, lactate, dulciuri și snacks-uri, conserve de legume și fructe. Sunt exact segmentele în care România dispune de resurse locale, dar capacitatea de procesare rămâne insuficient

ent dezvoltată.

La categoria carne, circa 63% din deficit vine de la carnea de porc: dintr-un deficit total de 1,7 miliarde de euro, porcul reprezintă peste 1,1 miliarde. Gradul de acoperire a importurilor prin exporturi a scăzut de la 50% la 30% în ultimii ani. România este cel mai mare consumator de carne de porc din Uniunea Europeană - aproximativ jumătate din consumul total de carne - dar produce doar 20% din necesarul intern. La lactate, importurile au depășit în 2024 pragul de 1 miliard de euro, în timp ce exporturile se concentrează pe lapte crud și produse primare. Deficitul la dulciuri, snacks-uri și patiserie s-a triplat în ultimii 12 ani, ajungând aproape de 1 miliard de euro.

Tudorel Andrei, președintele INS, a formulat diagnosticul direct: România exportă cantități însemnate de produse cu valoare de piață redusă și importă produse agroalimentare obținute în urma unui proces de prelucrare industrială. În 30 de ani, deficitul acumulat doar din comerțul agroalimentar a depășit 22 miliarde de euro. Dimensiunea medie a fermei în România este 3,7 hectare - față de 130 hectare în Cehia și 22 hectare în Bulgaria. Pe 3,7 hectare nu se face agricultură competitivă. Se face o gospodărie. Iar o gospodărie nu exportă.

KOSAROM®

POVEȘTE ROMÂNESCĂ SCRISĂ ÎN GUST ȘI TRADIȚIE.

SAVUREAZĂ DIFERENȚA®

SCENARIUL 1: CONTINUAREA MODELULUI ACTUAL

Dacă nimic structural nu se schimbă până în 2030 - dacă politicile agricole rămân orientate spre producția primară, dacă investițiile în procesare rămân sub-finanțate, dacă forța de muncă continuă să migreze și dacă relația cu retailul rămâne dezechilibrată - traiectoria este previzibilă și documentată.

Deficitul comercial agroalimentar ar continua să crească, depășind constant pragul de 4-5 miliarde euro anual. Cele mai vulnerabile segmente sunt carnea de porc - unde gradul de acoperire a importurilor prin exporturi a scăzut deja la 30% și continuă să scadă - și lactatele, unde importurile au depășit 1 miliard de euro în 2024. Consolidarea industriei ar continua prin ieșiri din piață ale procesatorilor mici și medii, incapabili să susțină costurile de conformare și presiunile din retail. Concentrarea ar crește eficiența unor operatori mari, dar ar reduce diversitatea industrială și ar slăbi legătura cu producția agricolă locală.

În acest scenariu, România rămâne un furnizor de materie primă într-o economie europeană a valorii adăugate. Exportă potențial, importă valoare. Contribuția industriei alimentare la PIB stagnează relativ. Securitatea alimentară devine mai vulnerabilă la șocuri externe. Războiul din Ucraina a reintroduce în dezbatere conceptul de suveranitate alimentară: statele care depind de importuri pentru produse de bază sunt structural mai expuse. România, cu resurse agricole enorme și un deficit alimentar structural, ocupă o poziție paradoxală în acest context.

SCENARIUL 2: INTEGRAREA PARȚIALĂ

Al doilea scenariu presupune investiții punctuale în procesare și logistică, fără o coordonare strategică națională. Este cel mai probabil scenariu pe termen scurt, pentru că implică decizii izolate ale unor actori privați și programe sectoriale fără continuitate politică - exact modelul pe care România l-a aplicat în ultimele două decenii.

În această variantă, anumite segmente se consolidează și devin competitive. Avicultura - deja cel mai integrat sector, cu o producție de 611.309 tone în 2025 - își menține echilibrul și poate crește exporturile. Unele nișe din lapte și carne de vită pot valorifica indicațiile geografice și diferențierea calitativă: România are 15 indicații geografice protejate în sistemul european, inclusiv Salamul de Sibiu și Telemeaua de Ibănești. Fondurile europene din perioada 2023-2027, cu o alocare de circa 15,8 miliarde euro prin Planul Național Strategic, pot moderniza capacități de procesare dacă sunt orientate corect.

Dar fără o strategie națională coerentă, beneficiile rămân insulare. Procesatorii moderni coexistă cu unități vetuste. Lanțurile valorice integrate funcționează în enclave, nu la scară națională. Deficitul comercial se reduce marginal, dar nu se inversează. România nu devine un actor regional relevant în agroalimentar, ci rămâne într-o poziție intermediară - mai bună decât acum, dar departe de potențialul său și de lecția pe care vecinii din regiune au asimilat-o deja.

SCENARIUL 3: RECONSTRUCȚIA INDUSTRIALĂ REALĂ

Al treilea scenariu - singurul care schimbă fundamental poziția României - presupune o reorientare clară a politicilor publice și a capitalului privat către lanțuri valorice complete. Nu este un scenariu utopic. Este scenariul pe care Polonia l-a implementat în ultimele două decenii, trecând de la deficit agroalimentar la un surplus de peste 7 miliarde euro în 2024, prin investiții sistematice în procesare, logistică și cooperare între fermieri și industrie.

Călin Costinaș, coordonatorul Grupului de lucru Probus Românesc din cadrul Agrinnovator - Clubul Fermierilor Români, formulează diagnosticul și soluția în termeni concisi: România nu duce lipsă de resurse, duce lipsă de coordonare, investiție strategică și voință instituțională. Studiul Penny România - ASE estimează că dacă toate rețelele de retail ar adopta o pondere similară de produse locale, efectele macroeconomice ar include reducerea semnificativă a deficitului comercial, creșterea PIB-ului și crearea de locuri de muncă în comunități. Programul TripluRO - care impune ca ingredientul principal, procesarea și ambalarea să fie realizate în România - generează deja 55% din cifra de afaceri a Penny și acoperă 68% din portofoliu cu produse românești.

Concret, reconstrucția industrială reală presupune: orientarea fondurilor europene spre procesare, integrare industrială și infrastructură logistică - nu doar spre producția primară; contracte pe termen lung între fermieri și procesatori, susținute de mecanisme publice de garanție; hub-uri regionale de procesare care să absoarbă producția locală și să reducă costurile logistice; investiții în calificarea forței de muncă, cu programe duale care să lege liceele tehnologice de fabricile din același județ; și un cadru fiscal predictibil care să facă investițiile în procesare mai atractive decât exportul de materie primă.

Diferența față de scenariile anterioare nu este de resurse sau de oportunitate. Este de intenție. Polonezii au construit aceeași industrie cu resurse comparabile, dar cu o strategie deliberată pe 20 de ani. Ungurii au construit filiere integrate în carne de pasăre și porc care le permit să exporte

AVA STAR S.R.L

705200 Pașcani-Iași

Strada 1 Mai, nr.72

Tel : +40 758 049 667

Punct de lucru

Roșcani, județul Suceava

Strada Abatorului

office@avastar.ro

**Producător și furnizor
carne de vită, porc și oaie**

AVASTAR

True quality meat

produse finite, nu animale vii. Danezii au transformat o industrie de porc aparent banală în cel mai competitiv lanț de procesare din UE. Niciunul dintre aceste modele nu a apărut din întâmplare.

PROVOCĂRILE TRANSVERSALE CARE VOR DEFINI 2030

Dincolo de scenarii, există trei provocări structurale care vor modela industria alimentară românească indiferent de direcția politică aleasă.

Prima este schimbarea climatică. Seceta din 2024 a arătat că România nu este imună: producțiile agricole variază cu 20-30% de la un an la altul în funcție de condițiile meteorologice, iar sistemul de irigații acoperă sub 15% din suprafața agricolă. Fără investiții majore în infrastructura de irigații și în soiuri rezistente la secetă, volatilitatea materiei prime va continua să destabilizeze planificarea din procesare. Procesatorul nu poate contracta materie primă pe termen lung dacă fermierul nu poate garanta volume stabile. Lanțul valoric se rupe exact acolo unde ar trebui să înceapă.

A doua este criza demografică. Peste 44% din fermierii români au peste 65 de ani, potrivit datelor Eurostat. Fără reînnoirea generațională, fermele mici - care reprezintă 90% din exploatații - vor dispărea în următorul deceniu. Consolidarea care va urma poate fi gestionată sau hăpăită. Diferența o face existența sau absența unor instrumente de transfer generațional, de cooperativă funcțională și de acces la finanțare pentru tinerii fermieri. Industria alimentară nu poate construi lanțuri valorice durabile pe o bază de materie primă în colaps demografic.

A treia este presiunea geopolitică. Suveranitatea alimentară a reintrat în dezbateră europeană cu o urgență pe care criza energetică din 2022 o anticipase. Statele care controlează economic lanțul alimentar - de la producție la procesare și distribuție - sunt mai reziliente la șocuri externe. România are resursele fizice pentru suveranitate alimentară. Nu are încă structura industrială care să le transforme în realitate. La bulionul de roșii, raportul import/producție este aproape 14 la 1 - importul reprezintă 95% din consumul intern, conform datelor INS prezentate de președintele Tudorel Andrei. La pește, raportul este 30 la 1. La smântână, 3,6 la 1. România importă exact produsele care ar trebui să fie miezul unei economii agricole.

CE AR ÎNSEMNA IMPLEMENTAREA REALĂ PÂNĂ ÎN 2030

Un scenariu realist de reconstrucție industrială nu presupune miracole. Presupune câteva decizii asumate și menținute pe parcursul unui ciclu electoral întreg - lucru rar în istoria politicilor agroalimentare românești, unde s-au succedat zeci de miniștri ai agriculturii în 30 de ani și zeci de programe nefinalizate.

Primul pas este reorientarea absorbției fondurilor europene. Din cele 15,8 miliarde euro alocate prin Planul Național Strategic 2023-2027, mai puțin de 20% sunt orientate direct spre procesare, integrare industrială și infrastructură logistică. Majorarea acestei ponderi - chiar și cu 5-10 puncte procentuale - ar schimba structura industriei mai rapid decât orice alt instrument de politică publică.

Al doilea pas este stabilizarea relației fermier-procesator prin contracte pe termen lung garantate public. Fragmentarea actuală - fermier mic, procesator izolat, relație tranzacțională - este cel mai mare obstacol în calea integrării. Modelele cooperative din Polonia, Danemarca sau Irlanda arată că fermierul mic poate fi integrat eficient în lanțuri valorice mari, dacă există structuri organizatorice adecvate și predictibilitate contractuală.

Al treilea pas este investiția în forța de muncă calificată. 75% din angajații industriei alimentare au cel mult opt clase. Fără un sistem de formare profesională dual, funcțional, care să lege unitățile de procesare de liceele tehnologice din același județ, automatizarea va deveni singurul răspuns la deficitul de personal - un răspuns costisitor și incomplet în segmentele intensive în muncă, precum tranșarea cărnii sau maturarea brânzeturilor.

Niciun pas nu este imposibil. Fiecare are precedente în alte state membre. Ceea ce rămâne de construit nu este modelul. Este consecvența cu care aceste decizii sunt luate, finanțate și menținute dincolo de un ciclu electoral.

PERSPECTIVĂ: POTENȚIAL SAU PERFORMANȚĂ

Industria alimentară românească se află, după 15 ani de Meat-Milk, în același punct de inflexiune, dar cu urgența amplificată și cu mai puțin timp disponibil. Argumentele care justifică optimismul structural sunt reale: România are pământ, are tradiție, are o piață de consum în creștere și consumatori din ce în ce mai atenți la origine și calitate. Are procesatori care au investit și au crescut fără să fi așteptat statul. Are fermieri care au supraviețuit pestei porcine, secetei și volatilității prețurilor și sunt încă pe câmp.

Argumentele care justifică îngrijorarea structurală sunt la fel de reale: deficitul crește, demografia se deteriorează, forța de muncă migrează, iar capacitatea instituțională de a coordona o politică agroalimentară coerentă rămâne limitată. Tudorel Andrei de la INS avertizează că dezechilibrul creat în 30 de ani este foarte greu de atenuat într-o perioadă scurtă. Nu imposibil. Greu.

România alimentară în 2030 va fi suma deciziilor luate sau neluate între 2025 și 2030. Nu există un scenariu inevitabil. Există un scenariu posibil - cel al reconstrucției industriale reale - care nu este mai greu de implementat decât cel al continuării inerției. Este, pur și simplu, mai intențional.

Deficitul comercial agroalimentar este, până la urmă, o hartă a ceea ce am putea construi. Nu o condamnare, ci o oportunitate cartografiată cu precizie. Știm unde sunt golurile: carnea de porc, lactatele procesate, conservele de legume, dulciurile. Știm care sunt instrumentele: fonduri europene, contracte pe termen lung, formare profesională, infrastructură logistică. Ceea ce rămâne de construit este voința de a le folosi împreună, la aceeași masă, în aceeași logică economică.

MIZO A2 ESTE DISPONIBIL ACUM ÎN ROMÂNIA!

Laptele Mizo A2 provine de la vaci atent selecționate genetic, crescute special pentru a produce în mod natural doar proteină beta-caseină A2.

Pentru multe persoane, acest tip de lapte poate fi mai ușor de digerat decât laptele obișnuit, păstrând același gust natural și plăcut al laptelui.

Din producție fără OMG

Fără Lactoză

Conține exclusiv proteină
beta-caseină A2

*Mai multe informații descoperiți pe site-ulwww.solemizo.ro

Ștefan Pădure Președinte, APAR

Ștefan Pădure: Despre încredere, identitate și viitorul produsului românesc

Într-o lume care vorbește tot mai mult despre globalizare, dar simte nevoia de rădăcini, alimentul românesc devine mai mult decât o chestiune de economie. Devine o formă de identitate.

Invitatul Meat.Milk., Ștefan Pădure, președintele APAR - Asociația pentru Promovarea Alimentului Românesc, vorbește cu aceeași aciditate, dar și cu luciditate, despre un subiect care ar trebui să ne privească pe toți: încrederea în propriul produs.

“România are resurse, tradiție și oameni extraordinari. Dar are nevoie de un lucru mai greu de construit - încrederea că ceea ce face merită respect și promovare.”

Ștefan Pădure a început în mediul privat, a înțeles din interior mecanismele industriei alimentare și a ales, mai târziu, să construiască un spațiu comun între producători, instituții și consumatori. A pornit cu o idee simplă, dar esențială: nu putem construi o economie solidă fără o cultură a calității.

Astăzi, prin APAR, duce mai departe această misiune. Participă la târguri internaționale, predă la universitate, consiliază producători și insistă asupra unei idei fundamentale: “Promovarea produsului românesc nu trebuie să fie o lozincă, ci o strategie. Nu e doar despre preț, e despre valoare.”

“Dacă la 20% dintre categoriile noastre de produse am stabiliza rețete consacrate, am salva o parte din patrimoniul gastronomic național. Gastronomia, cultura și agroturismul pot forma împreună un sistem de dezvoltare economică sustenabilă.”

Dincolo de cifre și programe, rămâne ideea simplă că o țară se definește prin felul în care își respectă propriile produse și oamenii care le fac posibile.

Aceasta este direcția pe care Ștefan Pădure o consideră realistă pentru România: o dezvoltare bazată pe coerență, pe educație și pe asumarea identității locale ca avantaj competitiv, nu ca simplu discurs festiv.

În dialogul cu Mihnea Vasiliu, Pădure vorbește despre nevoia unei viziuni coerente, care să lege industria alimentară de educație și de politica publică. “Politicienii vin și pleacă, dar industria rămâne. Ceea ce lipsește României este continuitatea - un plan pe termen lung care să treacă peste ciclurile electorale.”

Pentru el, educația este cheia. Le vorbește studenților săi despre sens, despre mândrie profesională și despre responsabilitatea de a crea ceva durabil. “Am avut șansa să învăț de la oameni valoroși. Acum simt că e datoria mea să dau mai departe. Fără educație, nu vom avea nici produse competitive, nici consumatori capabili să le aprecieze.”

La târgul internațional Anuga 2025, România s-a numărat printre țările cu cea mai vizibilă prezență, datorită implicării directe a APAR și a producătorilor locali. “Acolo n-am fost doar o prezență, ci o poveste. România are produse de o calitate excepțională. Trebuie doar să avem curajul să le arătăm lumii.”

Tot mai multe companii românești încep să înțeleagă că valoarea unui produs începe cu povestea lui, iar acea poveste trebuie spusă cu responsabilitate și consecvență.

Ediția cu Ștefan Pădure deschide o discuție necesară: industria alimentară nu este doar un sector economic, ci un pilon al identității naționale. Dincolo de cifre și politici, această ediție este despre oameni. Despre cei care cred în gustul autentic, în lucrul bine făcut și în ideea că respectul pentru produsul românesc nu se cumpără - se construiește. Ștefan Pădure nu vorbește doar despre industrie, ci despre respect, despre continuitate și despre încrederea care se câștigă prin fiecare produs făcut cu conștiință.

Aurel Popescu Președinte ROMPAN și ROMALIMENTA

Din tranziție la modernizare: rolul lui Aurel Popescu în stabilizarea unui sector strategic

Într-un moment în care industria alimentară revine în centrul dezbaterilor privind competitivitatea, balanța comercială și securitatea alimentară, dialogul Meat.Milk. alături de Aurel Popescu - președinte al ROMPAN și ROMALIMENTA - depășește registrul unei retrospective profesionale. Este o incursiune în istoria recentă a morăritului și panificației din România, privită prin experiența directă a unuia dintre puținii lideri care au traversat integral această transformare a țării.

A ales să nu intre în politică, dar a negociat cu toate guvernele. A preferat să spună lucrurilor pe nume, chiar și atunci când asta a incomodat.

Absolvent al Academiei de Studii Economice în 1974, a intrat în producție într-o fabrică de pâine considerată nouă pentru acea perioadă, dar bazată pe tehnologie instalată în anii 1962-1965. Sectorul fusese modernizat în limitele economiei planificate, însă progresul tehnologic ulterior a fost lent. Extracțiile de făină erau restrânse, eficiența energetică redusă, iar flexibilitatea industrială aproape inexistentă.

În anii '80, pâinea a devenit un indicator al echilibrului social. Distribuția pe cartelă, consumul care depășea 130 kg pe cap de locuitor anual și utilizarea pâinii inclusiv ca furaj arătau presiunea asupra sistemului. Pentru un tânăr economist intrat în producție, această perioadă a însemnat mai mult decât o etapă profesională: a fost o formă de responsabilitate publică într-un sistem rigid, în care fiecare decizie tehnică avea consecințe sociale.

După 1990, ruptura instituțională a fost severă. Întreprinderile județene s-au fragmentat, iar monopolul temporar de stat asupra grâului a generat blocaje majore. În acel moment critic, ministrul Agriculturii i-a solicitat direct să identifice o soluție de organizare a sectorului. A convocat directorii din toată țara, a analizat cadrul legislativ existent și a identificat Legea nr. 21 din 1924 privind asociațiile ca temei juridic pentru constituirea unei structuri profesionale. Pe această bază a fost fondată asociația societăților de morărit și panificație, nucleul viitorului ROMPAN.

Demersul a fost prezentat prim-ministrului, care a emis ulterior Hotărârea de Guvern din 1991 privind asocierea profesională. Modelul a devenit precedent pentru organizarea patronatelor în economia românească post-decembristă. Din acel moment, Aurel Popescu nu a mai fost doar un participant la tranziție, a devenit unul dintre liderii ei sectoriali.

Când structurile s-au prăbușit, nu a ieșit din sistem. A ales să-l

reconstruiască. A devenit interfața permanentă dintre industrie și stat, dintre producător și decident, dintre stabilitatea alimentară și realitatea economică.

A traversat crizele grâului din anii '92-'94, apoi secetele și blocajele începutului anilor 2000. În 2003, când România a fost nevoită să importe aproape un milion de tone de grâu pentru a acoperi deficitul intern, presiunea nu a fost doar asupra pieței, ci și asupra credibilității sectorului. În acele momente, președintele ROMPAN, Aurel Popescu, a fost nevoit să găsească soluții rapide: negocieri cu autoritățile, apel la rezervele de stat, dialog cu parteneri externi, coordonare internă. Era vorba despre continuitatea producției.

În paralel, a înțeles că supraviețuirea pe termen lung nu poate exista fără modernizare. A mers personal în Elveția și Austria pentru a vedea tehnologia care schimba morăritul occidental. A convins colegii de breaslă că re tehnologizarea nu este opțională. A identificat mecanismele de finanțare și a obținut garanții de stat pentru primele investiții majore. Primele mori și fabrici de paste modernizate au devenit model pentru restul sectorului.

În 2013, reducerea TVA la pâine de la 24% la 9% a marcat una dintre cele mai importante reforme fiscale din industria alimentară. Măsura, susținută constant de Aurel Popescu în dialogul cu Ministerul Agriculturii și Guvernul, a avut efecte vizibile: scăderea prețului final și creșterea gradului de fiscalizare într-un sector puternic afectat anterior de evaziune. Extinderea cotei reduse la toate alimentele în 2015 a confirmat impactul sistemic al deciziei. Alături de investițiile de aproximativ 1 miliard de euro atrase în modernizarea morăritului și panificației, această reformă rămâne una dintre realizările structurale majore ale sectorului, gestionate sub coordonarea președintelui ROMPAN, Aurel Popescu.

Este o constantă profesională care traversează peste cinci decenii de istorie economică românească. A văzut sisteme prăbușindu-se și altele construindu-se, a traversat lipsuri, modernizare, crize și reforme - și a rămas. Pentru sectorul morăritului și panificației, numele său este legat de continuitatea unui domeniu care hrănește zilnic o țară întreagă. Într-o industrie în care stabilitatea înseamnă echilibru social, a ales responsabilitatea în locul vizibilității și construcția în locul retragerii.

〇Cred că e destin și e și dedicație.〇

O viață în slujba pâinii românești și a industriei alimentare.

R & C RUSU BROTHERS

O afacere de familie având la bază înființarea unei ferme de Wagyu și a unui punct de sacrificare în Loc. Dudeștii Noi, Jud Timiș

"Din pasiune pentru zootehnie, la început am pornit cu 6 femele Wagyu și un taur pentru montă. Apoi cu ajutorul fondurilor europene prin măsura 4.1 și 4.2 am reușit să ne dezvoltăm o afacere locală de familie. Împreună cu Domnul Gabriele Utignani reprezentatul Grupului Baroncini vom aduce pe mesele românilor carne de calitate".

Inspirat de o vizită în Germania efectuată în urmă cu ceva ani într-o **fermă de Wagyu**, domnul Raimond Rusu și-a achiziționat primele exemplare în 2017. A cumpărat atunci șase femele și un mascul, cel mai bun taur al exploatației respective, folosit inclusiv la recoltarea de material seminal pentru monte artificiale. Pe vițele a plătit între 5.000 și 6.000 de euro, în timp ce junicile gestante sau vacile la a doua fătare l-au costat în jur de 10.000 de euro.

Ulterior, pentru a-și mări efectivul de animale, a realizat un transfer de embrioni pe zece mame surrogat din rasa Angus. Din cele zece, doar șase au dus gestația până la capăt și au fătat cinci femele și un mascul. Periodic, a continuat să facă aceste embrionări în Germania, mai mult pentru a obține certificatele de origine, în condițiile în care la noi în țară nu există încă un registru genealogic pentru rasa Wagyu.

Domnul Rusu Raimond reprezentatul fermei R & C RUSU BROTHERS ne-a relatat:

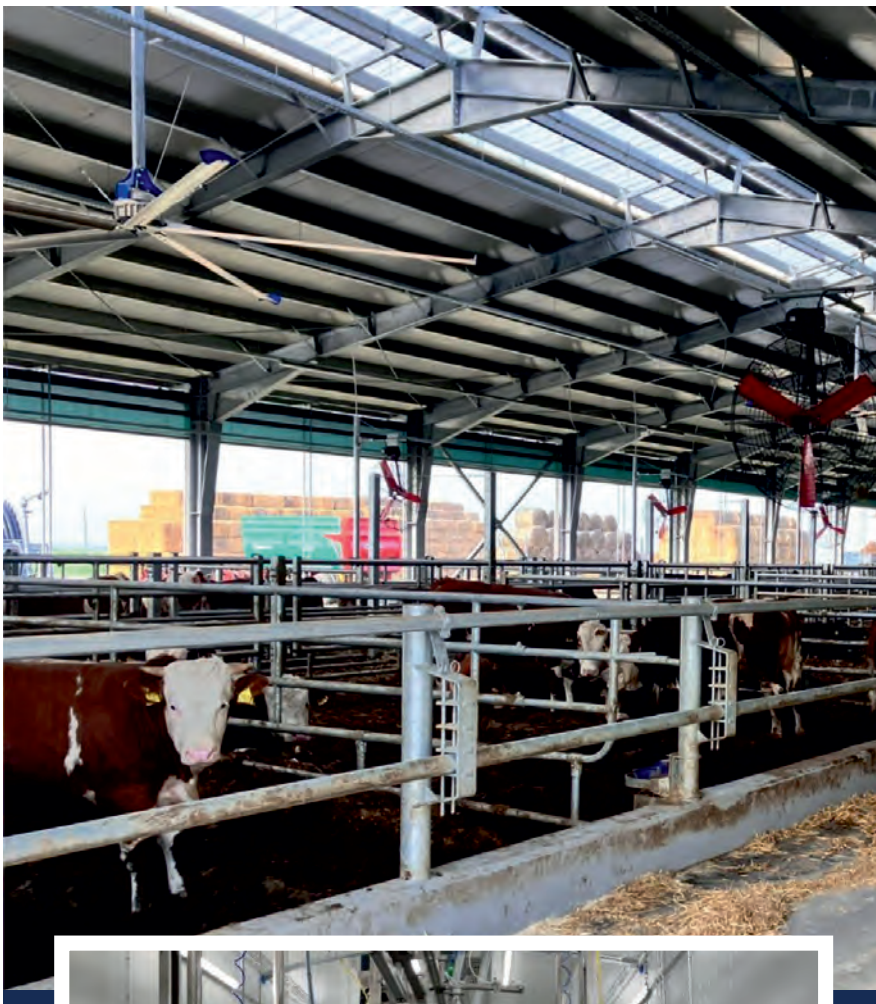
"În momentul de față avem implementate 2 proiecte europene. Pe măsura 4.1 avem înființată o fermă de creștere a vacilor de carne, aflată la câțiva metri distanță de construcția unui punct de sacrificare la nivelul fermei cu magazin de desfacere la poarta fabricii.

Al doilea proiect european a fost finalizat pe măsura 4.2, unde am construit un FNC pentru a procesa recolta câmpului pentru hrănirea animalelor din fermele noastre. În momentul de față avem un efectiv de peste 400 capete din rasa Wagyu, Angus și Balțată românească.

Împreună cu reprezentantul **grupului Baroncini, domnul Gabriele Utignani** vom aduce pe mesele românilor carne de calitate."

Domnul Gabriele Utignani CEO BARONCINI: "Când am auzit despre acest proiect ambițios, ne-am dorit foarte mult să participăm cu expertiza noastră. **Grupul Baroncini** este constant preocupat atât de calitatea abatoarelor cât și a produselor generate de acestea. Ne bucurăm că am avut onoarea să lucrăm la acest proiect. Mulțumesc domnilor de la firma **R & C RUSU BROTHERS** pentru încrederea acordată."

PRODUSELE NOASTRE:

- » abatoare bovine
- » abatoare porcine
- » abatoare ovine
- » abatoare iepuri
- » abatoare păsări
- » abatoare modulare
- » linii tranșare
- » protecții pereți și uși
- » stații de epurare
- » igienizare și accesorii
- » instalații de rendering pentru valorificarea produselor necomestibile rezultate din abatorizare
- » soft de trasabilitate

 BARONCINI
www.baroncini.ro

A.E. UTIGNANI & BARONCINI
Mobil: 0039 3485 306 065
Email: office@baroncini.ro
www.baroncini.ro

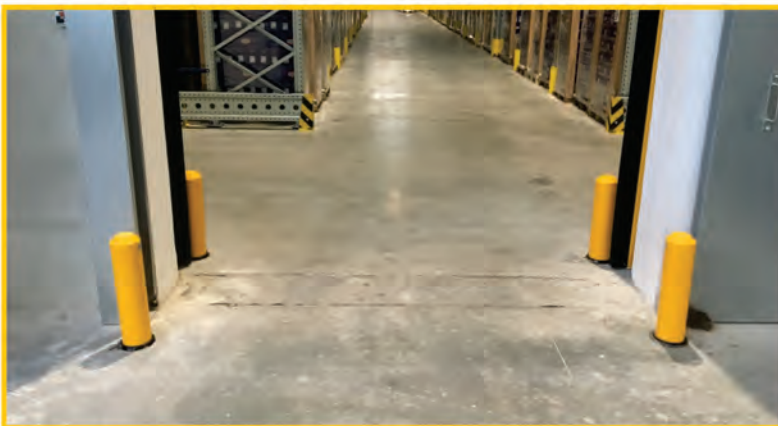

Protejăm investițiile dumneavoastră!

- ✓ Oferim soluții benefice pentru protejarea, conservarea și restaurarea clădirilor din panouri sandwich și zidărie
- ✓ Calitatea protecțiilor noastre împiedică loviturile de motosivuitor, cărucior, transpalet sau orice alt mijloc de transport interior.
- ✓ Realizate dintr-un material polimer special, oferă o rezistență mecanică ridicată, rigiditate, duritate ce permite produsului să fie puternic tensionat (lovit) și rezistent la uzură sau temperaturi scăzute.

Protecțiile antișoc vă oferă o gamă variată de produse:

- stâlp pentru tocuri de uși și colțuri
- bare longitudinale pereți
- placă cu inserție tare pentru spații înguste
- aliniament rampă TIR cu led pe timp de zi sau noapte
- plintă cauciucată cu inserție tare
- porți cu senzor de memorie
- gard protejare traseu operatori

De curând echipa Baroncini a finalizat montajul protecțiilor pentru societatea Mercado având o secție de tranșare cu aproximativ 2.400 m.p. ce permite prelucrarea cărnii de porcine și bovine în momente separate. Capacitatea secției este de circa 72 tone carne porc-vită/schimb.

Folosim acest sistem de protecții de peste 15 ani , acoperind o gamă largă pentru diverse domenii: Alimentar, Logistic, Farmaceutic, Mecanic, Chimic.

Până în prezent aceste sisteme au fost montate și funcționează cu succes în peste 100 de clădiri din România, printre clienți numărându-se și Cristim, Hochland sau Dr. Oetker.

Protejăm investițiile Dumneavoastră!

Pentru a evita situațiile neplăcute ilustrate mai jos, alegeți protecții de calitate. Inginerii noștri din Italia proiectează acest sistem în funcție de gradul impactului provocat; Acționarea necorespunzătoare a stivitorului, transpaletului sau a cărucioarelor, poate provoca daune pereților, ușilor, etc.

Protecțiile noastre sunt montate la o distanță studiată, optimă, față de pereți și față de pragurile ușilor pentru a evita impactul cu acestea și implicit deformarea lor.

Bd. Dimitrie Cantemir nr.3, Bl.4, Sc.A, Et.10, Ap.41, Sector 4, București, 040231, România
Tel/Fax: (004) 021 335.68.59, mobil: (004) 0723 579 338, office@baroncini.ro

Meat.Milk.

REVISTA SPECIALIȘTILOR DIN INDUSTRIILE DE CARNE ȘI LAPTE

Meat.Milk.

EDITOR
infoGROUP

Str. Valea Merilor nr.46,
sector 1, București
Tel: +4 0744.631.456
Email: office@infogroup.ro

OFFSET

DIGITAL

Servicii tipografice complete

- flyere • mape • foi cu antet
- cărți de vizită • pliante • broșuri • afișe

- bannere, mesh-uri, autocolante
- printuri de mari dimensiuni

- personalizări prin serigrafie,
tampografie sau transfer termic pe orice tip
de suport pentru orice gamă de obiecte
promoționale

- agende • calendare

- multiplicări și inscripționări dvd-uri

- etichete autocolante personalizate

Echipa noastră de profesioniști vă stă la dispoziție oricând pentru consultanță în alegerea soluției optime pentru dumneavoastră.

Putem executa în tipografia noastră o gama largă de lucrări, în orice tiraj, offset sau digital, în funcție de nevoile dumneavoastră.

Finisarea acestor lucrări este variată: capsare sau broșare, celofanare mată sau lucioasă etc.

Apelați cu încredere la serviciile noastre.

Vă putem consilia on-line sau la adresa:

infoGROUP

Str. Valea Merilor nr.45,
Sector 1, București
Tel. : +4 021 223 25 21

Email: office@infogroup.ro
www.infogroup.ro

REDAȚIA

Director general:
Laurențiu Mitrea

Director editorial:
Mihnea Vasiliu

Redactori:
Mihnea Vasiliu
Alexandra Cismaru
Veronica Ursachi Andrei
Emilia Ștefan

Corectură:
infoGROUP

Marketing&Publicitate:
infoGROUP

Layout & DTP
Viorel Rucăreanu

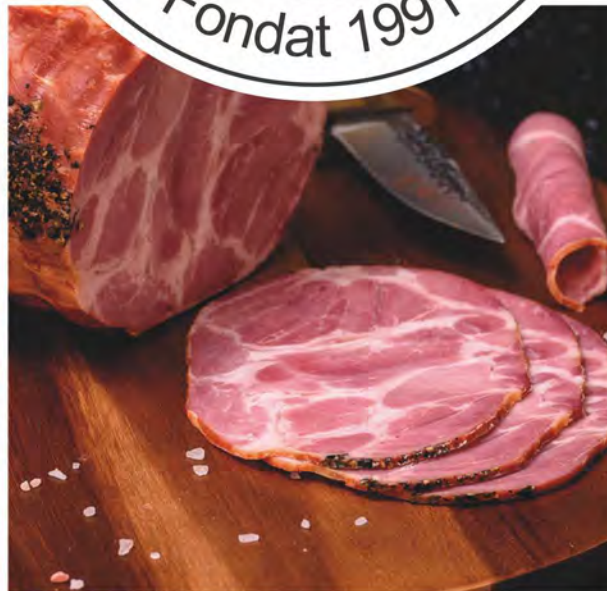
Difuzare și abonamente
office@infogroup.ro

IT:
Tiberiu Voicu

Tipar:
INFOGROUP MEDIA INVEST
Tel: +4 0744.631.456

Toate drepturile de autor aparțin editorului. Nici o parte din această publicație nu poate fi reprodusă, arhivată sau transmisă prin niciun fel de mijloace, mecanice sau electronice, fotocopiere, înregistrare video, fără acordul prealabil scris al editorului. Drepturile asupra numelui și siglei Meat.Milk. aparțin Societății Comerciale INFOGROUP MEDIA INVEST.

Distribuție
Meat.Milk. este o revistă gratuită care apare la patru luni, destinată specialiștilor din industriile de carne și lapte. Editorul își rezervă dreptul de a determina categoriile de cititori care primesc revista gratuit. Nicio parte a revistei nu poate fi reprodusă sau transmisă în orice formă sau pe orice dispozitiv electronic sau mecanic, inclusiv fotografiere, înregistrare sau informație înmagazinată sau prin sistemul de redare, fără acordul scris al editorului.

Partener Mic Dejun

Meat.Milk.

www.carmangeriagodac.ro

Un brand
românesc
cu tradiție
din 1967!

